

HELEN CONRAD

*Călcâiul
lui Abile*

Traducerea și adaptarea în limba română de

VALENTINA MUNTEANU

ALCRIS

Capitolul 1

„A luat-o de la capăt!”

Adam intră în viteză în birou și trânti ușa în urma lui. Își scoase vesta de la costumul elegant, din trei piese și se îndreptă spre bar. Cu un gest nervos, dar sigur, își turnă puțin scotch într-un pahar de cristal. Uită de cuburile de gheață pe care le punea întotdeauna și-l bău dintr-o sorbitură. Alcoolul își făcu repede efectul așteptat asupra stomacului gol: o arsură puternică îl cuprinse. Ce bine ar fi fost să poată rezolva la fel de repede și situația care îl măcina de atâta timp!

Era gata să-și mai toarne un pahar, când își dădu seama ce era să facă. Cu o strâmbătură de dezgust, puse jos paharul gol și merse spre birou unde se așeză într-un scaun confortabil de piele neagră. Începu să-și maseze tâmpilele. Dumnezeuule mare! Asta era! Ea încerca să-l înnebunească ! Era singura explicație pe care o găsea pentru comportamentul ei. Căutând prin teancul de dosare și mesaje telefonice de pe biroul lui, găsi în sfârșit faimoasa notiță despre care i se vorbise, atașată la dosarul în chestiune. Ultimul atac surpriză fusese cazul

Carlos Madera. Individul, pus în libertate provizorie, tocmai fusese arestat pentru furt. Ea se oferise să-l apere și depusese deja o cerere în favoarea delincventului, amenințând că va face o plângere împotriva poliției care se purtase brutal cu acuzatul în cauză.

– Să te ia naiba! murmură el ridicând receptorul.

– Fă-mi legătura cu Diana Fontaine. *Imediat!*

De data aceasta, mersese prea departe. Îi va șterge de pe figură *Domnișoarei-știe-tot* zâmbetul încrezător. Carlos Madera era vinovat, n-avea nici cea mai mică îndoială, iar din această cauză trebuia să se întoarcă în închisoare!

– Îmi pare rău, domnule Rhodes, spuse Muriel Littlejohn, întrerupându-i gândurile războinice. Domnișoara Fontaine nu e la birou. Nu va veni înainte de prânz.

– Dar e ora douăsprezece și douăzeci de minute!

– Știu, domnule, răspunse secretara lui cu o voce pe nas pe care o accentua pentru a-l irita, cel puțin așa avea impresia Adam. Nu fac decât să comunic ce mi-a transmis secretara domnișoarei Fontaine. Doriți să-i lăsați un mesaj ?

Adam închise ochii. Și-o imagine pe Muriel la birou, încercând să dea o formă părului ei imposibil, ca de vată. Aproape văzu expresia de enervare de pe fața ei rotundă.

– Dacă nu te deranjează, spuse el pe un ton ironic, spune-i să mă sune. Sau mai bine: spune-i că vreau să ne întâlnim. Astăzi!

Furioasă, Muriel scăpă din gură guma de mestecat.

Adam trânti receptorul în furcă, sperând ca data viitoare s-o facă pe secretara lui să-și înghită guma. Cei doi nu erau în relații prea bune. El nu-i suporta atitudinea. Se comporta ca și cum ea era stăpâna biroului, iar el cel care-și găsisese aici de lucru. De trei ani de când era procuror general al orașului Corpus Christi, fusese nevoit să se lupte cu ea pentru orice reformă administrativă.

– Domnul Freemont nu se purta astfel. Domnul McDonald n-ar fi aprobat asta, avea ea obiceiul să spună.

Trebuia s-o lase să plece când avusese această intenție. În loc de asta, o păstrase, ascultând sfaturile colegilor, pentru a evita problemele cu « Sfatul oamenilor muncitori », iar acum își mușca degetele. Proba de foc dura la nesfârșit.

– Blestemată conspirație! murmură procurorul, afundându-se mai adânc în fotoliu.

Diana nu se întorsese în oraș decât de șase luni, altfel ar fi crezut că ea a adus-o aici pe Muriel, pentru a-l înnebuni. Nu-i trebuise mult timp să aducă în pragul disperării toți colegii prin manevrele ei diavolești.

Cu gândul la Diana, luă dosarul Madera. Îl desemnase pe Phil Gresham să se ocupe de acest caz. Era cel mai bun avocat, atât de conștiincios și de atent încât era imposibil să-i scape ceva dintr-un dosar. Nu accepta ca un acuzat, a cărui vină era clară, să fie pus în libertate. Din nefericire, sistemul judiciar nu era perfect și între clipa în care acuzatului i se citeau drepturile și cea în care apărea în fața tribunalului, se puteau strecura numeroase greșeli. Dar era singurul cod pe care Adam îl avea și voia să fie respectat.

Diana Fontaine și alți avocați ai apărării reprezentau de multe ori piedici care nu făceau întotdeauna ca balanța să se încline spre partea binelui. Aceștia jucau și roluri pozitive, dar Diana avea și alte talente. Era convins că tânăra femeie făcea din fiecare proces contra biroului și procurorului general o chestiune personală. La urma urmei, ea era o Fontaine, iar el un Rhodes. O ceartă veche crease o prăpastie de netrecut între familiile lor. Ea transforma audiențele într-un câmp de bătaie și, în ultimele luni, Adam o văzuse câștigând aproape toate procesele.

Își apăra clienții chiar dacă nu era întotdeauna convinsă de nevinovăția lor. Faptul că nu putea să găsească la această femeie elegantă nici cel mai mic semn de sinceritate îi lăsa un gust amar, cu atât mai mult cu cât se simțea atras de ea.

Încă își amintea de acea serată din noiembrie, la judecătorul Halliday, cu ocazia zilei tradiționale, « Ziua Recunoștinței », care marca pentru lumea bună din oraș începutul unei luni de festivități. Intrase în încăperea luminată slab, când privirea îi fusese atrasă irezistibil de spatele unei femei, pus în valoare de faldurile unei rochii de velur de culoare gri. Cel mai frumos spate pe care-l văzuse vreodată! Imediat, dorise să știe cine era femeia aceea care-l atrăgea atât! Se îndreptase spre ea cu frică: oare era la fel de frumoasă și la față? Se trezise că-și dorește să nu fie căsătorită și să aibă un coeficient de inteligență măcar acceptabil.

Adam avusese un șoc. Era inteligentă, frumoasă și nu purta verighetă, dar avea un mare dezavantaj: era fiica lui L.C. Fontaine. După mai mulți ani de practică la Boston, se întorsese în Corpus Christi și intrase în biroul de avocatură al tatălui ei. Ea nu lăsase să se vadă nici cea mai mică emoție când îl văzuse și-i adresase unul dintre zâmbetele ei diabolice pe care urma să le vadă de multe ori după aceea. Atunci, Diana spusese doar o formulă banală de politețe și că ar dori să lucreze în jurisdicția lui. Acum lupta dintre ei era subiectul numărul unu al ziarelor din oraș.

De data aceasta nu va scăpa atât de ușor! Lui Adam îi ajunsese cuțitul la os.

Procurorul general ridică receptorul.

– A telefonat? o întrebă el pe secretară.

– Dacă ar fi telefonat, ați fi aflat.

El se abținu să-i dea o replică usturătoare și-i ordonă:

– Caută-l pe Gresham și spune-i să vină la mine.

Puse receptorul în furcă și își slăbi nodul de la cravată. Cu atât mai rău, nu va putea merge să ia masa unde obișnuia. Nu era momentul potrivit!

Phil Gresham avea aproape aceeași vârstă cu Adam. După o ușoară bătaie în ușa masivă de stejar, avocatul își strecură capul înăuntru.

– Încă o lovitură îndrăzneată a domnișoarei Fontaine?

– Cine altcineva?

– Dumnezeu să ne apere! oftă el și intră în sfârșit în cabinet.

* * *

Diana Fontaine intră în clădirea în care se aflau birourile Fontaine. Firma se numea *Danning, Fontaine și Asociații*. Fu primită de un cor de aclamații. Un avocat tânăr sufla într-o hârtie rulată încercând să imite melodia filmului *Rocky*. Diana se înclină și făcu slalom printre birourile secretarelor și avocaților stagiați. Întotdeauna se mira cât de repede se aflau veștile în mediul lor.

– Ar fi bine ca Fratele Oscar să nu vadă cum cheltuiești banii firmei, spuse ea când trecu pe lângă muzician.

– Îl bat cu propriile arme. Am reciclat exact nota în care se plângea de cantitatea de hârtie consumată, spuse el încercând să întindă hârtia.

– Am luat la cunoștință, domnule Foster, se auzi o voce glacială în spatele lui. Ceea ce faceți nu e deloc amuzant !

Diana și tânărul avocat se dădură la o parte pentru a-i face loc lui Oscar Danning, un bărbat scund, cu privirea tristă, care semăna mai mult a călugăr franciscan decât a avocat. Avea darul de a atrage ura tuturor din cauza bine cunoscutelor plângeri împotriva lor. Tânăra îl urmărise mult timp și

ajunsesse la concluzia că acești oameni erau totuși pentru el familia pe care n-o avusese niciodată. Sancțiunile lui permanente semănau foarte mult cu observațiile pe care o mamă le face copiilor ei. Astfel, în loc să se enerveze din cauza observațiilor lui usturătoare, Diana se amuza.

Îl luă de braț și-l trase deoparte de Oscar.

– Ascultă, îi spuse ea pe un ton amical, nu-l supăra pe băiat din cauza unei hârtii. Azi am câștigat o jumătate de milion de dolari în cazul Wilkinson. Vei putea să cumperi acele covoare din plastic pentru a proteja mocheta.

– Cine râde la urmă, râde mai bine, spuse el cu demnitate. Cu aceste covoare, am economisi aproximativ patru sute de dolari pe an din costurile de întreținere.

– Nu-i posibil! Nu mi-am imaginat că e vorba de o sumă atât de importantă!

– Diana, în calitate de partener cu drepturi egale în această firmă, ar trebui să arăți mai mult respect și mai multă grijă pentru bunurile tale. Dacă ai fi conștientă de îndatoririle pe care le ai, te-ai ocupa mai mult de clienți ca Wilkinson decât de cei care n-au un ban.

Continuă discuția în fața biroului secretarei Diane.

– Dragul meu Oscar, spuse ea, de data aceasta atinsă de reproșurile bărbatului, eu sunt cea care aduce cei mai mulți bani acestei firme. Și asta în ciuda faptului că lucrez și pe gratis.

Degeaba își scoase pieptul în față Oscar Danning, nu reuși să contracareze lovitura. Pentru a întâlni privirea Diane fu nevoit să-și dea capul pe spate.

– Nu e rușinos să câștigi bani!

– Nici să-ți ajuți aproapele! Și cum eu le fac pe amândouă, sper că toată lumea e mulțumită.

Oscar scoase un oftat și renunță să se mai certe cu tânăra avocată. Hotărî să schimbe subiectul.

– L.C. era aici de dimineată, murmură el.

Zâmbetul Dianei dispăru și își încruntă sprâncenele.

– Vulpea bătrână! Știe că doctorul i-a interzis să vină aici mai mult de două ori pe săptămână. Am chef să-i fac o surpriză care să-l facă să stea acasă toată săptămâna viitoare. Să vedem atunci dacă mai e atât de rău!

– A cerut să nu-l suni în această după-amiază : vrea să se odihnească.

Trecuseră mulți ani de când L.C. Fontaine și Ocar Danning erau asociați, iar Oscar știa că fără bătrânul L.C. afacerea n-ar fi mers atât de bine. Impulsiv, luă mâna Dianei.

– Doctorii îi interzic deja atâtea lucruri! Am putea să-i lăsăm măcar această plăcere din când în când.

– De ce nu înțelege că trebuie să se menajeze?

O cuprinse disperarea.

Diana își înghiți lacrimile. Simțea un nod în gât și agita nervoasă geanta în care avea actele.

– Fără covoare de plastic în biroul meu, Oscar!

El îi adresa unul dintre puținele zâmbete de care era capabil și se întoarse la treburile lui. Diana ridică din umeri și se îndreptă spre secretara ei.

– Bună ziua! Vino în birou și pune-mă la curent cu ce s-a mai întâmplat în lipsa mea, spuse ea.

Andreea Cole își luă notițele și se ridică repede.

– A sunat procurorul. Afacerea Madera nu i-a căzut deloc bine. Nu părea deloc mulțumit că v-ați ajutat clientul să scape de închisoare.

Diana îi făcu cu ochiul tinerei femei suple, cu față de copil. Își puse geanta pe un colț al biroului, apoi își scoase haina roșie și o așeză cu grijă pe un umerăș.

– Trebuie să-și dea seamă că faptul că i-a acordat libertate provizorie unui acuzat nu înseamnă că i-a făcut o favoare: am

ajutat contribuabilii să facă economii luând o hotărâre pe care tribunalul ar fi luat-o oricum! Acestea fiind zise, mă așteptam să... Cum? De patru ori? A sunat de patru ori în trei ore? strigă ea văzând mesajele lăsate pe birou.

– V-am spus că era furios...

Diana se așează pe marginea biroului și își făcu vânt cu niște hârtii. Încet, încet, pe buzele ei senzuale apărură un zâmbet malițios.

– Bine... perfect. Altceva ?

Tânăra secretară rămase cu gura căscată. Rămase câteva clipe pe gânduri, jucându-se cu eșarfa.

– Nu-l sunați ?

– Poate, oftă Diana, uitându-se prin agendă. Membrii acestei asociații trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta, nu-i așa ? Le-am spus că, de obicei, nu mă ocup de asociații, dar vreau să-i prezint lui Roger și să fiu de față la prima întâlnire. A! Iată o veste minunată: în această seară, judecătorul Perry își sărbătorește ieșirea la pensie. Voi profita de această ocazie pentru a vorbi cu procurorul general. După unul sau două pahare de martini, va fi mai relaxat.

– Știți bine că nu bea decât scotch.

Fără să-și dea seama de senzualitatea gestului, tânăra avocată își trecu vârful limbii peste buze.

– În seara aceasta, va fi pregătit pentru martini !

Aruncă mesajele la coș și scoase din geantă ochelarii cu ramă roșie, care erau la fel de cunoscuți ca șiragul dublu de perle sau ca semnătura ei.

– Bine, să ne apucăm de treabă! Sun-o pe Rose și întreb-o dacă mi-a călcat vechea rochie neagră, apoi vezi dacă Martin mai vrea să mă însoțească diseară. Te rog să trimiți apoi aceste scrisori. Am terminat în sfârșit cu dosarele de cerere de credite. Mai este ceva, Andy? o întrebă pe secretara ei, lăsându-se pe spate în fotoliul de piele neagră.

- Nimic urgent.
- Cred c-o să mor de foame.
- Ce-ai spune de o ceașcă de cafea cu miere, să vă recăpătați forțele?
- De acord. Dar nu uita că țin regim.
- Cerealele din sertarul biroului meu vă tentează?
- Mulțumesc, dar am și eu ciocolată în sertarul meu.
- Sunteți incredibilă! spuse Andreea luând dosarele. Mă întreb cum reușiți să vă păstrați acest ten de piersică și această siluetă de viespe cu toate dulciurile pe care le mâncați.
- E secretul meu. Îmi place cămașa ta și cravata. Ca să nu mai spun de fusta scurtă de piele. Cam în contrast, dar șic!
- E felul meu de a protesta împotriva codului vestimentar impus de domnul Danning.

Câteva minute mai târziu, Andreea îi aduse o băutură caldă și ieși cu toată corespondența semnată. Tânăra avocată se bucura de prima clipă de răgaz din ziua aceea. Ceruse ca biroul ei să fie vopsit în albastru. Era culoarea care o liniștea cel mai mult. Se lăsă pe spate în fotoliul confortabil și se uită cu atenție la tabloul uriaș așezat deasupra canapelei mov. Luna de culoare violet, înconjurată de stânci ascuțite, ocupa partea superioară a pânzei. Mii de stele albastre ocupau restul tabloului. De obicei insensibilă la acest gen de pictură, Diana își aminti că fusese imediat atrasă de acest tablou la o expoziție. Își dăduse seama imediat că era exact ce-i trebuia pentru biroul ei. Când îl privea, își amintea de zădărnicia acestei lumi.

Căci, fără îndoială, era o lume absurdă. Adam era gata să se lupte cu ea pentru această afacere Madera. De ce? Doar pentru faptul că nu putea să accepte că ea avea dreptate. Lumea era nebună... Ca și în alte cazuri, mânia procurorului nu avea

nimic de-a face cu dreptatea. Totul era legat de vechea ceartă dintre familiile lor, iar ea nu avea intenția s-o continue. Se pare însă că Adam nu vedea lucrurile astfel.

Totuși, între ei era ceva mult mai interesant decât aceste fantome ale trecutului, se gândi Diana zâmbind. Ceva ca o reacție chimică. Ceva arzător de care nu puteau fugi. Diana știa că se tot învârtea în jurul ei ca un urs rănit pentru că nu suporta ideea că se simte atras de ea. În ceea ce-o privea, se îndrăgostise de el încă de când era adolescentă, dar nici pentru ea nu era ceva plăcut. Apoi, liceul și facultatea îi depărtaseră pentru o perioadă unul de celălalt. Aproape îl uitase pe Adam. Dar, de când se întorsese în Corpus Christi, își dăduse seama că era mai mult decât o simplă dragoste din copilărie. Această constatare nu era nouă pentru ea.

Dacă ar fi putut măcar să discute sincer! Poate că acum ar fi râs împreună. Dar, din ziua în care s-au revăzut, el n-a renunțat la această atitudine rigidă și lucrurile au mers din ce în ce mai rău. Desigur, avea și ea o vină în toată această situație: îi plăcea foarte mult să-l provoace pe Adam și să-l vadă apoi agităndu-se înnebunit. La urma urmei, dacă voia să se lupte pentru putere, n-avea decât, dar după regulile ei!

Se auzi sunetul interfonului. Diana ridică receptorul:

— Da, Andy.

— Au venit membrii asociației...

— Vin și eu.

Închise și se ridică. În timp ce-și punea haina de la costum, repeta în minte numele membrilor corporației. Avea obiceiul acesta pentru a reține mai bine numele noilor clienți. Era la jumătatea drumului spre ușă când auzi stomacul care striga de foame. Își aminti că nu mâncase nimic. Prea târziu! Se întoarse și bău ce mai rămăsese în pahar, apoi îl aruncă la coș. Acolo văzu hârtiile pe care erau scrise mesajele telefonice. Un zâmbet malițios îi apărui pe buze. Ieși să-și întâmpine clienții.

Capitolul 2

Câteva ore mai târziu, Diana și Martin Prescott ajunseră la recepția judecătorului Perry.

– Ador primăvara, spuse ea pe un ton visător. Întotdeauna îmi amintesc acea poezie care ne îndeamnă să ne facem timp să mirosim toate florile. Și sunt atât de multe primăvara!

– Dar atât de puțin timp pentru a le mirosi pe toate! spuse Martin fără urmă de romantism.

Se uită la Diana cu tandrețe. Aveau aceeași vârstă și fuseseră împreună la școală. Timpul trecea, iar ei nu-și dădeau seama că aveau deja treizeci și trei de ani.

Legănată de sunetul motorului mașinii BMW, Diana se lăsa în voia amintirilor.

– Îmi amintesc că unchiul Bernie și L.C. erau nevoiți să mă ia cu ei la golf duminica dimineată pentru că Rose avea zi liberă pentru a merge la biserică. Aveam propriul joc la club, în vreme ce ei jucau serios.

– Ai fi putut deveni o jucătoare profesionistă !

– Nu, amintește-ți că, la puțin timp după aceea, am descoperit înotul.

– Bineînțeles că-mi amintesc! Ai devenit vedeta clubului Westbrook fără să fi participat la vreo competiție! Mă întreb dacă ești la fel de strălucitoare când ieși din apă în costumul tău minuscul din două piese...

Diana observă cu tandrețe părul negru și profilul frumos al însoțitorului ei și-i zâmbi. Ea îi sugerase să-și cumpere ochelarii cu rame metalice și-i atrăsese atenția că are nevoie de o consultație oftalmologică. El se gândise la început să-și cumpere lentile de contact, dar până la urmă îi urmăse sfatul și își luase ochelari. Ca întotdeauna, știa exact ce-i trebuie. Ținea foarte mult la el; ar fi vrut să fi fost fratele ei. Faptul că erau cei mai buni prieteni din lume era la fel de minunat.

– Martin, oprește în fața acestui vânzător de înghețată. Vreau să-mi cumpăr una.

– Vorbești serios? Aproape am ajuns.

– Dar mi-e atât de poftă! În plus, știi la fel de bine ca mine ce ne așteaptă. Prezentările se vor lungi mai bine de o oră și nu vom mânca prea curând.

– Ascultă, să-mi spui dacă nu mai poți de foame! Însă nu poate fi vorba să mă opresc în această parcare și să te las să mănânci o înghețată.

Cu regret, Diana văzu cum se depărtează de înghețată.

Martin o privi amuzat.

– Te-ai uitat vreodată la vreun bărbat cum te uiți la dulciuri? o necăji el.

– Șt! E secret ! Spune-mi mai bine când ai avut ultima întâlnire amoroasă?

– Ieri, spuse el.

Tânăra femeie se întoarse curioasă spre el.

– Cine e ?

– Lisa.

Pe fața Diane se putea citi bucuria.

– Lisa a fost de acord? Martin, e grozav!

Lisa era secretara lui de două luni. Martin se îndrăgostise nebunește de ea din clipa în care intrase în biroul lui. Ar fi angajat-o chiar dacă n-ar fi știut să bată la mașină. Spre nefericirea lui, Martin descoperise că secretara se opunea ideii de a ieși cu șeful ei dacă nu era vorba de afaceri. De atunci, el tot încercase s-o facă să se răzgândească.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Diana.

El îi aruncă o privire expresivă, dar ea nu vru s-o vadă.

– Încetează cu aceste semne! Cum ai reușit? Unde ai dus-o?

– M-am gândit la tine și am aplicat unul dintre planurile tale miraculoase.

– Stai puțin...

– Îți amintești plaja pe care am fost când ai împlinit șaisprezece ani?

– O!

Ochii ei cenușii începură să strălucească.

Martin continuă.

– Bineînțeles, am mai schimbat câte ceva, dar principiul a rămas același. I-am spus Lisei că unul dintre clienți nu putea să vină în timpul programului și că trebuie să iau masa cu el în oraș. A fost de acord să vină cu mine să noteze depozitia lui.

Diana era mai degrabă dezamăgită.

– Nu a căzut în capcană, nu-i așa ?

– Nu, cel puțin la început, recunosc el deschizând ușile mari ale reședinței judecătorului Perry. Apoi i-am explicat și mi-am cerut scuze. Până la urmă a găsit situația destul de amuzantă și a acceptat să cineze cu mine. Cred că sunt îndrăgostit, Diana.

– În orice caz, nu știu dacă din cauza asta sau pentru că mai ai probleme cu ochii, dar ai trecut la un milimetru de paznicul parcurii!

Coborâra din mașină și Martin, cu un aer rușinat, se duse la bietul om care rămăsese în mijlocul parcarii și nu înțelegea ce se petrece. Se întoarse lângă Diana care-l aștepta lângă scări. Aceasta îl strânse în brațe și izbucni în râs.

– Ești grozav! Pot să-ți fiu cavaler de onoare la nuntă? Cred că-mi va sta foarte bine în smoching.

– Nu fi atât de grăbită! Nu vreau să comit cu ea aceleași greșeli ca și cu celelalte. În orice caz... asta nu te va împiedica să porți unul dacă vrei cu adevărat. Știi, arăți minunat astă seară. Ce rochie, domnișoară Fontaine!

Rochia lungă, mulată, pe care o purta Diana, scotea în evidență curbele atrăgătoare ale corpului ei suplu. La jumătatea spatelui gol avea o fundă mare.

– Sper că nu mi s-a șifonat în mașină, spuse ea îngrijorată. Se întorse ca el să verifice.

– Apleacă-te puțin în față. Aașa! E bine...

– De obicei, spectacolul vine după discurs, se auzi o voce sarcastică în spatele lor.

– Nu te întoarce chiar acum, vânzătorul de înghețată tocmai sosește, șopti Martin la urechea tinerei femei.

Diana își ținu o clipă respirația, apoi se întorse către bărbatul care urca scările și-i oferii cel mai frumos zâmbet.

– Bună ziua, Adam. Tot timpul tragi concluzii pripite.

Martin simți o strângere de inimă și-i întinse mâna procurorului.

– Ce mai faci, Adam? Am auzit că ai făcut un parcurs de campion săptămâna trecută la golf. Pentru mine, gaura cu numărul unsprezece este ghinionistă ; nu reușesc să trec de ea. Cred că e târziu. Să intrăm.

Înainte ca unul dintre ei să mai spună ceva, o luă pe Diana de braț și intrară. Se pierdură repede printre zecile de invitați veniți să sărbătorească ieșirea la pensie a judecătorului Perry. Martin aruncă o privire peste umăr.

– Bun, ce s-a mai întâmplat de data aceasta? o întrebă el pe tânăra femeie.

Ea zâmbi și salută un cuplu care tocmai trecea pe lângă ei.

– Ce vrei să spui?

– Am văzut felul în care te privea Adam. Fierbe de mânie și e clar că tu ești de vină. Trebuie să aibă totuși un motiv. Ce i-ai mai făcut?

– De ce toată lumea mă crede răspunzătoare de problemele dragului nostru procuror?

– Pentru că, mai mult decât oricine, tu ești capabilă să-i găsești « călcăiul lui Ahile »!

Se așezară și ei la rând pentru a-i prezenta omagiile judecătorului Perry.

– Nu e drept, spuse Diana. Știi doar că vreau să-mi fac treaba cât mai bine cu putință. Nu sunt eu de vină că ia totul ca pe o chestiune personală.

– Nu te supăra. Sper numai că știi ce faci.

Un coleg de serviciu din cabinetul juridic al lui Martin veni spre el. Tânăra femeie profită de acest moment pentru a-l căuta cu privirea pe Adam. Știind că nu-i place să stea la coadă, nici nu-și dădu osteneala să se uite în spate. Era genul care aștepta ca toți invitații să se îndrepte spre mâncare înainte să meargă să salute invitatul de onoare.

Îl zări în sfârșit la intrarea în vestibul, vorbind cu șeful poliției. Un ospătar veni cu un platou cu pahare de șampanie, iar el schimbă un pahar gol cu unul plin. Diana zâmbi în sinea ei. Aproape putea să-i vadă tensiunea. Niciodată până în seara

aceasta nu i se păruse atât de ciudat ca un bărbat atât de rece în aparență să aibă de fapt un temperament atât de pasional, atât de intens. Era de acord cu cei care spuneau că Adam Rhodes era o persoană deosebită.

Trebuia să se fi născut rege, se gândi ea în timp ce-i admira silueta athletică și gesturile aristocratice. Costumul negru, cu o croială clasică, îi scotea în evidență tenul strălucitor și trăsăturile frumoase. Era un bărbat impresionant. Dar tânăra femeie nu se lăsa intimidată atât de ușor. Nu o va prinde niciodată în plasa lui.

Amândoi proveneau din familii ambițioase și mândre, ai căror strămoși erau printre primii colonizatori ai Texasului. Familia Dianeî făcuse mai întâi avere din creșterea vitelor, apoi din petrol, înainte de a-și afirma puterea în domeniul juridic. Cea a lui Adam se remarcase în comerț, în domeniul bancar, apoi trecuseră în politică. Tații lor fuseseră în tinerețe cei mai buni prieteni din lume, trăind mulți ani în bună înțelegere în cartierul cel mai elegant din oraș. Timpul și problemele schimbaseră considerabil lucrurile. Avera lor se redusese, nu mai aveau nici aceeași putere ca înainte, iar prietenia lor dispăruse ca prin farmec. Desigur, se numărau încă printre personalitățile înaltei societăți, ceea ce-l măgulea pe Adam dar o lăsa rece pe Diana.

Însă tocmai el nu era prezent la toate recepțiile. Diana zâmbea din nou când văzu mai multe persoane venind lângă el și șeful de poliție. O expresie dureroasă apăru pe fața lui, și tânăra avocată bănuî că noii veniți schimbaseră subiectul.

– Poți să-ți ștergi acest zâmbet malițios de pe buze? o rugă Martin. Ne vine rândul să salutăm regele sărbătorii.

– Prefer ca Lisa să-ți țină companie la acest gen de serate!
– Ți-aș lipsi și tu știi bine asta! Numai dacă tu și Adam nu veți forma al doilea cuplu. Nu l-a văzut nimeni cu aceeași persoană de când s-a despărțit, anul trecut, de blonda minionă.

– Care blondă?

– Martin, Diana, dragii mei! Ce plăcere să vă revăd!

Diana trebuia să mai aștepte pentru a-și satisface curiozitatea. Se afla în fața judecătorului, un bărbat în vârstă, cu părul cărunt. Acesta se aplecă și o sărută pe obraz.

– Unchiule Bernie, arăți foarte bine! exclamă ea. Prea tânăr pentru a te retrage.

– Un motiv în plus! Interveni din spatele lui o femeie micuță, Emily, soția lui.

Se uită drăgăstos la Diana și-i luă mâinile într-ale ei.

– Douăzeci de ani în slujba justiției, e destul. E timpul să mă ducă într-o croazieră, înainte să fie prea târziu. Ce mai face L.C., draga mea? adăugă ea cu blândețe. Ne pare foarte rău că nu poate fi alături de noi în seara aceasta.

Tânăra femeie continua să zâmbească.

– Se simte mai bine, mulțumesc. Mi-a spus de mii de ori să nu uit să vă transmit urările lui.

– Spune-i să facă și el ca mine: să ia vitamine, îi spuse judecătorul Perry.

Emily ridică ochii spre cer.

– Trebuie să i le pun în fiecare zi alături de sucul de fructe, altfel le-ar uita.

– Apropo de băut, interveni Martin, propun ca Diana și cu mine să mergem la bar să ne potolim setea înainte să se termine tot.

Își trecu brațul în jurul taliei prietenei lui și o conduse la bufet. Comandă un burbon cu apă minerală pentru el și un gin cu lămâie pentru Diana.

- Mulțumesc, spuse ea după ce luă o gură de gin.
- Nu poți să ții secret la infinit starea de sănătate a tatălui tău. Sunt chiar mirat câte persoane nu știu nimic despre asta.
- Pe moment, e mai bine așa. Mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, adăugă ea oftând.
- Îl luă de braț și-i arătă mesele cu mâncare.
- Să alegem un loc lângă ringul de dans. Mi-am pus condurii de bal.
- Martin o strânse de mână cu înțelegere.

Câteva ore mai târziu, Adam stătea pe terasă și observa cuplul care se întorcea dintr-o plimbare în grădină. Toată seara o urmărise pe Diana cu coada ochiului, încercând să găsească momentul potrivit s-o abordeze. De data aceasta nu-l mai putea evita.

Lumina lunii se juca în părul ei blond, care-i înconjura chipul ca o aureolă strălucitoare. Râsul ei cristalin, purtat de un vânt lejer, plutea în jurul lui. Strânse din dinți. Prescott părea în formă în seara aceasta. Adam nu avea nimic împotriva tânărului avocat, dar îl credea puțin nebun dacă îndrăznise să apară cu Diana Fontaine. Era o femeie frumoasă, îndrăzneată, inteligentă, dar atât de periculoasă! Însă, la urma urmei, fiecare învață din greșelile lui!

Apropiindu-se de scări, Diana și Martin apărură în lumina palidă a felinarelor. Adam ieși atunci din umbra îngerilor de marmură, în mărime naturală, care decorau grădina. Tânăra femeie rămase nemișcată la mijlocul treptelor când îl văzu. Procurorul nu crezu că e surprinsă. Consideră că era încă unul

din trucerile ei pentru a se lăsa protejată de Prescott. Dar se înșela. Diana, care își recăpătase stăpânirea de sine, ridică bărbia cu aroganță.

– Adam, ce surpriză plăcută! mă faci să mă gândesc întotdeauna la arhanghelii căzuți din cer.

Îl aruncă o privire peste umăr, prefăcându-se că observă peisajul care se întinde la picioarele lor.

– Acum ești și spion? adăugă ea pe un ton batjocoritor.

– Vreau să stăm de vorbă.

– Prefer să-mi văd capul pe o tavă de argint decât să fac asta, îi spuse ea lui Martin.

– Diana, o puse în gardă prietenul ei, văzând privirea amenințătoare a procurorului.

– Nu te neliniști... Procurorul nostru general n-are decât intenția de a-mi face încă o promisiune.

Diana mângâie tandru mâna prietenului ei și-i zâmbi călduros.

– Du-te înainte, te rog. Vin și eu într-un minut.

Adam îl urmări din ochi pe Martin până când acesta intră în casă. Diana făcu doi pași spre el. În această noapte magică, îi părea atât de fragilă... Silueta ei se desena ca desprinsă de sol, pe fundalul închis al parcului. Fața și mâinile ei păreau de zână. Dar Adam nu se lăsa impresionat. Trebuia să se petreacă o minune ca s-o considere pe Diana femeie. Nu știa ce-i frica și singura ei slăbiciune era că nu știa când să se oprească atunci când îl hărțuia.

– De ce nu m-ai sunat azi? Ți-am lăsat atâtea mesaje! intră el direct în subiect.

Timpul era prețios pentru el și nu-l pierdea inutil.

Cu ușurința unui top model, Diana se lipi de balustrada de piatră a terasei și se jucă puțin nervoasă cu gentuța elegantă, asortată cu rochia.

– Pe de o parte, n-am o amintire prea plăcută despre convorbirile noastre telefonice, iar pe de altă parte am avut o zi încărcată.

– Spune mai degrabă că ai vrut să te joci puțin cu mine.

– Nu pari să fii foarte afectat.

– Ai fi vrut să apar abătut în fața a două sute de persoane?

Nu vei avea o asemenea plăcere.

Diana regreta că discuția luase o astfel de întorsătură.

– Adam, când o să înțelegi că nu vreau să mă cert cu tine sau cu asociații tăi? Nu-mi fac decât datoria.

– Asta-i culmea! strigă bărbatul, furios.

Însă în ochii de culoarea migdalei ai avocatei se putea citi sinceritatea. Pentru a nu ceda, el ridică tonul.

– Consideri că datoria ta e să ajuți un criminal ca Madera să rămână în libertate?

– Dacă sunt nevinovați, da!

– Madera e vinovat! Cel puțin acum trei ani era.

– Nu discut vinovăția lui de altădată. Știu că atunci a comis un furt.

– A fost prins în flagrant delict cu un cuțit într-o mână și cu banii în cealaltă. Vă mulțumesc pentru că ați binevoit să admiteți că a furat, Înălțimea Voastră!

Diana refuza să se lase prinsă în capcană.

– Dacă o să continui în ritmul acesta, o să-ți iasă fum pe nări, îl ironiză ea. Nu poți să accepți că Madera a luat-o pe drumul cel bun?

– Nu. Și să nu-mi spui că experiența lui din închisoare l-a făcut conștient de greșelile făcute, sau că judecătorul care l-a pus în libertate condiționată e tatăl pe care nu l-a cunoscut până acum. Am auzit de sute de ori aceste texte crezute doar de persoane ușor impresionabile ca tine...

– Voiam doar să-ți prezint faptele, adăugă ea calmă. Asta n-are de-a face cu timpul petrecut de el după gratii sau cu judecătorul. Pur și simplu a găsit pe cineva care l-a schimbat: s-a îndrăgostit.

Zâmbetul lui Adam în acea clipă arăta cel mai profund dispreț.

– Bravo! Să folosești acest argument în pledoaria ta și vom avea parte de cel mai rapid proces!

– În ceea ce mă privește, cred că va fi eliberat definitiv înainte să fie nevoie să-mi spun părerea.

– Ai dreptul să speri. Dar să fii pregătită, căci se va râde de tine. E îndrăgostit, auzi!

Diana fierbea de nervi. Ceea ce se văzu nu fu decât o sprânceană ridicată. De ce ținea atât de mult să-l convingă pe acest bărbat?

– E o situație pe care n-o cunoști, înțeleg. Dacă ai fi iubit vreodată cu adevărat, ai fi știut cât te poate schimba acest lucru. Nu, Adam, nu mi-e rușine să spun că dragostea l-a schimbat pe Madera. A întâlnit o infirmieră blondă cu ochi albaștri, Janie, și s-a îndrăgostit nebunește de ea. Pentru că nu avea educația necesară să găsească un loc de muncă decent, care să-i asigure un trai confortabil, a acceptat să fie paznic de noapte pentru a-și putea plăti studiile. Voia să se califice ca mecanic. Oamenii tăi pot să înregistreze așa ceva în dosarele lor?

– Dosarele noastre nu se citesc ca niște romane, dar continuă, te rog. Sunt curios să văd cum ieși din această situație.

– A primit diploma luna trecută, ceea ce e foarte bine, căci Janie a descoperit că e însărcinată. Noul loc de muncă al lui Carlos le-ar aduce un salariu care nu le-ar prisosi.

Adam își încrucișă brațele.

– Îți dai seama că această sarcină e cel mai bun motiv să se întoarcă la furat?

– Nu e cazul! Nu ascuți ce-ți spun! N-ar fi riscat niciodată în situația în care se află. Știe că, dacă Janie află, o pierde pentru totdeauna, și ea e totul pentru el.

– Dar furtul a avut loc la câteva sute de metri de casa lui! Îi aminti el.

– Nu e singurul în acest oraș care l-ar fi putut comite. Haide... știm amândoi foarte bine că acest cartier nu e frecventat de prea mulți oameni cumsecade.

– Avem un martor ocular care l-a recunoscut pe Madera ca fiind hoțul.

Diana respinse acest argument cu o mișcare bruscă a capului.

– Martorul de care pomești e un bisericos exagerat. Dacă îndrăzniți să-l aduceți, o să am eu ac de jocul lui. În plus, clientul meu are un argument de nezdruccinat: în acea noapte, a trecut pe la biserica Sfântul Anton, să-l vadă pe preotul Lopez, înainte de a pleca la lucru.

– E adevărat, dar există o jumătate de oră între momentul în care a părăsit biserica și cel în care a apărut la muncă, pe care nu o poate justifica. Casa jefuită e la jumătatea drumului între aceste două puncte și zece minute erau suficiente pentru a ajunge de la biserică la lucru. Așadar, douăzeci de minute...

– Ai stabilit că a făcut această distanță pe jos fără să știi că, de fapt, a luat autobuzul pentru că ploua.

– Cu toate acestea, n-am găsit pe nimeni care să-și amintească să-l fi văzut. Nici măcar șoferul autobuzului. Clientul tău e vinovat.

– O, încetează!

Pentru o clipă, ea păru învinsă, dar atacă din nou.

– N-ai găsit nici o amprentă, nici o probă care să ateste vinovăția lui. Nu aveți decât mărturia bătrânului care declară că pentru el toții spaniolii seamănă între ei și pe acel al vic-timei care declară că nu se înțelegea deloc cu Carlos. Mai mult decât atât, clientul meu și soția lui au fost agresati de doi polițiști. Nu spune nimic! I-o reteză ea scurt când el vru să protesteze. Versiunea pe care au spus-o ei pentru a se apăra, nu ține. Era imposibil ca Madera să-și facă astfel de contuzii dându-se cu capul de pereți. Iar percheziția la domiciliul lui n-a scos nimic la iveală. Pardon, Janie a ajuns la spital. Jur în fața lui Dumnezeu că, dacă va pierde copilul, voi face în așa fel încât domnii polițiști să-și piardă insignele.

Adam avu buna-cuviință să plece privirea. Îi dădu dreptate în această privință. Acei polițiști merseseră prea departe.

– Am vorbit chiar eu cu medicul care a îngrijit-o, înainte să vin aici.

– În acest caz, are o altă perspectivă minunată: să-și crească singură copilul, în vreme ce soțul ei va putezi în închisoare pentru un delict pe care nu l-a comis!

Diana era surprinsă în mod plăcut de faptul că se interese-sase de situația lui Janie. Cu toate acestea, rămânea la fel de mut ca un pește.

– În locul tău, aș încerca să ies elegant din această afacere înainte să fiu ridiculizat, îl sfătui ea.

– Uită de simpatia mea pentru doamna Madera. Nu mă va face să-mi schimb părerea. Din ziua în care te-ai întors în Corpus Christi, declari sus și tare că ești apărătoarea celor sărmani și oproșiți. De data aceasta, te lupți cu morile de vânt. Dacă-l vei apăra pe Madera, vei fi privită cu același dispreț pe care lumea îl are pentru acești vagabonzi.

– Ce ți-ar mai plăcea să mă arzi pe rug ca pe vrăjitoarele de altădată!
– Poți fi sigură că nu mi-ai scăpa! Îi țin eu el isonul.
– Ești incredibil! De ce nu recunoști că ceea ce te enervează mai mult e faptul că fac parte din familia Fontaine? întrebă ea cu un zâmbet diabolic.

Adam ar fi vrut s-o strângă de gât. Nu numai că-și bătea joc de el, dar iată că făcea și pe victima!

– Mă mulțumesc cu faptul că ajut să se facă dreptate și n-am nevoie de o altă Ioana d'Arc în barou care, în plus, suferă de un complex de vinovăție și aleargă să-și ofere serviciile primului venit.

– Cum?

– M-ai auzit foarte bine. Crezi că nu sunt la curent?

Pieptul Diane se ridica și cobora în ritmul bățăilor rapide ale inimii. Ochii ei păreau că aruncă săgeți, la fel ca cei ai lui Adam.

– De ce crezi, ticălosule, că apăr fără să cer bani? Să-mi ascund un complex de vinovăție?

– Într-un anume fel, da!

– Ce înseamnă asta... mai exact?

– Nu sunt prea sigur, dar îți promit că te voi ține la curent.

Tânăra femeie coborî furioasă scările care o separau de Adam și-i puse degetul în piept.

– N-ai fi în stare să vezi adevărul nici dacă ar fi sub nasul tău! Va veni o zi...

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetați cu această ceartă înainte ca toată lumea să iasă la ferestre!

Nici nu-l văzuseră, nici nu-l auziseră pe Martin apropiindu-se. Se așază între ei ca și cum se temea de ce era mai rău.

Procurorul fu primul care dădu înapoi. Respira greu, abia controlându-și furia. Privirea lui de gheață n-o părăsea pe Diana.

– Un ultim lucru, Înălțimea Voastră, norocul nu-ți va surâde întotdeauna!

Diana ridică bărbia.

– Norocul n-are nimic de-a face cu asta!

Pe chipul lui Adam nu se mai putea citi nimic. Fără să mai spună un cuvânt, se răsuci pe călcâie și se depărtă cu pași mari. Tânăra avocată închise ochii. Niciodată în viața ei nu avusese o ceartă atât de violentă cu un bărbat! Tensiunea dispăru, iar mâinile începură să-i tremure.

Martin o observă în tăcere.

– Într-una din aceste zile, îl vei aduce pe marginea prăpastiei! prezise el ducând paharul la gură.

– Nu fi ridicol. Acest bărbat e nebun după mine! exclamă ea și-l privi malițios.

Martin fu gata să se înece, dar îl apucă un acces subit de tuse.

– De acord, reuși el să spună când își recăpătă suflul. Dar amintește-ți că și Othelo era îndrăgostit de Desdemona și știi unde s-a ajuns!

Capitolul 3

– Domnișoară Fontaine...

– Diana, poți să ne dai o declarație?

Grupul de ziariști o asaltă în clipa în care ieși din lift. Tânăra avocată traversează holul tribunalului. Zâmbi ușurată: avusese o idee minunată când îi sfătuisese pe Janie și pe Carlos să ia ascensorul care ducea direct în parcare subterană unde îi aștepta un taxi care să-i ducă acasă.

Se terminase. Câștigaseră fără să fie nevoie să apară în fața tribunalului. Diana se opri în mijlocul holului, urmată de alaiul de ziariști. Era însă prea lucidă să se creadă o vedetă. Va fi subiectul unui articol de interes public și atâta tot. Măine, această afacere va fi ca o picătură de apă într-un ocean.

– Unde ați ascuns familia Madera, domnișoară avocat?

Zâmbetul îi dispăru când văzu atâtea microfoane îndreptate spre ea.

– Clientul meu și soția lui au hotărât să sărbătorească în familie eliberarea lui Carlos.

Câtiva râseră, iar Diana văzu multe expresii de dezaprobare. Articolele vor fi destul de dure. Repede, ca la un semnal, toți începură să-i pună întrebări.

– Ați crezut că va apărea un martor care să demonstreze nevinovăția lui Madera?

– Bineînțeles, răspunse avocata sigură pe ea. Erau mai multe persoane cu el în autobuz. Speram că unul dintre ei să fi auzit apelul nostru lansat ieri seară prin intermediul televiziunii și să vină să depună mărturie în favoarea clientului meu. Am avut norocul ca acest martor să apară și ca el să fie chiar un polițist ieșit la pensie, al cărui cuvânt nu putea fi pus la îndoială. Îi suntem recunoscători domnului DeMott.

– Ce s-a întâmplat cu plângerile împotriva polițiștilor care au făcut percheziție la soții Madera acasă?

– Poliția a deschis o anchetă. Vinovații vor fi sancționați. Așadar, suntem mulțumiți.

– Ce mai aveți în plan, domnișoară Fontaine ?

– Mai întâi un somn care să mă repună pe picioare...

Reporterii râseră politicos.

– Apoi voi merge la o acțiune de caritate ale cărei beneficii vor fi donate mai multor servicii sociale din oraș, continuă tânăra avocată.

Știa că nu era tocmai ce voiau ei să audă, dar considera că nu era potrivit să vorbească despre procesele viitoare.

– Ați dovedit încă o dată că biroul procurorului general a greșit, spuse un reporter nemulțumit de declarația ei. Această nouă victorie nu va îmbunătăți relațiile cu Adam Rhodes, nu-i așa?

Diana se pregătea să răspundă, când apărură chiar procurorul general. Purta un costum din velur de culoare gri și, deși nu era decât luna aprilie, tenul lui era bronzat și contrasta plăcut cu albul cămășii scrobite. Nu se revăzuseră din

seara recepției judecătorului Perry și Diana fu surprinsă să constate cu câtă intensitate îi bătea inima la vederea lui. Le făcu ziaristilor un semn din cap în direcția lui și le sugera să-l întrebe pe el ce crede despre toate acestea.

Adam nu putea să nu vadă grupul format în hol. Privirea lui se fixă pe Diana. Ea trecea asemenea unei regine în mijlocul curtenilor, calmă și plină de siguranță. Părul ei era strâns într-un coc elegant al cărui secret nu-l avea decât ea. Purta un taior Chanel de culoare roz cu dungi negre. Celebrul colier de perle desăvârșea aspectul ei atât de feminin.

I se spusese că apăruse un martor în cazul Madera care susținea că l-a văzut în autobuz. Pe chipul Dianei bucuria era amestecată cu ușurarea și cu oboseala. Oricare ar fi fost neînțelegerile lor în plan profesional, știa că muncise din greu să-și salveze clientul. Acest gând îi ușură acțiunea: veni la ea și-i întinse mâna s-o felicite.

– Domnule Rhodes, care este părerea dumneavoastră despre cazul Madera?

Mâna delicată și fină a tinerei femei îl făcu să uite de întrebare câțva timp. Într-un târziu, răspunse:

– Justiția și-a făcut datoria.

– Așadar, credeți că Madera e nevinovat?

– Ar trebui să fii nebun să crezi contrariul.

– Totuși, cei din biroul dumneavoastră cred că e vinovat, îi aminti un ziarist.

– Ne bazăm pe probele și martorii pe care-i avem până acum.

Adam nu declară mai mult, dar era furios. Această afacere avea să schimbe multe persoane din posturi și primul vizat era șeful poliției. Tot ce scria într-un dosar se baza pe raporturile poliției și, dacă acestea nu erau corecte, cum putea biroul procurorului să se bazeze pe ele? Cum să-și păstreze încrederea în această instituție ?

– Ce credeți despre ideea domnișoarei Fontaine de a da fotografia lui Madera la televizor? Întrebă o altă persoană.

Situația devenea delicată. Adam se întoarse spre Diana. Aceasta ridică o sprânceană în semn de curiozitate, accentuând forma de migdală a ochilor ei. Rujul i se ștersese, lăsând buzele vulnerabile. Tulburat, bărbatul întoarse capul.

– Nu sunt niciodată surprins de ceea ce poate să facă domnișoara Fontaine. Dacă aș avea nevoie de un bun avocat, aș vrea să fiu apărat de unul la fel de eficace ca ea.

– Descrieți situația destul de frumos, domnule procuror. Dar războiul rece dintre dumneavoastră a luat sfârșit cu adevărat?

– Consider că aveți ce să scrieți în articolele dumneavoastră din declarațiile date de noi până acum. Vă rog să mă scuzați, am treabă.

Întinse mâna și o luă pe Diana de braț.

– Ai un minut să stăm de vorbă?

Mulți ziariști începură să protesteze, dar cei doi se îndreptară spre liftul care tocmai se golise. Ușile se închiseră în urma lor. După gălăgia de la conferința de presă, tăcerea din ascensor creștea tensiunea dintre ei. Urmând exemplul lui Adam, tânăra femeie urmărea luminile care semnalizau numerele etajelor.

– Să fie clar: dacă vrei să apelezi la serviciile mele, trebuie să știi că nu le ofer gratis.

– E clar. Dar nu la tine voi apela în caz de urgență.

– Acum îți recunosc stilul, spuse ea încet. Câteva secunde am crezut că vorbești serios, dar n-a fost decât un rol în fața ziariștilor...

Ușile liftului se deschiseră. Adam se uită cu mânie la ea, apoi îi făcu loc să treacă. Trecu mai întâi prin biroul secretarei lui pentru a lua mesaje telefonice.

– O, Doamne! Dar dumneavoastră sunteți... Ea e! exclamă Muriel când o văzu pe Diana.

Atentă să nu facă vreo gafă, tânăra avocată întinse mâna.

– Văd că faima a ajuns înaintea mea.

– Muriel Littlejohn, se prezentă secretara. Vreau să vă spun că ați fost minunată la televizor.

– Mulțumesc.

– Sora mea și cu mine am petrecut restul serii în fața televizorului, așteptând să sune cineva să-l ajute pe Carlos. Din întâmplare, nu urmăriți serialele de seara?

– Nu prea...

– În acest caz... Totuși, noi credem că e extraordinar ce faceți pentru persoanele care n-au noroc în viață și care sunt victimele sistemului. În ceea ce mă privește, am crezut în nevinovăția lui Carlos.

Enervat de această discuție, Adam se întoarse.

– Mă găsiți în birou când veți binevoi să terminați de vorbit, îi spuse el avocatei.

– Vin acum, spuse Diana făcând un pas pentru a-l urma. Sunt încântată că v-am cunoscut, domnișoară Muriel.

– Așteptați! Nu doriți o cafea sau un ceai? Nu? Sunt la dispoziția dumneavoastră dacă aveți nevoie de ceva.

Se aplecă peste birou. Hârtiile se împrăștiară sub presiunea pieptului ei voluminos.

– Vreau să spun... Nu vă obosiți să închideți ușa. Nici eu n-o fac niciodată, îi șușoti ea.

– Mulțumesc, voi vedea.

Diana intră în biroul procurorului, închise ușa și pufni în râs. Adam își înfundă mâinile în buzunare și se sprijini de birou.

– Sunt încântat că te amuzi! oftă el.

– Mai lasă-mă un minut, te rog! ceru ea râzând.

Fu nevoită să respire de câteva ori profund pentru a-și regăsi calmul. Își șterse cu vârfurile degetelor lacrimile care atârnavă de pleoape ca niște perle.

– Văd că fiecare birou are vedeta lui. Asociatul meu e la fel de ieșit din comun!

– N-aș spune asta despre Muriel!

– Nu? În ceea ce mă privește, pot să am o zi foarte încărcată, în cinci minute Oscar e în stare să pună pe locul doi orice problemă de-a mea, oricât de gravă, pentru câteva stilouri care nu-i ies la socoteală.

Numele lui Oscar îi aduse lui Adam zâmbetul pe buze.

– Știi vreo rețetă să trăiești alături de astfel de oameni?

– Să fii întotdeauna de acord cu ei și să-i măgulești. În plus, nu trebuie să pui niciodată picioarele pe birou. Îmi plăci mai mult când zâmbești.

Tânăra femeie își pusese geanta cu documente pe un fotoliu și făcea turul biroului. Adam își dădu seama destul de târziu ce spusese ea.

– E un exemplu? Întrebă el neîncrezător.

– Un exemplu pentru ce?

Biroul arăta exact așa cum și-l imaginase: sobru și impersonal. Probabil, doar calitatea mobilierului îl deosebea de celelalte birouri din clădire.

– Pentru felul în care poți să fletezi o persoană.

Luă în mână o rață sculptată în lemn, care se afla pe o etajeră, Diana își plimbă degetele pe suprafața netedă a obiectului și zâmbi.

– Ești foarte neîncrezător!

Puse bibeloul la locul lui și se îndreptă spre o altă etajeră unde văzuse trei trofee de golf.

– Nu știam că joci atât de bine. Nu te-ai gândit niciodată să devii jucător profesionist?

– O singură dată. Douăzeci de minute. Am înțeles foarte repede că nu mi-ar fi de-ajuns.

Ea dădu din cap în semn de aprobare. Era prea mândră și nu concepea să nu aibă un rol activ în viața societății; de aceea, îl înțelegea prea bine. Ajunse în dreptul ferestrei. Contemplă orașul care se mărise foarte mult în timpul în care lipsise. În ciuda amintirilor minunate din copilărie, nu regretase niciodată anii petrecuți departe de Corpus Christi.

– Nu e chiar ca Boston, nu-i așa? o întreabă Adam care-i ghicise gândurile.

– Nu, dar acesta e orașul meu... Ai o vedere mai frumoasă decât am eu din biroul meu. De la fereastra mea se văd cabinetele lui Waters, Bakerfield, Cleary și Johnson, toți contabili. Și dacă totuși mă uit pe geam, este pentru a vedea dacă kilometrii de hârtie scoși de mașinile lor de calcul n-au înghițit tot orașul. Ar trebui să se scrie un roman pe această temă. Pariez că mulți contabili au avut coșmaruri în care acești colaci de hârtie se transformă în șerpi care li se înfășoară de picioare și-i leagă de scaun.

Adam își dresе vocea înainte să vorbească.

– N-am citit niciodată un astfel de roman.

– Și ce tip de cărți citești?

– De-a ce ne jucăm acum?

– Încerc să fac conversație. Ne cunoaștem de mult timp, dar e prima dată când stăm de vorbă despre altceva decât despre cazuri și anchete.

Bărbatul încruntă sprâncenele când o văzu trecând prin fața lui să inspecteze cealaltă parte a biroului.

– Nu te-am rugat să vii să stăm la taclale.

– Așa e... nu mi-ai cerut niciodată asta...

Tânăra femeie se opri în dreptul unui dulăpior dat cu lac negru.

– E încântător! exclamă ea încântată. Deschise ușile micului bar.

– Te rog, servește-te, spuse el cu puțină ironie.

Diana admiră interiorul acoperit de oglinzi în care observă pahare și carafe de cristal de toată frumusețea.

– Mulțumesc, dar beau foarte rar. Nu-mi place gustul de alcool. Pot însă să te servesc cu un scotch, ce părere ai?

– Nu, mulțumesc.

Era minunată și părea sinceră. Adam privi cu încântare formele senzuale ale tinerei femei când aceasta se aplecă să închidă dulapul.

– Vrei să-ți cunoști adversarul, nu-i așa ? o întrebă el încet.

– Știu că nu mă crezi, dar nu te consider dușmanul meu, Adam. Un subiect demn de studiat, e adevărat, dar nu un adversar.

Se așază în fața lui și-l privi în ochi.

– De ce m-ai chemat?

Tonul glumeț dispăru, ca și umorul de mai înainte. O altă Diana Fontaine, cea pe care o știa toată lumea, i se dezvăluia în sfârșit. În privirea ei se vedea melancolia. Avea o bărbie care exprima hotărârea. Când îl provoca, ochii ei aruncau parcă flăcări, ceea ce-l puneă pe Adam în dificultate. Era fermecătoare!

– Voiam să te felicit.

– Ai făcut-o deja de mai multe ori.

– Așa e, dar îți datorez scuze. Aveai dreptate, iar eu am greșit. Iată. Ești mulțumită acum?

Dintr-o dată nemulțumit și vrând să evite privirea pătrunzătoare a ochilor ei cenușii, Adam se îndepărtă și se duse la fereastră.

Diana privi câteva clipe acest spate puternic, cu umeri lați înainte să plece privirea spre mâinile ei împreunate.

– Presupun că trebuie să fiu. Am impresia că ți-ai scos un dinte fără anestezie.

– Nu încetezi niciodată să râzi de mine?

– Îmi pare rău. Ai dreptate. Am această pornire. Trebuie să înțelegi că fac asta pentru că sunt nemulțumită de faptul că nu reușim să comunicăm așa cum ar trebui s-o facă doi profesioniști ca noi.

Adam respiră profund, apoi se întoarce spre ea.

– E exact motivul pentru care voiam să stăm de vorbă. Vorbind despre un război rece, acel reporter a pus degetul pe rană. Trebuie să găsim o cale de înțelegere să nu mai ajungem la mâna ziariștilor.

– Sunt de acord cu tine și aș mai spune că era timpul să facem ceva pentru asta.

– Mai mult chiar, toată această situație ne afectează munca.

Tânăra avocată se așează pe un colț al biroului și încrucișă picioarele. Ocupată să ia o scamă de pe fustă, nu văzu privirea dezaprobată a lui Adam.

– Putem să organizăm o conferință de presă sub pretextul că vrem să anunțăm începutul unui nou program pentru cazurile rămase nerezolvate și... să participăm amândoi.

– Nici să nu te gândești! Doar nu sunt copil!

– Foarte bine, atunci găsește tu o altă soluție! spuse ea ridicând din umeri.

Atenția îi fu atrasă de o fotografie pusă într-o ramă foarte frumoasă. O luă în mână. Era o femeie, puțin mai tânără decât ea, care ținea în brațe un băiat cu părul negru. Zâmbeau amândoi. Oare era femeia blondă despre care îi vorbise Martin?

– Încântătoare femeie, spuse ea.

– Îmi dai voie?

Îi luă fotografia din mână și o puse la locul ei. Această manie de a atinge totul începea să-l calce pe nervi. Mai mult

chiar: nu puna niciodată la loc obiectele pe care le studia. Era convins că o face special: să-și amintească de ea și după ce pleca.

– Nu-ți mai rămâne decât să te bucuri de victoria de azi, eu însă am altceva de făcut. Să ne întoarcem la conversația noastră.

– Foarte bine.

Tânăra femeie oftă și își încrucișă brațele.

– Te ascult.

El luă un stilou și începu să se joace cu el.

– În mare, cred că ceea ce facem de aici înainte n-ar trebui să afecteze munca celuilalt. Iar pe viitor, când te voi întâlni, voi fi onorat să schimb câteva cuvinte cu tine.

– Dar asta faci și acum. Nu ar fi nici o schimbare.

– Încetează cu sarcasmele, spuse Adam printre dinți.

– De acord! De acord! Sunt numai ochi și urechi.

– Trebuie să încetezi să-ți mai oferi serviciile gratuit. Știi foarte bine că asta mă deranjează foarte tare. În plus, ziariștii se bucură când îmi pui bețe-n roate.

Diana închise ochii îi își imaginează cum îi varsă o farfurie cu sos de roșii în cap. Scopul acestui mic exercițiu era s-o împiedice să spună ceva ce-ar fi putut regreta mai târziu.

– Trebuia să mă aștept la asta! Nu era deci vorba de o apropiere a relațiilor noastre. Vrei să capitulez!

– Deloc. Acept să negociem anumite aspecte...

– Afacerea Madera n-a fost o lecție destul de bună pentru tine?

– Nevinovații nu trebuie să negocieze pentru drepturile lor. Și știi foarte bine că nu accept un caz dacă nu sunt convinsă de nevinovăția clientului.

– Trebuie să fie minunat să ai întotdeauna dreptate.

Diane îi scăpă un oftat de exasperare. Își duse mâinile la frunte.

– Vrei să mă ascuți măcar o clipă? Toate acestea n-au nimic de-a face cu a avea sau nu dreptate. Ceea ce se întâmplă e simplu: un Rhodes nu suportă faptul că un Fontaine e mai sus decât el.

Se ridică și făcu mai mulți pași prin birou înainte de a reveni în fața lui Adam. Își puse mâinile pe birou.

– Adam, poți să rămâi sclavul acestei povești din trecut ale căror personaje principale sunt părinții noștri, sau poți să te eliberezi. Eu n-am nici o vină și nici nu sunt o amenințare pentru tine.

– Atunci, de ce te-ai întors în oraș?

– M-am întors pentru că... nu vreau să-ți spun, se bâlbâi ea.

În privirea lui limpede, Diana citi toată durerea și dezamăgirea pe care o trăise în copilărie. Avea șase ani când izbucnise scandalul. Fratele lui, James, avea nouă. Ea avusese mai mult noroc decât el, căci se născuse la câteva luni după această întâmplare.

– De ce nu uiți trecutul? îl întreabă ea calm. Pentru tata, totul s-a terminat după moartea tatălui tău. Nu are nimic împotriva ta. Chiar te admiră.

Adam sări din fotoliu și se îndreptă spre fereastră.

– Minciuni! Tata avea dreptate când îmi spunea să evit orice relație cu vreunul dintre membrii familiei Fontaine.

– Justin a devenit prea dur. Spunea multe povești pentru a-și ascunde slăbiciunile. Când James a înțeles adevărul, a fugit.

Un mușchi de pe obrazul lui Adam se contractă dureros.

– Lasă-l pe fratele meu în pace! strigă el.

Diana își plecă privirea, deoarece își dăduse seama cât de mult îl afectase moartea lui James. Se sinucisese cu motocicletă, la câteva luni după ce părăsise reședința familiei Rhodes.

– Foarte bine, dar trebuie să faci și tu același lucru pentru mine. Accept să avem conflicte din cauza unor cazuri, dar nu să mă condamni pentru că sunt fiica tatălui meu.

– Negi că mă provoci și că cele mai multe dintre conflictele noastre sunt din cauza ta?

Un zâmbet apăru pe buzele Diane.

– Adam, sunt o ființă umană cu slăbiciunile și nevoile ei. Înțelege că, dacă am râs de tine, a fost pentru că nu acceptam situația aceasta absurdă. Alții se enervează, eu încerc să privesc astfel de lucruri cu umor. La baza multor comedii se află tragedia...

– Nu văd ce e amuzant în povestea unui bărbat care are o legătură cu soția celui mai bun prieten.

– Sunt de acord. Cum nu e nimic de râs în faptul că Justin a încercat totul pentru a-l defăima pe L.C. pentru a-l scoate din barou. Toate lucrurile acestea n-au nimic de-a face cu noi, ci cu părinții noștri. Dacă vrei să lupți împotriva mea, găsește un motiv mai bun, căci acesta e prea absurd. Să încercăm s-o luăm de la zero. Poate că politica noastră e diferită, dar avem aceleași idealuri.

Adam o privi cu intensitate câțva timp.

– Am auzit bine? Vrei să fim prieteni?

– Această idee e atât de rea?

– Nu știu. Pentru mine, prietenia trebuie să se sprijine pe încredere totală și reciprocă. Și nu mi se pare că ești gata să ai o astfel de relație. N-ai vrut să-mi spui nici măcar de ce te-ai întors în Texas. De ce te-aș crede? Să jucăm un joc ale căror reguli să le respect numai eu?

– Dumnezeu! Justin și-a făcut bine treaba! Chiar când eram mici și ne întâlneam pe stradă, schimbai trotuarul ca și când aș fi avut ciumă. Mi-era atât de greu că L.C. trebuia întotdeauna să mă convingă de faptul că nu e vina mea. Mă asigura

că mai târziu, când vei scăpa de influența tatălui tău, toată această gheață care îți țin sentimentele departe, se va topi ca prin farmec. S-a înșelat. Vei rămâne de gheață toată viața!

Adam se apropie și își sprijini brațul de spătarul unui fotoliu.

— Înțeleg acum. Ai fost chemată în ajutor. L.C. auzise că voi fi numit procuror general și a făcut presiuni să împiedice numirea mea. Cum nu i-a reușit acest lucru, folosește o nouă armă. Până unde e capabil să meargă? Dacă nu reușești să demonstrezi că sunt incompetent, e gata să te introducă în patul meu?

Diana se aruncă spre el să-l pălmuiască. Adam, mult mai rapid, o prinse de mână și o trase spre el. Erau amândoi foarte furioși.

— Asta ți-ar prinde bine, spuse ea dându-și capul pe spate pentru a-l vedea mai bine. Ar fi atât de ușor pentru tine și fanteziile tale!

— Despre ce vorbești?

— Despre faptul că mă dorești.

Tânăra femeie văzu că-l atinsese într-un punct sensibil.

— O femeie știe întotdeauna când un bărbat este interesat de ea, îi explică Diana. Din nefericire, eu sunt singura femeie de care nu trebuie să te îndrăgostești. Mă dorești, Adam, așa cum mama ta îl dorea pe tatăl meu.

Adam fu nevoit să se depărteze de acest corp care tremura de furie lipit de al lui. Instinctul îi spunea că trebuie să fugă. Dar era peste puterile lui. Diana avea dreptate. O dorea, iar faptul că ea spusese acest lucru cu voce tare făcea ca dorința lui să fie și mai puternică. Nu era în stare să-și înfrângă această pasiune.

— Ești destul de sigură pe tine, spuse el știind că această frază provocatoare va elimina orice rețineri din partea lor.

– Sunt sigură de noi doi, spuse ea lipindu-și buzele de ale lui. Își dădu seama prea târziu de nebunia comisă. Era făcut pentru ea. Erau făcuți unul pentru altul. Ca doi adversari, se observaseră până-n adâncul sufletului și aflaseră toate punctele tari și toate slăbiciunile celuilalt. Dar nu va fi nici un câștigător, se gândi Diana, arcuindu-se spre el sub presiunea mâinii care-i mângâia cu pasiune spatele. Nu, vor suferi amândoi pentru o greșeală pe care n-au făcut-o!

Adam uită unde se află. Își dăduse și el seama că Diana e făcută pentru el. Se născuse pentru el. Răspunsul ei plin de pasiune la sărutul lui îl făcea să uite de tot și de toate. Se îmbăta cu parfumul ei abia simțit. Nu-și imaginase niciodată că pielea ei poate să fie atât de catifelată. Știa că această femeie putea să-l poarte până-n iad. Și mai știa că ar fi urmat-o fără să se împotrivească. Simți o durere ascuțită în inimă.

Sonerie telefonului îi aduse la realitate. Schimbă o privire profundă în care se amesteca dorința și mirarea. Apoi, Adam se întoarse și ridică receptorul.

– Cum?

Sunetul propriei voci îl surprinse. Făcu un efort foarte mare să asculte ce i se spunea.

– Îi voi spune, murmură el înainte de a pune receptorul în furcă.

Când se întoarse, constată că Diana plecase. Privirea îi fugea de la ușa întredeschisă la fotoliul pe care-și pusese geanta. Dispăruse ca prin farmec. Părea că nu fusese niciodată în biroul lui. Doar gheara de fier care-i ardea măruntaiele și bătăile surde, dar grăbite ale inimii demonstrau contrariul.

Capitolul 4

În lift, Diana își aranjă părul și hainele. Se ura. Femeile ca ea luptaseră ani de zile pentru drepturile lor. Iar ea, prin faptul că-și amestecase viața socială cu cea personală spulberase într-o clipă un progres, atât de greu obținut.

– La naiba cu feministele, murmură ea.

Dorise să-l sărute pe Adam și o făcuse. Era acțiunea unei femei stăpână pe ea însăși. Iar Adam îi răspunsese cu ardoare, se gândi ea cu zâmbetul pe buze.

Gândurile ei de dragoste nu putură să se desfășoare în voie. Era prea rațională. Adam fusese ca un urs înainte de această întâmplare, acum era sigură că se va transforma într-un dragon.

Diana traversă holul tribunalului temându-se să nu dea nas în nas cu vreun ziarist. Privirea îi fu atrasă de o femeie în bluză albă care părea să caute cu disperare pe cineva. Tânăra femeie se grăbi spre ea.

– Rosie...

Pe fața mare, cu pielea întinsă a guvernantei ei se citea tristețea. Simți un nod în stomac.

– E vorba de tata?

– Nu, nu.

Rose Warren o luă de mână pe tânăra femeie.

– O, Doamne! Lasă-mă să-mi trag sufletul.

– Tremuri și ești înghețată, spuse Diana, neliniștindu-se pentru această femeie care, în numeroase ocazii, îi ținuse locul mamei pe care o pierduse. Bine, stai jos și spune-mi ce s-a întâmplat.

– E vorba de Leon. A fost arestat împreună cu alți doi băieți din gașca în care intrase. Au fost prinși când încercau să fure o mașină de scris și un aparat de radio din biserica de lângă casă. În biserică...

Își duse la gură batista mototolită pentru a nu i se auzi geamătul prelung de durere. Începu să se legene ușor înainte și înapoi.

– I-am spus lui Leon c-o să mă bage-n mormânt. I-am spus asta și săptămâna trecută.

Diana își trecu brațul în jurul umerilor guvernantei și o sărută pe obraz cu dragoste.

– Gata cu văicăreala! Cum o să-i dai o lecție bună, dacă te-mbolnăvești?

– E prea mare să-l mai pot pedepsi. Prea mare și prea brutal.

Dianeii îi fu milă de biata femeie. Era adevărat că Leon măsoara peste un metru nouăzeci și continua să crească. Băiatul cu ochii blânzi pe care-l lua în brațe când era o copilă era departe. Cu toate acestea, refuza să creadă că e atât de violent pe cât spunea mama lui. Mai degrabă era răsfățat de o mamă care-i oferise tot ce putuse.

Ochii îi căzură pe mâna mare care o ținea pe a ei. Măinile Rosei lăsau să se vadă anii de muncă dură prin care trecuse. Cele ale Dianeii erau catifelate și îngrijite. Înțelese că Rose

visase să-i ofere copilului ei o viață mai bună decât cea pe care o avusese ea. Pentru a-și îndeplini visul, folosise o disciplină de fier. Dintre cei șase copii pe care-i avusese, două fete erau învățătoare, celelalte două infirmiere, și primul băiat electrician. Leon era ultimul născut, iar ea se purtase mai blând cu el.

– Voi merge la comisariatul de poliție. Mă ocup de tot, nu te nelinești, îl asigură Diana. Întoarce-te acasă și odihnește-te!

Văzuse cearcâne mari în jurul ochilor bieteii femei.

– Dar e imposibil! Am lăsat masa de călcat în mijlocul bucătăriei și am în cuptor un pui așa cum îți place ție. Sper că am dat focul mai mic... Nu mai știu. Când am primit acel telefon de la poliție, am uitat de tot.

– Lasă puiul, lasă călcatul. Cum ai ajuns aici? Ai venit cu mașina?

Rosa încuviință.

Diana se așează în fața ei.

– Foarte bine. Acum, te rog, întoarce-te acasă și întinde-te puțin. Cum reușesc să-l scot pe Leon, vin și eu cu el.

– Dumnezeu să te binecuvânteze! Nu voiam să te deranjez, dar n-am știut ce să fac.

Diana o privi cum se depărtează, apoi se îndreptă spre telefoanele din hol. Scoase o monedă din portofel, o introduse în telefon și formă numărul.

– Andy, eu sunt, își anunță ea secretara. Sper că poți să accepți câteva schimbări de program. Trebuie să vii la mine, ziua se anunță dificilă...

Era trecut de ora șase când Diana intra pe aleea casei în care crescuse. Era gata să uite că era ziua în care cina cu tatăl ei.

Opri motorul Cadillacului și rămase câteva minute la volan să se gândească în liniște. În lumina apusului de soare, casa

semăna cu un han vechi. Doi lei de piatră păzeau intrarea. Se juca de-a cow-boy-ul cu ei când era mică. În grădină era un labirint prin care se pierdea ori de câte ori simțea nevoia să fie singură. În ciuda acestor amintiri dragi, de când revenise în Corpus Christi, locuia în altă parte. Independența era foarte importantă în ochii ei. În plus, i-ar fi fost greu să vadă cum se trec toate lucrurile minunate din copilărie.

Ușa de la intrare se deschise și în pragul ei îl văzu ca întotdeauna pe Walters, majordomul tatălui ei. Acesta se înclină puțin să vadă ce-o reținea în mașină. Când Diana plecase la facultate, el o înlocuise pe Rose, care plecase din casă din cauză că nu avea destul de lucru. Diana considera că respectarea protocolului era de-a dreptul ridicolă, dar Walters nu renunța niciodată. Tatăl ei găsea că acest lucru este amuzant și-l numea pe majordomul lui « general », ceea ce probabil îi făcea mare plăcere acestuia din urmă.

Se hotărî să coboare din mașină. Urcă scările la capătul cărora o aștepta cu răbdare majordomul.

– Bună ziua, Walters. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Am crezut că pisica ce dormea pe capota mașinii mele și-a prins coada în ventilator, dar m-am înșelat, spuse ea cu indiferență cel mai absurd lucru care-i veni în minte în acea clipă.

– Nu-i nimic, domnișoară, răspunse el netulburat.

Va găsi ea într-o zi o gogomănie care să-l scoată din sărite.

Își puse geanta cu documente pe un scaun, în apropierea cuierului îmbrăcat în piele, și plecă să-l găsească pe tatăl ei. Parfumul suav de trandafiri uscați plutea peste tot. Acest parfum îi amintea de mama ei. Nu o știa decât din fotografiile lipite în vechiul album de familie. Diana era primul copil, iar mama ei murise la naștere.

Când intră în birou, tatăl ei aruncă repede ziarul și se grăbi să-i iasă-n întâmpinare.

– Iată-te! Începusem să mă întreb dacă mai vii.

Tânăra femeie îi zâmbi bărbatului zvelt cu părul bogat, dar alb ca zăpada. Îmbrăcat într-un bluzon bleumarin, părea că s-a întors de puțin timp de la o partidă de golf. Era mai bronzat decât Adam și în trăsăturile sculptate și distinse ale feței lui... văzu cum va arăta peste patruzeci de ani. Ochii lui, de un cenușiu mai intens decât ai ei, păstrau lumina tinereții și ea nu putea să creadă că e într-adevăr grav bolnav.

– Aveam de gând să-mi fac de cap dar, la jumătatea drumului spre restaurant, conștiința mea filială mi-a amintit că trebuie să vin aici și mi-am făcut datoria, spuse ea pe un ton glumeț.

– Micuța mea, îi spuse el, strângând-o în brațe.

Observând-o cu atenție, își încrunță sprâncenele.

– Hm... ce s-a întâmplat?

Diana îi aruncă o privire mirată.

– Cum faci? La tribunal toată lumea mă cunoaște drept persoana care-și ascunde cel mai bine sentimentele, iar tu citești în ochii mei ca într-o carte deschisă.

– O să vezi când o să ai copii!

Ea strâmbă din nas și se îndreaptă spre bar.

– Aș vrea și eu dar trebuie mai întâi să-ți fac rost de un ginere, nu-i așa? Vrei un pahar de vin?

– Bineînțeles că vreau! După felul în care generalul și cu tine mă țineți din scurt de ceva timp, mă mir că mai trăiesc. Spune-mi ce vezi rău în a întemeia o familie?

– Nimic, răspuse ea oftând. Dar trebuie să recunoști și tu că n-am prea multe cereri în căsătorie!

– De ce? Ești foarte frumoasă. Ce nu merge cu bărbații?

Diana luă câteva cuburi de gheață dintr-un vas de metal argintat și puse în paharul cu vin pentru tatăl ei și în cel cu apă minerală pentru ea.

– Sunt mulți cei care nu acceptă faptul că soția a reușit în viață la fel sau poate mai bine ca ei.

– Ce s-a întâmplat cu acel bărbat care se ținea după tine ca un câțel? Cel care ți-a trimis toate acele buchete de flori când ai petrecut revelionul aici, acum doi ani?

– Drăguț modul în care ai rezumat aventura.

Îi aduse băutura și se așază în fotoliul din fața lui.

– Am descoperit că exista și o « doamnă Câțel ».

L.C. mormăi ceva în barbă, apoi înghiți o gură de vin.

– Bine, dar ce s-a întâmplat de ai aerul că duci în spate toate problemele lumii? Credeam că, după eliberarea acelui tânăr hispanic, vei pluti câțva timp în nori.

Fiica îl privi cu vie curiozitate. Tatăl ridică din umeri.

– N-am fost la birou. Oscar mi-a adus câteva documente să le semnez. M-a pus la curent cu ultimele noutăți. În orice caz, ca membru al acestei societăți, am dreptul să știu ce se întâmplă.

– Am pretins eu contrariul ?

– Ca un dinozaur bătrân ce sunt, nu mi-am spus încă ultimul cuvânt.

– Sunt sigură că Sfântul Petre respiră ușurat.

L.C. nu reuși să rămână serios. Izbucni în râs.

– De acord, te ascult. Ce s-a întâmplat azi ?

– Leon a fost arestat, îl anunță Diana cu tristețe.

– Fiul Rosei ? Doamne ! Ce-a mai făcut ?

– El și încă doi băieți au fost prinși furând dintr-o biserică.

– Biata femeie! Cred că e terminată.

– Așa e. Leon îi face destule probleme de când a început să umble cu niște tineri care lasă de dorit. Din fericire, n-are încă optsprezece ani și preotul a recuperat toate lucrurile, deci nu va depune nici o plângere. Dar, în câteva săptămâni, Leon va împlini optsprezece ani și va reîncepe să fure. Riscă să intre în

închisoare. Nu știu dacă am reușit să-l fac să înțeleagă ce înseamnă asta. Știu că Rose nu și-ar mai găsi liniștea.

L.C. dădu din cap, înțelegând situația.

– Vreau să cred că nu se va mai întâmpla.

Diana știa că acum tatăl ei aștepta continuarea. Se amuza jucându-se cu gheața din pahar înainte de a-i satisface curiozitatea.

– A, da... mai e ceva. N-ai văzut nici un articol în ziarul de seară? Dacă nu, voi fi pe prima pagină mâine dimineață.

– Vorbești despre acest schimb de replici foarte interesant între tine și procurorul Rhodes ? E un titlu cu litere de-o șchioapă.

Tânăra femeie îl privi cu multă dragoste.

– Ei și?

– Și ce?

– Nu te juca de-a neștiutorul cu mine, vulpe bătrână! În orice caz, ție pot să-ți spun. Dacă Rhodes a fost obligat să creadă în nevinovăția lui Carlos, în ceea ce privește complicitățile pentru meritele mele extraordinare, sunt replici de cinema.

– Un Rhodes are arta politicii în sânge, îi aminti L.C.

– Zece minute mai târziu, mă acuza că am acceptat anumite cazuri doar ca să-l provoc.

– Trebuie să recunoști că ai darul de-a atrage atenția presei asupra unor cazuri pe care, dacă le-ar fi apărat alții, n-ar fi avut nici o însemnătate pentru ziariști.

– Când consider că un client a fost victima unei erori judiciare, vreau ca presa să vorbească despre asta. Informând publicul despre greșelile lor, oblig judecătorii să fie mai vigilenți înainte de a trimite un suspect în închisoare.

– Ce-o să faci în ziua în care se va dovedi că unul dintre clienții tăi « inocenți » este de fapt vinovat?

– Vorbești ca el, spuse Diana dezamăgită.

– Știi că n-o să-ți placă ce-o să-ți spun, dar sunt de acord cu Adam, când îți atrage atenția asupra pericolului de a apăra numai acest gen de cazuri. E posibil, există întotdeauna acest risc, ca într-o zi să te lași emoționată de o poveste tristă care ți se va servi cu lacrimi și tot tacâmul. Ni s-a întâmplat tuturor și n-aș vrea să treci și tu prin asta, draga mea. Dacă presa urmărește de-aproape toate cazurile tale, ar putea descoperi unul din care să se hrănească precum un vultur săptămâni la rând. Am văzut avocați excelenți distruși de o astfel de problemă...

Emoționată de faptul că tatăl ei era atât de îngrijorat pentru ea, îi puse afectuos o mână pe genunchi.

– Nu te neliniști, tată, am făcut școală bună alături de tine.

Zâmbetul pe care i-l adresa nu alungă îngrijorarea din privirea lui.

– Câteodată, cred că e mai dificil să fii tatăl unui adult decât al unui copil. Sunt atâtea lucruri pe care am uitat să le spunem copiilor noștri și de care trebuie să se ferească.

– Așadar, am dreptul la o lecție?

Îl era greu să creadă că tatăl ei putea să-și mai pună astăzi întrebarea dacă a crescut-o cum trebuia.

Vâzând zâmbetul care apărui pe fața singurului său copil, L.C. oftă.

– De acord, fără lecții. Mai e un lucru despre care vreau să-ți vorbesc. E în legătură cu tine și Adam. Îl știu de mulți ani. Te-am observat când îl priveai crezând că nimeni nu te vede. Asta m-a preocupat tot timpul și m-am simțit ușurat când te-ai hotărât să-ți continui studiile pe coasta de est...

– Nu prea înțeleg despre ce vorbești, îl întrerupse ea, apoi se răzgândi. Nu te înșeli într-un totu. El se simte atras de mine, dar scandalul dintre familiile noastre e un antidot excelent.

– Iar tu nu ratezi nici o ocazie pentru a-i aminti, nu-i așa?
– Refuz să fiu tratată ca un virus care trebuie izolat.
– Sper să găsiți o cale de înțelegere înainte ca unul să-l omoare pe celălalt, spuse L.C., înainte să dea pe gât ultima picătură de vin.

Diana scutură din cap, mai nehotărâtă decât înainte.

– Nu văd cum. El pretinde că sunt unealta ta și că împreună tragem sforile împotriva lui.

– Recunosc în atitudinea lui educația pe care i-a dat-o Justin.

L.C. puse paharul pe o măsuță aflată între cele două fotolii.

– E absurd. Amândoi ați face o echipă de neînvinși.

Walters apărură apărură în ușă și anunță că masa era gata. L.C. se ridică și-i întinse mâna fiicei sale pentru a merge împreună la masă.

– Chiar te-ai opus la numirea lui Adam ca procuror general? Întrebă ea luându-și tatăl de braț.

– Nu eram sigur că e pregătit pentru această funcție. Am greșit. Sper ca într-o zi să-l pot convinge că n-am nimic împotriva lui.

Când se îndreptau spre sufragerie, Diana își dădu seama că și ea spera același lucru. Dar, realistă cum era, își dădea seama că erau puține șanse să se întâmple asta.

Trecuse o săptămână de când Adam nu se mai întâlnise cu Diana și nu reușea să uite ce se întâmplase între ei. Incidentul îl urmărea peste tot. Imaginea ei îl bântuia. Nu conta că era singur sau cu alte persoane în birou. Amintirea pe care o păstra despre ea revenea ca o fantomă și-l zăpăcea complet. Într-un restaurant crezuse că recunoaște printre aromele

vinurilor parfumul ei și, spre marea mirare a celor de la masă, întorsese capul brusc și se uitase în toate părțile înainte să-și dea seamă că o caută. Era suficient să vadă o blondă prin mulțime și imediat se gândea că poate să fie ea. Colegii începură să se întrebe dacă nu e bolnav. Muriel îl privea deja ca pe un nebun.

Acceptă cu mare bucurie să meargă la Houston, vineri, pentru a-i ține locul unui judecător, invitat de onoare la un dineu pentru avocați. Nu prezenta mare interes pentru el, dar era ocazia ideală să mai uite și să se depărteze de Corpus Christi. Profită de această călătorie pentru a-și suna prietena, Kendall Maning, și s-o întrebe dacă ea și Braden erau de acord să le facă o vizită.

– Ce surpriză minunată, exclamă ea, o oră mai târziu, când îl primi în casă.

Ca întotdeauna, îl primi cu entuziasm. Avea foarte multă energie, ceea ce-i aduse lui Adam pe buze zâmbetul care-i dispăruse în ultimul timp. Era fericit că-i telefonase. Avea foarte puțini prieteni adevărați, iar Kendall era unul dintre ei.

O luă de umeri și o privi cu atenție. Era îmbrăcată într-un trening verde. Părul ei bond era prins în coadă, iar pe frunte avea o banderolă de culoare verde, ca ochii ei strălucitori.

– N-ai îmbătrânit deloc din ziua în care te-ai căsătorit cu polițistul gigantic... Câți ani au trecut? Doi?

– Doi ani și jumătate... Și pe cine faci tu « gigantic »? întrebă Braden care venea din bucătărie cu un copilaș în brațe și cu o sticlă de bere.

Era la fel de lat în umeri ca un jucător de rugby. Câteva fire de păr alb încadrau fața lui aspră. Ochii lui cenușii exprimau o bucurie de invidiat.

Adam se întoarse spre Kendall și-i spuse pe un ton glumeț:

– Credeam că tu și copilașul veți reuși să vă debarasați de el să rămânem singuri.

– N-am avut inima să fac asta, oftă ea. În plus, perspectiva de a cina cu doi bărbați superbi era prea tentantă.

– Trei, spuse soțul ei, întinzându-i lui Adam copilul. Te rog să ai grijă de finul tău până fac friptura. Matt, micuțul meu, ascultă-mă puțin. Unchiul Adam îți va spune tot ce trebuie să știi despre costume, cravate de mătase și femei elegante. Vei adormi mai repede decât dacă ți-aș spune o poveste...

– E băiat de treabă tatăl tău, îi spuse Adam copilului.

Matt, fascinat de cureaua ceasului marca Rolex, nu-i lua în seamă. Cei doi bărbați schimbă o privire complice.

Lucrurile nu stătuseră întotdeauna astfel. La prima întâlnire se priviseră neîncrezători, chiar cu antipatie, preocupați și unul și celălalt de fericirea lui Kendall. Când Adam își dăduse seama că Braden o făcea fericită și Braden la rândul lui văzuse că relația celor doi era bazată doar pe prietenie și respect, începuseră să se aprecieze.

Nașterea lui Matthew, un an și jumătate după aceea, contribuise foarte mult la prietenia dintre cei doi bărbați. Adam își ridică finul în brațe și se jucă până când acesta începu să râdă. În afara părului negru, semăna cu mama lui ca două picături de apă.

– Doamne! gemu Adam. Probabil, că mănâncă la fel de mult ca tatăl lui. E de două ori mai greu decât la Crăciun, când i-am făcut fotografia care tronează pe biroul meu.

– Aproape. Cred că va fi la fel de solid ca tatăl lui, continuă Kendall, strălucind de bucurie. Nu vrei să-l iau eu? Așa vei putea să-ți scoți haina și cravata înainte să le ducă la gură...

– Într-o secundă. Mai întâi mergem la mașină să căutăm cadoul pe care i l-am adus.

– O, Adam, îl răsfăți prea mult! protestă ea.
– Nu vin chiar atât de des încât să-ți faci griji.
– E adevărat că nu vii destul de des! Dar ești pe cale să mi-l înveți prost.

Adam îl aruncă în aer pe Matt, apoi îl prinse.

– Spune-i mamei tale că este dreptul nașului... Ei, băiete, ghici ce ți-a adus unchiul Adam.

– ... Mașină!

Adam se uită cu ironie la prietena lui.

– Am impresia că Braden are o mare influență asupra acestui copil... Nu, băiatul meu, îi spuse el lui Matt. Așteaptă să ai o diplomă de la Harvard, apoi mai vedem.

Câteva minute mai târziu, Adam se întorcea ținând în brațe un elefant mare de pluș și pe Matt deasupra. Kendall își duse mâna la gură să nu râdă.

– E aproape la fel de mare ca și camera lui, exclamă ea.

– Ponei, strigă micuțul.

– Ce i-ai mai cumpărat? întrebă Braden care intra cu un platou cu băuturi.

Se uită cu atenție la Adam care puneă copilul și elefantul în mijlocul camerei.

– E un cadou genial. Bineînțeles, risc să-mi deplasez o vertebră ducându-l pe Matt la culcare în fiecare seară pe acest monstru dar îți mulțumim.

Braden făcu friptura pe grătar afară, dar o serviră în casă pentru a-l supraveghea pe micuț care nu se mai despărțea de noul lui prieten. Începură să povestească ce se mai întâmplase în ultimul timp în viața lor.

– Nu-mi vine să cred că au trecut doi ani și jumătate, murmură Adam la cafea. Mai ești mulțumită că ai plecat din poliție să lucrezi în asistența publică? o întrebă el pe Kendall.

– Bineînțeles și sunt fericită că m-ai îndemnat s-o fac.

– Am făcut eu asta?

– Te iert. Cred că e mai bine și pentru căsătoria noastră. Din când în când, se întâmplă ca Braden să vadă că anumiți copii pe care i-a ținut la arest și-au refăcut viața datorită ajutorului nostru. Psihologic vorbind, asta-i arată că face ceva bun. Dacă am fi rămas amândoi în poliție, sentimentul de vinovăție și de neputință, pe care-l avem câteodată fiecare dintre noi, ar fi fost de două ori mai mare.

– Fără să mai vorbim despre grijile pe care mi le-aș fi făcut știind că e în misiune sau că lucrează sub acoperire într-o bandă de răufăcători, spuse Braden ridicându-se.

Kendall dădu din cap.

– E rândul meu să mă îngrijorez acum.

Braden se apropie de soția lui și o sărută cu tandrețe.

– Dar vin întotdeauna acasă teafăr și nevătămat, spuse el cu o voce drăgăstoasă.

Adam își întoarse privirea, deoarece emoția profundă pe care i-o provoca acest cuplu îi rupea inima. El nu cunoscuse niciodată astfel de clipe alături de o femeie. Niciodată nu-l privise cineva cum îl privea Kendall pe soțul ei, cu această admirație aproape de idolatrie.

– Hai, micuțul meu, spuse Braden luându-și băiatul în brațe. E timpul să-ți faci băița și să te culci.

Întinse mâinile și-l luă în brațe.

– Bravo! acum arată-i unchiului Adam ce știi să faci.

Râzând, copilul își puse mâinile la ochi și începu să dea din picioare. Tatăl imită sunetul de război al sirenelor și ieși din cameră în fugă.

– Nu știu care-i mai copil dintre ei, murmură Kendall.

Dragostea care strălucea în ochii ei arăta că-i vede, de fapt, minunați. Ea surprinse privirea mirată a lui Adam și-i zâmbi.

– Îmi pare rău. Acești doi au darul să mă facă să-mi pierd capul.

– Mă bucur pentru tine.

Tânăra femeie se uită la el cu atenție.

– Iar tu ? Ești fericit?

– Sunt bine.

– Meriți mai mult decât atât.

– Mă tem că asta nu e părerea tuturor.

– Te referi la avocata apărării?

Adam își mușcă buza. Făcuse greșeala să-i povestească lui Kendall despre Diana. Nu regreta cu adevărat, dar îl enerva faptul că nici aici nu putea să scape de ea.

– Cred că Diana și-a pus în cap să mă trimită într-una din camerele acelea capitonate despre care se spune că sunt „case de odihnă”.

– Și eu care credeam că ești mai puțin tensionat decât înainte! Îmi pare foarte rău... Numele ei îmi evocă imaginea unei femei brunete și sofisticate.

– Blondă.

– Cum?

– E blondă. De un blond asemănător spicelor de grâu în lumina lunii.

– Văd că...

Kendall luă o gură de cafea.

– Are ochii căprui?

– Nu, cenușii. Când îi văd, îmi amintesc de culoarea brumei și mi se pare atât de dulce... până deschide gura. Atunci îmi vine s-o strâng de gât.

– Are o voce atât de neplăcută ?

– Cum? Nu! Dimpotrivă, are o voce foarte caldă. Problema tocmai în asta constă: se folosește prea mult de această voce pentru a obține favorurile juriului. E ca o vrăjitoare.

Tânăra femeie își mușcă buza inferioară. Ochii ei străluceau de amuzament.

– Poți să-ți ștergi de pe față acest surâs căci nu e ce gândești, bombăni Adam.

– Cred că ești foarte atras de ea.

Se strâmbă la ea.

– Chiar dacă ar fi așa, aș zdrobi-o, crede-mă ! Trebuie doar să aștept să-și aleagă alt caz.

– Vrei să spui că simțul ei moral lasă de dorit?

Adam recunoscuse faptul că Diana era o persoană morală.

– Dar, de exemplu... Dacă Jack Spintecătorul ar trebui să fie judecat chiar astăzi, ar reuși să demonstreze că există ceva bun în el.

– Cred că exagerezi.

– Nu chiar, spuse el ducând ceașca de cafea la gură și luând o înghițitură. Nu vrei să schimbăm subiectul, ca să nu fac o indigestie?

Kendall zâmbi și începu să strângă masa.

– Dacă spui tu... apropo, aș vrea să faci ceva pentru mine. Ți amintești de acea operă de binefacere pe care am susținut-o prin toate mijloacele, la care n-am ezitat să rog oamenii, să-i implor, chiar să-i ameninț? Face parte dintr-un grup de asociații care organizează mâine o licitație. De multe săptămâni colectez cărți pentru această ocazie. Trebuia să le duc, dar a intervenit o schimbare bruscă în programul meu și nu voi ajunge cu ele la timp...

– Vrei deci să fiu bunul samaritean și să le iau cu mine în seara acesta, spuse Adam simțind brusc un nod în stomac. Știi că nu-mi place să particip la astfel de manifestări. Mai degrabă lasă-mă să-ți dau un cec.

– E mai important pentru ei să știe că au câștigat banii decât că i-au primit.

– Trebuie să-ți amintesc faptul că în fiecare sâmbătă joc golf ? Deja am rezervat terenul pentru ora zece. Ai idee ce-ar face mulți amatori de golf dacă ar obține terenul la o astfel de oră?

– Licitația începe la ora nouă. Poți să le lași în drum spre terenul de golf...

– Ți-ai calculat foarte bine lovitura.

– Cum așa? Întrebă Kendall. Nici nu știam că vii înainte să ne dai telefon. Te-am refuzat vreodată când ai avut nevoie de un manechin care să te însoțească la toate acele serate sau gale la care trebuia neapărat să fii prezent?

– Manechin?

Adam duse mâna la inimă ca și când ar fi fost rănit.

– Vrei să spui c-am profitat de tine...

– Nu te-am protejat de toate acele matroane din înalta societate care voiau neapărat să-ți prezinte fiicele lor?

– De acord, de acord. Voi face ceea ce-mi ceri, spuse el până la urmă știind că altfel nu-l va mai ajuta niciodată să iasă din vreo încurcătură.

– Grozav!

Kendall îl sărută pe obraz.

– Apreciez ce faci pentru mine și știu că și doamnele care participă la această operă de binefacere vor aprecia. Aceste gesturi te fac să vezi viața mai frumoasă.

Adam spuse nemulțumit:

– Nu știu dacă într-adevăr viața e mai frumoasă după un astfel de gest.

Capitolul 5

– Cam așa, nu?

Sub afișul din hârtie creponată care desemna standul numit „Maica Domnului Preamilostiva”, Adam Rhodes și Muriel Littlejohn se fereau de priviri. În jurul lor oamenii veneau și plecau, pregătindu-se pentru licitația care trebuia să înceapă în mai puțin de-o jumătate de oră. Standurile erau pregătite, iar soarele care strălucea puternic vestea o zi superbă. O zi de vis pentru toată lumea. Pentru Adam însă, era un coșmar.

Destinul se amuza să-l tortureze. Ca și cum nu se săturase s-o vadă pe secretara lui toată ziua la birou, trebuia s-o mai vadă și aici. O va face el să plece mai repede decât și-a închipuit.

– Știi foarte bine la ce mă refer, spuse el cu mâinile împreunate la spate. Nu voi merge în patru labe prin aceste pivnițe sumbre și murdare. Dacă vrei, du-te singură și adună cartoane. Am fost de acord să aduc aceste cărți, deci mi-am îndeplinit misiunea. La revedere.

– Ce bărbat abandonează o femeie la nevoie?
– Unul care are întâlnire într-o jumătate de oră.
– Întâlnire! îl ironiză ea uitându-se cu mirare la puloverul de culoare maro închis și la pantalonii bej. Recunoașteți mai bine că mergeți să jucați golf.

– Și totuși...
– Vă rog, cartoanele sunt foarte grele.
– Sunt sigur că vei găsi o soluție.
– Nu sunteți un bărbat bine educat, domnule Rhodes, exclamă Muriel, cu reproș.

– Domnul Rhodes, domnul procuror general Rhodes?
Adam se întoarse și dădu nas în nas cu o călugăriță. Aceasta îl privi mirată prin ochelarii cu lentile groase și rame metalice. Procurorul presimți că va rata partida de golf. Totuși, își dresе vocea și-i zâmbi politicos.

– Da, doamnă... vreau să spun soră.
– Sora Marie-Pauline, se prezentă ea înclinându-se cu demnitate. Nu-i așa că-i o zi deosebită? I-am cerut lui Muriel să ne ajute să instalăm standul, iar dumneavoastră veniți cu ea să ne ajutați. Mă simt chiar emoționată.

– Nu, nu, așteptați un minut..., începu Adam să protesteze.

– Domnul Rhodes nu poate să stea prea mult timp, soră Marie-Pauline, interveni Muriel. Dar a auzit că ne e greu să scoatem cartoanele din beci și a propus să ne ajute.

– E minunat. Chiar mă întrebam cum o să ne descurcăm. Omul bun la toate a căzut săptămâna trecută de pe casă și și-a rupt piciorul. Am pregătit această acțiune foarte mult, iar fetele au făcut treabă bună, nu-i așa? Mai rămâne de rezolvat problema cartoarelor...

– Da, e perfect, dar...

– Bine, nu e timpul să stăm la taclale, îl întrerupse călugărița. Veniți cu mine să vă arăt unde sunt cartoanele.

Adam se întoarse spre secretară și-i aruncă o privire ucigătoare, apoi plecă după sora Marie-Pauline fără prea mare convingere. Muriel putea să creadă despre el ce voia, puțin îi păsa, dar nu-și putea permite să dezamăgească o călugăriță. De ce? Nici el nu știa să spună... Nici măcar nu era catolic!

Mergând de-a lungul culoarelor reci ale școlii, sora îi spunea ce trebuie să facă. Oftă încet, să nu-l audă. Se pare că era obișnuită să dea ordine. Poate că „omul bun la toate” nu căzuse de pe acoperiș, ci se aruncase.

Acum nu prea avea de ales, trebuia să asculte. În realitate, nu era grăbit să plece; la urma urmei, ce însemnau pentru el câteva cartoane și puțin praf? Putea să-și facă un duș înainte de partida cu judecătorul Perry. În plus, nu era grăbit să audă pentru a suta oară itinerarul pe care-l aleseseră Bernie și Emily pentru croaziera lor.

– V-am încurcat programul, domnule Rhodes?

– Cum? A, nu, deloc! Trec pe lângă încălzirea centrală, o iau la dreapta și ajung în locul în care se află cartoanele. Am înțeles, soră.

– Mă întorc la stand s-o ajut pe Muriel.

Adam își păstră zâmbetul până ce călugărița se întoarse și plecă, apoi scutură din cap nemulțumit. Nu trimitea el an de an cecuri cu sume mari pentru cauze nobile? Nu muncea din greu, uneori chiar fără să fie plătit? Atunci, de ce se simțea vinovat pentru faptul că voia să plece tocmai acum? E adevărat, puțini oameni își permiteau să-și petreacă timpul liber așa cum o făcea el. Trebuia să recunoască faptul că viața lui era plăcută. Dar o merita! Nu era nici îngâmfat, nici disprețuitor.

Puțina lumină care venea din exterior făcea ca lucrurile să se vadă cu greu. După ce clipi de câteva ori, se mai obișnuie. Putu să distingă pereții și, în mijlocul camerei, mai multe cartoane. Luă o gură de aer umed și se avântă în căutarea cartoarelor destinate standului sorei Marie-Pauline.

Douăzeci de minute mai târziu, transpirat și acoperit de un strat gros de praf, coborî în beci pentru ultima oară. Muriel, văzând că și-a atins scopul, zâmbea ironic. Din fericire, avea haine de schimb în vestiarul de la club. Va ajunge exact la ora la care trebuie, dacă se grăbește puțin.

Se aplecă să ia ultimul carton când auzi o voce :

– Scuză-mă, dar acest carton e al meu.

Adam, care se credea singur, fu mirat să audă aici o voce omenească. Întoarse capul și privirea-i căzu pe niște picioare lungi, superbe, apoi urcă spre chip...

– O, Doamne! Exclamă el. Numai tu lipseai.

Diana îi zâmbi.

– Și eu sunt încântată că te văd.

Cu mâna dreaptă în sold, îl privea din capul scărilor.

– Ce l-a determinat pe onorabilul domn Rhodes să participe la o reuniune a oamenilor de rând? Credeam că astăzi e ziua în care trebuia să fii pe terenul de golf de la Westbrook.

Adam se ridică, prea obosit să mai simtă altceva decât împăcare cu propria-i soartă.

– Spune-mi, oftă el, chiar trebuie să mă iei peste picior de fiecare dată?

Diana își mușcă buza de jos. Nu se aștepta la un astfel de răspuns din partea lui. Avea dreptate, de câte ori se întâlneau, îl ironiza. Când va învăța să aștepte înainte să treacă la atac? Avea oare acest drept să-și bată joc de el? El era aici să muncească și era obosit.

– Iartă-mă, se scuza ea. E drăguț din partea ta că te-ai oferit să dai o mână de ajutor.

Adam nu mai înțelegea ce se întâmplă. Știa foarte bine că fusese constrâns să facă asta. De aceea, preferă să schimbe subiectul.

– Din ce grup faci parte?

– Din toate câte puțin. Mă ocup de toate licitațiile? Iar tu?

– Ajut asociația „Maica Domnului Preamilostiva”.

Rușinat de felul în care suna ceea ce spusese, Adam ridică din umeri și începu să râdă.

– E minunat!

– Da. E și Muriel aici.

Se ruga în gând să nu mai izbucnească o altă ceartă. Oare ce se va întâmpla cu el? Încerca s-o impresioneze. Părea mai relaxată, chiar mai tandră decât de obicei. Părul îi cădea pe spate. Adam simți un nod în gât.

– Venisem să iau ultimul carton. Trebuie să plec acum.

– Dar nu e unul din cartoanele tale. Uită-te la etichetă. Vezi? Le-ai dus deja pe toate care vă aparțineau. Acesta va merge cu cele pe care...

– Atenție!

Își dădu seama că bucata de carton era veche și putrezită chiar în clipa în care o trăgea spre ea. Rămase cu o parte din carton în mână dar își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Scaunelul se rostogoli după ea.

Adam o prinse înainte să atingă pământul și împinse scaunelul cu piciorul. Însă își pierdu și el echilibrul și aterizară amândoi pe o grămadă de cârpe vechi, pline de praf, care acoperiseră mai înainte cartoanele.

Nu era cazul s-o întrebe pe Diana dacă e bine. Aceasta începu să râdă înainte ca Adam să aibă timpul să spună ceva.

Nu era supărat, din contră. Părul ei bogat, corpul atât de aproape de al lui, îl făcea să uite orice gând războinic. Acum nu se gândea decât la ultima lor întâlnire.

– Ai noroc că nu sunt prea grea, spuse ea ridicându-se.

– Nu sunt prea sigur. Atunci când ai de-a face cu un androgin poți să te aștepți la orice, cum ar fi, de exemplu, un sold ascuțit...

– Androgin... spuse ea cu glasul stins, nu sunt! Am tot ce are orice femeie.

Adam îi puse o mână pe umăr.

– Aproape tot...

Indignată, încercă să scape dar nu mai avu timp, căci Adam o trase spre el.

– Văd că nu prea știi de glumă.

– Ai glumit?

Tonul arogant pe care-i vorbise îl făcu să râdă. Căldura corpului ei îi aminti din nou de sărutul din biroul lui. Adam îi admira părul superb care-i cădea valuri, valuri pe spate.

– Nu te-am văzut niciodată cu părul desfăcut, murmură el mângâind-o pe cap.

Inima Dianei începu să bată să-i spargă pieptul.

– Probabil că e încurcat. Trebuia să-l prind în coadă.

– Nu, eu...

Adam se abținu să continue. Da, îi plăcea părul ei așa cum era acum. Își imagina cum s-ar fi simțit dacă ar fi avut libertatea să-și plimbe degetele prin acest păr bogat. Voia să-i simtă corpul și mai aproape. Voia s-o știe a lui. Dar avea acest drept? În ciuda senzualității care plutea între ei, ceva îi despărțea.

– Diana, spuse el cu o voce reținută.

– Sărută-mă, spuse ea punându-și mâinile în jurul gâtului lui.

« Acum poate să vină sfârșitul lumii, nu-mi pasă! » se gândi el și-i luă buzele în stăpânire. Nu mai conta nimic decât această dorință s-o atingă, s-o simtă lângă el. Cedă în sfârșit dorinței care-l stăpânea de mult timp.

Ea îl săruta cum n-o mai făcuse nici o femeie până acum, fără timiditate. Cu acea senzualitate pe care o simțise cu câteva săptămâni în urmă. Îi răspundea la toate inițiativele și i se supunea cum n-o făcuse niciodată în sala de tribunal. O căldură puternică îl cuprinse din cap până-n picioare. O strânse mai tare în brațe, dar focul continua să-l tortureze. Nu putea să-și mai controleze mult timp dorința.

Când Adam își dezlipi buzele de ale ei pentru a depune sărutări fierbinți pe urechi, pe gât, Diana își dădu capul pe spate, oferindu-se total. Își afundă degetele în părul lui și-i masă mușchii de la ceafă. Da, voia să-i strige: continuă. Dar nu îndrăzne, temându-se să nu strice clipele acestea minunate.

Deja pieptul i se ridica din ce în ce mai greu din cauza emoției. Se întâmpla în sfârșit ceea ce trebuia să se întâmple de mult timp. La tribunal puteau să se vadă, își spuse ea, dar aici erau ca unul. Aparțineau unul altuia.

Nu simți degetele bărbatului desfăcându-i năstureii puloverului. Era atât de îndemânatic! Vru să râdă când își dădu seama că e la fel ca atunci când i se urca șampania la cap. Când îi simți respirația caldă pe dantela sutienului, nu-și putu reține un geamăt. Respira greu.

Și ea voia să-l atingă. Își strecură mâinile pe sub puloverul lui. Știa că era puternic, dar suplu pentru că-l văzuse o dată la piscină. Voia să-și plimbe degetele pe pieptul lui athletic și să privească încântată cum mușchii i se încordează sub mângâierile ei delicate.

El își desfăcu fermoarul de la pantaloni când auziră zgomot pe culoarul din apropierea pivniței. Diana strânse cu putere mâna lui Adam.

— Nu putem...nu aici.

Vocea speriată a tinerei femei îl readuse la realitate. Își dădu seama ce era să facă. Murmură ceva cu jumătate de voce. Chiar nu mai judeca?

Se dădu doi pași înapoi, iar Diana își închise nasturii de la pulover.

— Uitasem unde suntem.

Își aranjă puțin părul.

Adam nu avea curaj să se uite în ochii ei. Își pierduse capul... doar câteva clipe îi despărțiseră de... Acest gând îl tulbură foarte tare. Totuși, nu era genul care să se înfierbânte așa de repede și să simtă o astfel de nevoie urgentă să posede o femeie.

— Trebuie să plec, spuse el.

Diana se opri o clipă să-și mai scuture hainele, invadată de un sentiment neplăcut.

— Da, bineînțeles, trebuie să pleci. Ne putem vedea mai târziu... să stăm puțin de vorbă? adăugă ea, călcându-și pe mândrie.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

Făcu doi pași, își spuse că-i un prost, apoi se întoarse spre ea. Era o greșeală. Ochii Diane erau ca două lacuri adânci în care se citea neîncrederea și durerea.

— Ascultă, a fost o greșeală. Îmi asum responsabilitatea pentru ceea ce s-a întâmplat între noi.

Tânăra femeie își ridică mândră bărbia.

— Înțeleg, spuse ea. Ajungem în același punct, nu-i așa? orice altă femeie ar fi fost perfectă.

– Diana...

– Pleacă!

– Mă gândesc la ce-i mai bine pentru amândoi.

Diana izbucni într-un râs nervos și plin de amărăciune.

– Scutește-mă de asta, vrei? Nu te gândești decât la tine. Dacă Justin te-ar vedea acum, ar fi mândru că ești într-adevăr fiul lui.

Adam inspiră adânc, încercând să-și calmeze mânia care-l cuprindea.

– Foarte bine, iar tu ești fiica tatălui tău, deci suntem chit.

– Suntem idioți! Eu pentru c-am crezut că te poți schimba, iar tu pentru că nu vezi ceea ce este sub nasul tău. Acum, du-te și lasă-mă să-mi fac treaba!

Plecă, fără să știe ce-ar fi putut să răspundă la o astfel de învinuire. Dacă ar fi rămas, Dumnezeu știe ce s-ar mai fi întâmplat. Diana puse scăunelul pe picioare și se așeză cu fața în mâini.

Nu bea, nu fuma și făcea din când în când sport. De câteva zile însă, se ducea mai des la sală, căci voia să uite de problemele care o torturau. De aceea, Diana nu văzu decât o soluție: să-și ocupe timpul. Alese să muncească.

După luna martie veni luna aprilie, stânjeneii și trandafirii luară locul narciselor. La birou, secretarele și angajații își schimbaseră hainele obositoare de iarnă cu unele mai lejere. Subiectul principal de discuție era unde o să-și petreacă vacanța. Diana abia dacă remarcase acest entuziasm. Îi sări în ochi într-o dimineață când se opri să bea o cafea după ce se întorcea de la bibliotecă.

Andy era în apropierea frigiderului cu o secretară nouă și era gata să verse un pahar de suc de tomate. Amândouă femeile discutau aprins.

Andy întrerupsese conversația și se întoarse spre Diana.

– Ce crezi c-ar trebui să fac, Diana? Să-mi iau haine mai groase sau mai subțiri?

Diana se strâmbă când luă o gură de zaț, căci cafeaua se terminase, apoi ridică ochii spre secretara ei.

– Cum, ce să-ți iei?

Andy se uită la ea cu atenție.

– Vorbesc despre concediul meu. Despre croaziera în care voi pleca peste zece zile, îți mai amintești? La ce te tot gândești în ultimul timp?

– La munca mea, răspunse avocata pe un ton distant. Iar voi ar trebui să faceți același lucru, ținând cont de faptul că vă plătesc.

Se lăsă o liniște de mormânt în cafenea. Toate privirile se întoarseră spre Diana. Puse ceașca de cafea pe masă cu mâini tremurătoare și ieși din local cu obrajii în flăcări. Cum putuse să fie atât de nedreaptă față de Andy care rămăsese de multe ori peste program s-o ajute să termine anumite treburi urgente? Diana se simți rușinată. Îl văzu pe Oscar care o aștepta în biroul ei.

– Sper să nu dureze prea mult, îl avertiză ea. Trebuie să ajung la tribunal în două ore și mai am încă mii de lucruri de făcut!

Se așază la birou și se strădui să se calmeze. Avocatul scoase un ziar și-i arătă un articol.

– E vorba de cazul Porter, despre care ai vorbit la întâlnirea de alaltăieri seară. Vrei să te ocupi tu de el? Cum se face că aflui din ziare din ziare că cei pe care-i aperi sunt criminali fără scrupule? o atacă el.

Diana dădu ziarul la o parte pentru că-l citise deja cu câteva ore mai devreme.

Luă o gură din cafeaua ei amară.

– Spui că nu merită decât să fie condamnată?

Oscar își înfundă mâinile în buzunare. Acest gest anunța că-i va ține o predică. Diana se uită la ceas întrebându-se ce rău făcuse astăzi.

– Această femeie a recunoscut că a descărcat pistolul în pieptul soțului, începu el. Amprente pe arma crimei îi confirmă spusele. Poți să-mi spui ce juriu are nevoie de mai multe probe pentru a o condamna?

– Oscar, ți-am mai spus că a fost vorba de legitimă apărare. Alice Porter e o victimă. Raportul de la spital este destul de clar. Înainte ca poliția s-o interogheze, a fost dusă la urgență să-i facă o radiografie la mână și să-i coasă arcada.

– Chiar crezi că o vei apăra doar cu această scuză?

– Dar nu-i o scuză. Dacă Alice n-ar fi tras asupra soțului ei, acum ar fi fost moartă.

– Îți dai seama ce ecou va avea acest caz în oraș?

– Așadar, ar fi bine să câștig procesul, nu-i așa?

Oscar se uită la ea cu severitate.

– L.C. ce crede despre acest lucru?

– N-am nici cea mai mică idee. Nu i-am spus.

– Nu i-ai spus...

Avocatul își scoase din buzunarul hainei o batistă să-și tamponeze fruntea.

– O, draga mea, nu-mi place acest lucru, nu-mi place deloc.

Diana consideră că lecția durase destul, așa că împături ziarul și bău ultima gură de cafea.

– Îmi pare rău că acest caz nu-i pe gustul tău, îi spuse ea întinzându-i ziarul, dar nu-mi schimb poziția. Iar acum, dacă nu te deranjează, am un program foarte încărcat.

În pragul ușii, Oscar ezită să iasă.

– Mă ții la curent, da?

Diana zâmbi ironic.

– Încrederea ta în mine mă uimește. Când ieși, poți să-i spui, te rog, Andreei să vină la mine în birou?

Apoi își puse ochelarii și luă unul dintre dosarele așezate în fața ei. Auzi, să-i spună lui L.C.! se gândi ea strângând din dinți. În calitate de asociată cu drepturi egale, n-o privea decât pe ea ce caz accepta sau nu. Bineînțeles, se întâlneau din când în când să vorbească despre anumite cazuri sau clienți, dar era mai mult de formă. De când terminase facultatea, nu ceruse nimănui voie când se gândea să preia un caz. Nu era s-o facă acum! Nu avea nevoie de astfel de probleme.

După ce citi de trei ori actul din fața ei, Diana își scoase ochelarii și-și masă nasul. Fără discuție, trebuia să încredințeze unele dintre cazurile ei unui coleg pentru a se putea ocupa mai bine de cazurile importante.

– Ai vrut să mă vezi?

Când auzi vocea glacială a lui Andy, Diana avu o strângere de inimă. Oare avea vreo șansă să-și repare greșala de mai devreme? Îi făcu semn să intre și închise dosarul. Cum se făcea că tocmai persoanele la care ținea mai mult erau cele pe care le rănea?

– Ia loc, te rog. Vreau să-mi cer scuze pentru ce-am spus la cafenea.

Fața secretarei se însenină.

– Ești atât de ocupată în ultima vreme!

Diana se uită la Andy cu tristețe.

– Mi-e rușine de ceea ce-am spus. Mă ierți?

– Știam că nu asta gândești cu adevărat.

– Nu e o scuză.

– Muncești prea mult, iar starea de sănătate a domnului L.C. nu e tocmai bună.

Din nou, Diana se felicită pentru c-o angajase pe tânăra femeie. Era singura persoană, în afară de Oscar și Martin, căreia îi spusese despre problemele de sănătate ale tatălui ei. Era o prietenă de încredere.

– Trebuie să asculți și să accepți scuzele mele.

Secretara dădu din cap.

– Sunt îngrijorată pentru tine. Credeam că domnul Fontaine e mai bine...

– Rezultatele examenului par mai bune.

– Atunci, trebuie să fie altceva. Altceva decât munca...

– Se vede acest lucru?

– Pentru cineva care nu te cunoaște, nu. Nu am ce să spun despre aspectul exterior. Însă am impresia că, de câteva zile, când te trezești dimineața, te cuplezi la pilotul automat și nu mai ești conștientă de ceea ce faci.

– Ai dreptate.

– Când te-ai uitat ultima dată în jur, să vezi lumea?

– Știam eu că mai e și un revers al medaliei...

– Diana, e primăvară! Oamenii au început să se bronzeze, să se îmbrace în alb, să bea Chablis rece! Lași impresia că porți doliu.

Diana se uită la taiorul ei de culoare gri și recunoscuse faptul că era la fel de sobră ca Oscar.

Zâmbi cu tristețe.

– Am înțeles perfect mesajul tău.

– Așadar, vei face ceva să remediezi toate acestea?

Pentru a mai destinde atmosfera, tânăra avocată duse o mână la inimă în semn de promisiune.

– Jur că nu te voi mai stresa cu proasta mea dispoziție și că voi ține seama de anotimpuri atunci când mă voi îmbrăca.

Andy dădu din cap și o privi cu neîncredere.

– Ceea ce ai nevoie într-adevăr, este să te îndrăgostești.
– Ai obținut două treimi din cerințe, nu-mi cere mai mult.
Bărbații nu fac parte dintre preocupările mele actuale.

– A, știam eu!

Tânăra femeie îi zâmbi complice.

– Știi ce se spune? Dacă vrei să uiți un bărbat, îl înlocuiești cu altul.

Dar ea nu voia să-l uite pe Adam. Să-l strângă de gât, poate. Să trăiască împreună o poveste de dragoste, și mai bine. Să se îndrăgostească de el, să viseze la el...

– O, draga mea șefă, revino cu picioarele pe pământ. La ce te gândești?

– La o spânzurătoare, murmură Diana cu un zâmbet larg.

– Te-am întrebat dacă mergi la gala de deschidere a sălii de concerte.

Andy își luă stiloul, gata să scrie.

– La naiba! E în seara aceasta?

Tânăra femeie nu prea avea chef să iasă, dar refuzase să meargă la prea multe serate în ultimul timp, așa că, de data aceasta, era nevoită să accepte.

– Martin a sunat de mai multe ori pentru a ști dacă vrei să meargă cu tine.

– Nu, sună-l, te rog, și spune-i că iau mașina mea. Nu știu exact când termin la tribunal și, în plus, am de făcut și cumpărături. Ne întâlnim acolo.

– Promite-mi că te îmbraci șic și sexy.

– O, lasă-mă să lucrez și nu mă mai dădăci, spuse șefa, dar ochii ei erau veseli.

Când Andy voia să iasă din cabinet, o chemă înapoi.

– Apropo de întrebarea ta din cafenea. Ia-ți bani mai mulți cu tine. S-ar putea să fie nevoie să-ți cumperi ceva. Și ... îți mulțumesc.

Când Diana ajunsese în sfârșit la recepție, sala era deja plină. Așa nimeni nu va ști că am venit singură, se gândi ea.

– Diana, draga mea...

Avocata își înfipse unghiile în poșeta brodată cu perle. Se întorse și văzu cel mai fals zâmbet la o femeie brunetă cu forme perfecte, Margo Reed, gazda din seara aceasta, soția unui om de afaceri foarte bogat.

– Bună seara, Margo, ai făcut o treabă bună, ca întotdeauna, spuse cu sinceritate Diana.

– Am încercat, răspunse gazda. Arăți minunat în seara aceasta, chiar dacă albastrul nu e tocmai culoarea potrivită pentru blonde.

În realitate, rochia decoltată în V a Dianeii nu era albastră, ci mov, dar tot ce aștepta Margo era un compliment, iar avocata nu prea știa ce să-i spună. Rochia de un verde închis nu i se potrivea deloc; arăta ca un papagal. Așadar, ce să-i spună?

– Ești o adevărată regină în seara aceasta, spuse în sfârșit Diana.

Încântată, Margo se umflă în pene.

– Hai, trebuie să te alături celorlalți invitați...

Tânăra femeie simți că zâmbetul de pe buze îi îngheață când îl zări pe Adam. Și ea care crezuse că nu va fi aici, deci nu riscă nimic dacă vine. Unul câte unul, salută toți invitații cu inima cât un purice.

În sfârșit, nu avu altă posibilitate decât să-l privească drept în ochi.

– Bună seara, Adam.

Îi mulțumi lui Dumnezeu că vocea nu-i trădă emoția.

– Diana.

Nici el nu părea încântat de această întâlnire. Era irezistibil în acest costum clasic.

Oare observase cineva încordarea care plutea între ei? Ea spera ca toată lumea să interpreteze privirile lor ca expresie a urii dintre ei.

– L.C. vine în seara aceasta? întrebă primarul. Nu prea se mai arată în ultimul timp.

– E foarte ocupat cu un nou proiect, explică ea atât de natural ca și când ar fi spus adevărul. Își scrie memoriile.

– Nu spune! Foarte bine.

– Vulpea bătrână ar face bine să nu pomenească despre mine, se auzi o voce în spatele ei.

– Ei bine, eu contez că o să mă prezinte onorabil, spuse Margo.

În jurul ei se auziră hohote de râs. Nu era un secret faptul că ea și L.C. avuseseră o relație înainte să se lase sedusă de bogatul om de afaceri.

– Am observat că astăzi erai pe prima pagină a ziarelor, îi spuse Diane o persoană pe care abia o cunoștea.

Avocata nu vru să insiste pe acest subiect.

– Nu este un articol foarte bun.

– Procurorul ne-a spus că vrea să judece acest caz chiar el. După relațiile pe care le aveți, probabil vă veți mânca de vii în sala de tribunal.

Incapabilă să-și ascundă mirarea, Diana se uită la Adam. Expresia lui însă era enigmatică ; nu putu să citească nimic.

Acum își dădu seama că tensiunea pe care o simțise în apropierea lui nu se datora întâmplării de acum două săptămâni. Era furios că ea-și hotărâse s-o apere pe Alice Porter și, prin faptul că alesese s-o înfrunte la tribunal, voia să arate lumii întregi dezaprobarea lui.

– Ei bine, spuse ea regăsindu-și stăpânirea de sine. Cum ceea ce știm să facem cel mai bine când suntem amândoi e să ne călcăm pe bătători, îți dai seama, Adam, ce se va întâmpla la tribunal.

– Vai de noi!

Ea crezu că zărește o undă de regret în ochii lui. Dar nu avu timp să analizeze situația, căci cineva o luă de braț. Era Martin.

– Bun găsit tuturor, spuse el.

Apoi o luă pe Diana de mână.

– Vă rog să ne scuzați. E cântecul nostru.

Tânăra femeie îl urmă. Când fură singuri pe ringul de dans și o strânse în brațe, se uită la ea întrebător.

– Nu prea seamănă cu imnul Universității Yale.

– Ascultă-mă puțin, te rog. Am venit să te iau înainte să... contele Dracula să-ți sugă sângele. Am făcut bine, nu-i așa?

Se dădu puțin înapoi, privind-o cu atenție.

– Și ținând cont de felul în care evoluau lucrurile, am ajuns la timp... ai o rochie foarte frumoasă... dar ce s-a întâmplat cu tine de când ne-am văzut ultima oară? Te-ai topit ca zăpada la soare.

– Complimentele n-au fost niciodată punctul tău forte, dragul meu.

– Am spus că-mi place rochia ta.

– Păcat că cea care o poartă e o vrăjitoare.

Martin nu se putu abține să râdă.

– Biata mea Diana, orgoliul tău a fost cam zdruncinat în ultimul timp.

Își apropie gura de urechea ei.

– Ceea ce voiam să spun, e că ai un aer fragil în seara aceasta, puțin asemănător cu al nimfelor lui Monet.

Două lacrimi căzură pe obrajii tinerei femei. Plecă privirile, dar fu prea târziu. Martin văzu că plânge. Râsul lui ironic se transformă în îngrijorare și o strânse cu putere la piept.

– Hai, spune-i unchiului Marty ce nu merge. E din cauza procurorului general? Pot să-i dau întâlnire pe terenul de golf mâine la prima oră... va avea dreptul să-și aleagă crosa de luptă... și cel mai bun să câștige. Îi voi da una în nasul lui aristocratic și voi striga : « Să trăiască mereu clanul Fontaine! »

– Încetează, te rog, sau încep să strig.

Martin oftă și o sărută pe frunte.

– A fost atât de îngrozitor?

– Nu chiar. Cred că sunt obosită.

– Hmm!... Știi că ai trecut pe lângă mine vinerea trecută și nici măcar nu m-ai văzut?

Se prefăcu supărată.

– Am avut foarte multă treabă săptămâna trecută.

– Atât de multă încât să-ți ignori prietenii?

– Sau să-i jignești, alege-ți.

Martin tăcu o clipă.

– Am auzit că Adam va judeca afacerea Porter..., reluă el.

– Trebuia să se întâmple și asta, mai devreme sau mai târziu.

– Cu cât mai târziu, cu atât mai bine. În orice caz, vreau să știi că sunt alături de tine, dacă ai nevoie de ceva. Și dacă simți nevoia să vorbești, ridică receptorul și sună-mă.

– Dacă nu te deranjează, nu vrei să vorbim despre tine? Ce mai face Lisa?

– Îmi rezistă.

– E nebună?!

– Din fericire pentru ea, sunt perseverent.

– E a doua calitate pe care o femeie o caută la un bărbat.

Începură să glumească și, încetul cu încetul, Diana se des-
tinse. Adam îi atinse umărul lui Martin. Nici el, nici Diana
nu-l văzuseră venind.

– Îmi permiți?

– Dacă refuzăm, pleci? îl luă Diana peste picior.

Tonul vocii ei era dur și văzu mirarea de pe fața lui, dar nu
putuse să se abțină. Totuși, răspunsul pe care-l dăduse îi
rupea inima.

Fără să spună un cuvânt, Adam o luă cu forța din brațele lui
Martin și o trase spre el.

– Poți să spui nu, dar Prescott e prea bine educat să refuze,
nu-i așa Prescott?

– Mă întreb dacă nu cumva am chiar acum probleme cu
memoria.

Adam se uită la el. La urma urmei nu-l mira prea mult
ținând cont de frumusețea Dianei în seara aceasta. Ce bărbat
nu voia s-o păstreze doar pentru el?

– Și dacă vom uita de reguli câteva minute? murmură el.

Apoi vocea i se aspri.

– Te previn că nu-mi place să-mi stea cineva în cale.

– Iar eu, te asigur că nu sunt nerăbdător s-o fac, spuse
Martin simplu, apoi se depărtă după ce-i făcu Dianei cu ochiul.

– Sunt foarte impresionat, începu Adam care o ducea pe
tânăra femeie în celălalt capăt al ringului, de ceea ce poți să
faci dintr-un bărbat.

Diana se uita încăpățânată doar la nodul cravatei partenerului ei. În sinea ei era foarte furioasă.

– Sunteți amănți, Diana?

– Nu văd de ce te-ar interesa asta ... și fii atent că-mi frângi mâna.

– Consideră-te fericită că nu-ți rup gâtul. Răspunde-mi la întrebare.

– Martin este un prieten, îi aruncă ea în față. Și de ce te interesează acest lucru?

Măcar dacă ar fi avut răspuns la această întrebare! De luni întregi se întreba care era natura relațiilor dintre Diana și Martin. Acum când aflase că nu erau decât prieteni, se simțea ușurat. Ar fi vrut să-și explice și asta. Rezista dorinței nebunești de-a o trage și mai aproape de el. Nu venise la ea pentru asta.

– De ce ai dezvăluit presei că te ocupi de cazul Porter? o întreabă el. Speri ca această publicitate să aibă drept consecință schimbarea locului procesului ca să găsești un juriu mai puțin sever?

– Chiar crezi asta?

Diana tăcu un timp pentru a-și recăpăta încrederea în sine.

– Nu știu cum a ajuns această veste la urechile presei, dar nu vine nici de la mine, nici de la cineva din cabinetul meu. Vreau ca Alice să fie judecată aici. O dată procesul terminat, va continua să trăiască în acest oraș. Nu-și poate permite să-și facă bagajele și să plece în altă parte. Trebuie să le dovedească celorlalți că este o victimă și că a fost nevoită să se apere.

– Orice polițist îți va spune că un glonte, hai două, înseamnă legitimă apărare. Dar șase înseamnă crimă.

– Nu mă aștept să fii de acord cu ce spun eu, murmură ea întorcând privirea.

Bărbatul răsă tare.

– Adam, spuse ea cu o voce sugrumată de emoție.

Cearcăne mari îi umbreau ochii frumoși.

– Te rog... Nu vrei să încercăm să petrecem câteva clipe agreabile măcar în seara aceasta?

Pentru că avea dreptate, pentru că de câteva săptămâni nu se gândea la altceva decât la ceea ce simțea de fiecare dată când o ținea în brațe, excitația lui se împletea cu febra care-l invada și o trase mai aproape de el cu pasiune și nerăbdare.

– Doamne sfinte!

Tânăra femeie ar fi vrut să râdă, dar simțea că e gata să izbucnească în plâns.

– Foarte romantic!

Pieptul lui Adam se ridica și se lăsa în ritmul alert în care-i bătea inima.

– Nu, nu vreau s-o iau de la capăt.

– Nici eu.

Dar nici unul dintre ei nu se desprinsese din îmbrățișare. Se lăsară antrenati de muzică și dans. Și unul și celălalt preferau să tacă. Cuvintele puteau fi periculoase. Dar, fără să-și dea seama, se relaxară.

Nu putu să reziste prea mult timp și Adam o strânse și mai tare în brațe și își lipi obrazul de părul ei mățâșos. Diana își puse brațele în jurul gâtului lui și începu să-i maseze încet ceafa. Dar nu reușiră să uite de ceilalți dansatori care începușă să se uite la ei întrebător.

– Ți-ai lăsat din nou părul desfăcut.

– Eram în întârziere și n-am avut timp să-l usuc.

– Iar eu care credeam că a fost o încercare reușită de a mă seduce. Voiam să-ți spun cât de frumoasă ești în seara aceasta și, în loc de asta, m-am comportat ca un bătăran.

– Spune-mi acum, șușoti ea.

Degetele din jurul taliei ei se strânseseră și o lipi de corpul lui. Simțea același lucru ca ea, acum era sigură.

– Te doresc, îi scăpă lui Adam. Dumnezeu mare, ajută-mă !

– Nici un bărbat nu l-a chemat pe Dumnezeu în ajutor să se apere de mine!

– Pentru că nu-i doreai, iar ei nu-și dădeau seama de puterea ta.

Ochii lui se uitară fix într-ai ei.

– Diana?

– Nu.

Își strecură mâna sub cascada părului ei și începu s-o mângâie pe ceafă, aducând-o încetul cu încetul să-și pună capul pe umărul lui. Nu putea să riște s-o privească prea mult timp în ochi. Pulsionile care se născuseră în ei erau din ce în ce mai puternice și nu era acum nici locul, nici momentul pentru a le lăsa libere.

– Trebuie să ne oprim, spuse el cu o voce răgușită.

– Știu.

– Ai dreptate. Trebuie să vorbim.

– Dar nu acum, spuse Martin care apăruse lângă ei.

Diana văzu privirea lui întrebătoare, dar inteligentă. Buzele lui strânse îi arătau că avea ceva important să-i spună.

– Ce s-a întâmplat? se grăbi ea să-l întrebe.

– Rose. Leon a fost arestat din nou, de data aceasta pentru furtul unei mașini. Când a ajuns la secția de poliție, a leșinat. O criză cardiacă.

– O, nu!

– A fost dusă la spital. Te conduc.

– Pot s-o fac eu, propuse Adam.

Se întoarse spre Diana. Văzu paloarea feței ei și expresia pierdută a ochilor. Înțelese redepe cât de încordată era și... vulnerabilă. Părea la capătul puterilor.

– Vă mulțumesc amândurora, murmură ea.

Redeveni stăpână pe ea însăși și le zâmbi.

– Am venit cu mașina, în plus ar putea să dureze mai mult.

– Merg la comisariatul de poliție să mă ocup de Leon, propuse Martin.

Ea dădu din cap în semn că nu.

– Nu mai e Leon pe care-l știai tu. Prefer să mă ocup eu de asta. Te țin la curent.

Apoi se întoarse spre Adam.

Ce pot să-ți spun? părea să se scuze din priviri.

– Să conduci cu atenție, îi spuse el. Te sun mai târziu.

– Perfect.

Adam o urmări cu privirea până ce dispăru. Atunci simți un gol care-l făcu să tremure. Se întoarse spre Martin care-l studia cu mirare și neîncredere.

– Pot să-ți ofer ceva de băut? îl întrebă el pe Adam.

Martin comandă vin, iar Adam whisky și se retarseră într-un colț mai liniștit. Procurorul deschise primul focul.

– Se pare că Rose e foarte importantă pentru Diana. Cine e?

Martin îi explică pe scurt relația dintre familia Fontaine și Rose Warren.

– Iată de ce sunt atât de apropiați, concluzionă el. Iar eu sunt îngrijorat din cauza Diane. Acest incident poate să fie picătura de apă care umple paharul. Are deja prea multe griji și, dacă o pierde pe Rose, fără să mai pomenesc de amenințarea care plutește asupra lui... O, Doamne! Cred că mai bine aș tăcea!

Adam se încruntă.

– Nu te opri. Continuă să spui ce ai pe suflet. Vreau să știu.
– De ce? Știi ce-am văzut pe ringul de dans și asta explică tensiunea dintre voi. Dar, mai exact, despre ce e vorba?

– Nu prea știu nici eu și, chiar dacă aș ști, n-aș vorbi cu nimeni altcineva decât cu Diana, răspunse Adam privindu-l în ochi pe Martin.

Acesta luă o gură de vin și se gândi câțva timp.

– M-ar omorî dacă ar ști că ți-am spus asta. Mai mult chiar, i-aș frânge inima.

– Singurul lucru pe care ți-l pot promite este că nu vreau s-o rănesc.

– Sper.

Martin oftă.

– E vorba de tatăl ei. Are cancer. E bine îngrijit, dar boala evoluează...

Și, în toate aceste luni de când se întorsese, el rămăsese surd la rugămințile ei să uite trecutul!

Martin mai luă o gură de alcool.

– Da... în sfârșit, cred că ești o persoană de încredere, mai spuse el înainte să se cufunde în gânduri.

Adam își puse paharul pe masă. Trebuia să se gândească, iar pentru asta trebuia să fie lucid... și singur.

Câteva ore mai târziu, se întrebă dacă-i spusese la revedere lui Martin sau se depărtase fără să spună un cuvânt. Având în vedere ce-l preocupa, acest lucru conta prea puțin.

Capitolul 6

Spre dimineață, pământul se acoperise de o ceață groasă, care filtra orice sunet. Când era copil, Diane îi plăceau foarte mult aceste dimineți, mai ales când nu trebuia să se ducă la școală și putea să rămână la căldură în pat, așteptând cântecul păsărilor și venirea brizei. Adio, zile de nevinovăție! Chiar dacă și acum mai lenevea în pat, era mult prea obosită și prea încordată ca să adoarmă!

Preferă să se plimbe pe plajă, mulțumind ceții că o ascundea de privirile vecinilor care ar fi putut să se întrebe ce face plimbându-se pe faleză în rochie de seară la o asemenea oră! Aerul umed era rece și Diana mergea cuprinzându-se cu brațele. Era atât de adâncită în gânduri, că abia era conștientă de răceala aerului. Se simțea disperată.

Rose era în stare critică la spital și Leon își petrecea prima noapte în închisoare. Nici unul dintre ei nu era bine, iar Diana considera că, în parte, era și vina ei. Ea era cea care hotărâse ca Leon să petreacă această noapte în închisoare, până a doua zi. Firește, ar fi putut să-l elibereze pe cauciune, dar, după ce

o văzuse pe Rose la reanimare, epuizată, legată la toate acele aparate, se simțise copleșită de mânie împotriva băiatului. Le asigurase pe surorile lui că-i va fi bine unde era pentru moment.

Mânia pe care o simțea când se gândea la el nu scăzuse, dar știa că va trebui să se calmeze înainte să-l viziteze la închisoare. Trebuia să ia niște hotărâri și câteva nu vor fi pe placul băiatului.

Respiră adânc și strănută.

– Perfect, Fontaine, murmură ea. Nu mai trebuie decât să răcești. Asta îți va rezolva toate problemele!

Întorcându-se spre casă, se întrebă dacă își pusese în priză cafetiera și dacă, ajunsă acasă, va putea să-și facă o ceașcă de cafea neagră. Poate că, după câteva cești de cafea și o baie bună, va reuși să ajungă la o soluție bună. Poate că va avea timp să se gândească la seara trecută, la Adam. Cele câteva minute petrecute cu el fuseseră minunate... Probabil că-și făcea, ca de obicei, iluzii, își spuse ea, cu un zâmbet trist pe buze. Ce importanță are că sentimentele lui Adam s-au schimbat? Ce ar putea dori de la o femeie care nu avea timp nici de un minut de dragoste?

Se îndepărtă de valurile înspumate și prima briză a dimineții duse cu ea suspinul ei de descurajare.

Nu fusese niciodată la ea. Nici măcar nu-i știa adresa până în urmă cu o jumătate de oră, când i-o ceruse lui Prescott. Așa descoperise că Diana locuia la doi pași de plajă, în apropiere de locul lui favorit pentru plimbări. Acest gând îl făcu să simtă ceva ciudat. Când înconjură casa de piatră roz și albă, sentimentul deveni mai puternic.

În ciuda insistenței soneriei, tânăra femeie nu-i deschisese. Părea firesc deoarece, dacă era acasă, probabil că dormea. Numai că, în această dimineață, Adam nu voia să asculte de rațiune și ajuse la concluzia că, pur și simplu, nu voia să-l vadă. Pentru că mersese toată noaptea ca s-o vadă, nu voia să se hotărască să plece.

Adam traversă grădina. Vegetația bogată părea să se închidă după el ca o capcană. Vița de vie, agățată deasupra capului, ca și bananierii și palmierii, era imensă. Ceața le dădea un aer pe jumătate animal, pe jumătate vegetal. Tulburat de gândurile negre care-l copleșiseră, bărbatul dădu o creangă din cale și se îndreptă spre terasa din spatele clădirii.

Coloanele erau de culoare albă și acoperite de plante agățătoare. De fiecare parte a aleii erau vase enorme în care creșteau plante exotice. Adam abia le privi, prea preocupat de sandalele și de poșeta pe care le zărise abandonate pe ultima treaptă a scării.

Se înșelase. Nu răspunsese la sonerie pentru că nu era în casă. Se simți ușurat, dar imediat îl copleși un sentiment de dezamăgire. Oare unde era Diana? Își alesese un moment destul de nepotrivit pentru o plimbare.

Bărbatul se întoarse la timp s-o zărească ieșind din ceață, ca o zână, ținându-și rochia ridicată cu o mână și cu cealaltă, aruncându-și părul pe spate. Toată proasta dispoziție a lui Adam se evaporă. Nu mai știa de ce venise, dar știa că nu se va lăsa alungat.

Diana mergea cu privirea plecată și când o ridică, se găsea la doi pași în fața lui. Se înfioră, necrezându-și ochilor. Îți pierzi mințile, se gândi ea. Probabil că ai febră... Adam nu poate să facă așa ceva, nu el. Și totuși, era privirea lui care o fulgera cu intensitatea unui laser albastru. Inima ei începu să bată mai tare.

Când el îi întinse mâna, tânăra femeie nu mai ezită. Chiar dacă ar fi o halucinație, ar fi fost nebună să refuze.

Bărbatul purta încă smochingul, dar își scosese papionul și își desfăcuse câțiva nasturi de la cămașă. Era neras... oare petrecuse o noapte albă? se întrebă ea, privindu-i ochii obosiți. De ce? Unde? Întrebările îi veneau în minte repede, dar rămaseră fără răspuns.

Diana tremura. El simți acest lucru luându-i mâna. Era obosită, sau era supărată? O privi atent în ochi.

Machiajul pe care îl avusese seara trecută dispăruse, lăsând frumuseții ei o strălucire mai naturală, mai sălbatică. Răspunsul se găsea în ochii ei. Tristetea și oboseala pe care le descoperi îi rupse inima. Dar găsi în privirea ei o dorință arzătoare și trebui să se străduiască să reziste fiorilor care-l străbăteau.

– Spune ceva, murmură ea.

Preferă s-o sărute dar nu cu blândețe, cum ar fi trebuit s-o facă, ci cu toată forța sentimentelor contradictorii care-l tulburau. Cu insistență, îi luă buzele în stăpânire, sărutând-o cu pasiune.

Diana îi prinse reverul hainei. Ca să-l împingă sau ca să-l atragă spre ea? Adam îi luă fața în mâini, obligând-o să-l privească. Nu mai voia să fugă de el încă o dată.

Dar ea nu voia să fugă. Pentru o clipă, fusese tentată, dar foarte repede dorința ascunsă atâta vreme, redeveni puternică, energie oarbă, fără un scop precis, fără nici o garanție. Alegerea ei fu instinctivă. O făcuse înainte ca el să vină și primi cu plăcere acest uragan de nebunie pe care puteau să-l exploreze împreună, acest abandon de care avea nevoie.

Chiar dacă era de acord, ar fi avut nevoie de încă o asigurare care să-i rămână, dincolo de pasiune și abandon. Când Adam îi sărută gâtul, disperarea care o copleșise mai devreme se evaporă.

Gemetele ei, abandonul cu care se ghemuia în brațele lui, îl emoționară mai mult decât o mângâiere. O trase mai aproape, lipind-o de el. Cât era de fragilă! Căldura corpului ei îl incendie.

– Să intrăm înăuntru, șopti el, împingând-o cu blândețe spre scară.

Ea îl urmă, uluită și amețită. Îl privi adunându-i lucrurile împrăștiate. Cât de senzuale păreau sandalele ei în mâinile masculine!

Adam luă cheia pe care i-o întindea și deschise ușa. Tăcerea care domnea în clădire o neliniști.

Înăuntru, bărbatul îi puse sandalele și poșeta pe un scaun și închise ușa după ei. Diana, în picioare în mijlocul sufrageriei, aștepta, nerăbdătoare. Oare va spune ceva?

– Adam...

Se îndreptă spre ea, apoi o luă în brațe și o acoperi de sărutări, sărutări pasionate și sălbatice care o făcură să se strângă mai aproape de el. Nu văzuse că el privea în jur, dar când o luă în brațe și porni spre o ușă, nu se putu împiedica să zâmbească.

– Unde e? întrebă el, ezitând în fața a patru uși.

Incapabilă să-și ia ochii de la figura lui, îi arătă cu mâna o ușă în stânga. Ar fi fost un viking minunat, se gândi ea, mângâindu-i bărbia. Un viking plin de aroganță și de hotărâre! Nimic nu i-ar fi rezistat – îi mângâie cu un deget buza inferioară, apoi îl sărută – nimic, nici măcar o femeie independentă și ambițioasă.

Nu-și dădu seama că traversaseră dormitorul și ajunseseră în baie decât când auzi apa curgând. Înțelese că voia s-o ducă sub duș.

– Nu!

Întinse mâna, oprind perdeaua de la duș.

– Nu ți-ai dat seama că tremuri de frig? răspunse el cu o voce răgușită. Nu vreau să te îmbolnăvești.

Tremură? Recunoștea acest lucru. Dar ce-i spusese acest bărbat?

– Nu vrei să... Nu ți-a spus nimeni că ești un adevărat dictator, Adam?

El o puse pe podea și începu să se dezbrace.

– Nu râde de mine...

Tonul amenințător al vocii lui o făcu să se înfioare, dar nu avea nimic de-a face cu frigul.

– Dacă nu... ? întrebă ea, în timp ce rochia îi căzu la picioare.

Vrăjitoare, se gândi el, mângâind cu privirea corpul suplu, îmbrăcat în lenjerie neagră. Voia să-i pună în pericol și micul rest de luciditate pe care-l mai avea? Îi puse un braț în jurul taliei și o atrase spre el, sărutând-o cu pasiune. Fără să-i pese de hainele pe care le mai purtau, intră în duș.

Diana se sufoca, simțurile n-o mai ascultau. Apa o orbea, corpul lui Adam o lipea de perete, iar gura lui o tortura. Dar era tocmai ce-și dorea. Își strecură degetele în părul lui Adam, ca să-l atragă mai aproape. Voia această dorință, această furtună a simțurilor, această foame.

Cămașa lui se lipea de piele, ca o iubită geloasă. Nerăbdătoare să-l atingă, aproape o rupse, făcând să zboare un nasture, enervându-se la butoni... El îi dovedi cât de ușor îi era lui s-o dezbrace, scoțându-i lenjeria de mătase ca să-i guste pielea catifelată, cu savoarea unui fruct interzis.

Atingerea și explorarea corpurilor lor nu le mai ajungea. Dorința lor era prea mare.

Când fură goi în întregime, Adam o luă pe Diana îi brațe, lipind-o de el. Voia să facă dragoste acolo, imediat, sub duș.

– Privește-mă, îi ceru el.

Privirile lor se uniră, iar corpurile lor fremătară. Se apropiau de culmile pasiunii.

– Te rog, dragostea mea. Nu mă face să aștept, gemu Diana sărutându-l.

Adam îi luă corpul în stăpânire. Acum era sigur că ea îi aparține. Oare avea dreptate sau se înșela? O plăcere sălbatică, nebună îi copleși. Corpurile lor nu mai erau decât o singură ființă. Adam uită totul.

În timp ce ceața care-i copleșise rațiunea se evaporă, Adam o luă în brațe, legănând-o cu blândețe, până când tânăra femeie putu să se țină singură pe picioare. Dar nu vru să-i dea drumul, ținând-o strâns lângă el, bucuros să-și lase mâinile să-i mângâie pielea catifelată.

Diana își reveni încetul cu încetul.

– Am provocat o inundație! exclamă ea văzând că apa, oprită de hainele lor, nu se mai scurgea.

Zâmbi apoi spre Adam.

– Se pare că vei fi prizonierul meu pentru ceva timp. Cum arăți într-un prosop de baie?

– Sunt irezistibil.

Adam închise apa, ieși din duș și se șterse cu un prosop verde.

Părea un zeu, bronzat de soare.

– La ce te gândești? întrebă el, întinzându-i brațul.

Ea îi sări în brațe și-și lipi buzele de pieptul lui, deasupra inimii. *Împiedică-l să regrete ce a făcut*, își spuse ea.

Dorința îl cuprinse din nou. Îi acoperi fața cu sărutări arzătoare, o obligă să-i ofere buzele.

– Te doresc din nou, spuse el. Dumnezeu știe că ești obosită și că avem nevoie de somn, dar te doresc... Nu pot să mă împiedic!

Încrezătoare, își strecură brațele în jurul gâtului lui.

– Atunci, du-mă în pat și arată-mi cât de mult.

Telefonul începu să sune. Lumina soarelui se strecura deja prin perdele. Diana se trezi și făcu o grimasă, luând receptorul.

Lângă ea, Adam bea o ceașcă de cafea. Cearșaful alunecă de-a lungul corpului gol al Dianei. Această imagine făcu să renască în el pasiunea pe care credea că o satisfăcuse cu câteva ore mai devreme.

Era un sentiment nou pentru el. Până acum, femeile nu erau principala lui preocupare în viață. Desigur, cunoscuse foarte multe, dar niciodată nu se trezise în patul lor, niciodată nu-și sacrificase, pentru ele, ceașca de ceai de dimineață. Acum, nu se mai gândea decât la corpul partenerei lui. Dorințe nesatisfăcute îl chinuiau din nou.

Se ridică, nevrând s-o deranjeze în timpul conversației. Decorarea camerei îl mira. Nu corespundea imaginii pe care și-o făcuse despre Diana. Era mai simplă, mai puțin sofisticată. Îi luă ceva timp să înțeleagă că această curioasă asociere de mobile vechi și noi nu rezulta dintr-o dorință a decoratorului. Diana le pusese așa pentru că ținea la ele, ca și la colecția de bibelouri răspândite prin cameră. Fotografii ale ei, ale tatălui ei, ale prietenilor sau poate ale unor rude îndepărtate

domneau pe măsuțe și noptiere, în mijlocul scoicilor și al păsărilor de porțelan. Era vizibil că-i plăcea să se înconjoare de amintiri.

Se gândi atunci la propriul apartament, aproape de centrul orașului, pe care îl cumpăraseră după vânzarea casei familiei, la moartea tatălui lui. Fusesse amenajat de unul dintre cei mai faimoși decoratori din oraș. Îi reflecta gusturile rafinate, dar și propriul stil de viață. Adam nu păstrase nici o amintire a vieții lui trecute. Cele câteva fotografii ale lui James și ale copiilor lui pe care le păstrase erau bine ascunse într-o cutie de carton. Spre deosebire de Diana, amintirile lui erau pline de durere și dezamăgiri.

Diana închise telefonul și-și ascunse capul sub o pernută, cu un mormăit. Adam zâmbi cu un aer compătimitor. Trei ore și jumătate de somn nu puteau să înlocuiască o noapte întreagă.

– Bea o gură de cafea, propuse el. Te va ajuta să-ți regăsești ideile.

Ea se întoarse brusc, cu ochii larg deschiși.

– Adam! Încă ești aici...

– Probabil c-ai fi preferat să fiu plecat, nu-i așa? întrebă el cu o voce plină de reproș.

Diana simți dorința să-l ia în brațe.

– Nu, exclamă ea, ar fi fost îngrozitor.

Sinceritatea din ochii ei, starea de liniște care domnea în încăperea, îl făcură s-o creadă.

– Ține, spuse el pe un ton morocănos, oferindu-i o ceașcă de cafea.

Diana se ridică, gustând din cafea. Era prea tare pentru ea, dar o termină din câteva înghițituri.

Adam o privea, fascinat. Era așezată în fața lui, ca acea celebră mică sirenă din Copenhaga. Era iubita lui... Observă,

pe pielea ei delicată, urmele lăsate de barba lui. Dar, cu toate acestea, n-o auzise țipând decât în clipa în care o inunda plăcerea.

– Nu mi-ai făcut rău, murmură ea, văzându-i privirea și înțelegându-i gândurile.

Punând ceașca jos, se plecă spre el, mângâindu-i pieptul gol.

– Am o piele foarte sensibilă.

– Am observat, spuse el, amintindu-și cât de ușor era s-o faci să vibreze din toată ființa ei, la cea mai mică atingere.

Tânăra femeie continuă să-l mângâie cu vârful degetelor.

– Fiecare atingere îmi lasă semne pe piele. Între cinci și zece ani nu cred c-a fost o singură vară în care genunchii să nu-mi fie acoperiți de pansamente. Rose avea întotdeauna în sort...

O licărire de durere îi apărură în ochi.

– Ce se întâmplă? se neliniști Adam.

Făcu imediat o grimasă. Cu multă delicatețe, îi ridică bărbia, sărutându-i vârful nasului.

– Îmi pare rău. Nici măcar nu te-am întrebat cum se simte.

– Tocmai am vorbit la telefon cu una dintre fiicele ei. Starea ei e stabilă, dar e încă la reanimare. O să-l las pe fiul ei în închisoare până la sfârșitul săptămânii. Sper că i se va face frică și că va deveni mai responsabil. Numai că mă întreb cum va reacționa Rose la această veste.

– Îmi amintesc, Martin vorbea despre furtul unei mașini. Câți ani are?

– Va împlini optsprezece, vineri. Nu e prima arestare.

Așadar, nu era prima oară când încerca să-l ajute pe băiat.

– E o situație delicată! Probabil că poți să-l scoți din închisoare cerând punerea în libertate condiționată, propuse Adam.

– Mai sunt și alte soluții. Mașina a fost furată în fața unui vânzător de înghețată, proprietarul a ieșit în grabă, lăsând cheile în contact și motorul pornit.

Adam suspină.

– Dacă înțeleg bine, vrei să-l acuzi pe proprietar de neglijență și te gândești că va fi prea fericit să-și găsească mașina în stare bună și să scape de o acuzație de omor prin imprudență, dacă hoțul ar fi omorât pe cineva furându-i mașina!

Diana aprobă cu un semn din cap. În general, era nemulțumită de acest sistem care apăra criminalul mai mult decât victima.

– Desigur, nu sunt sigură că închisoarea e un răspuns la problemele lui Leon, dar nu e drept că poate să scape prin astfel de scamatorie. Ceea ce a făcut nu e cinstit.

– Poate că aceste zile la închisoare vor fi de ajuns să-l aducă pe drumul cel bun. În orice caz, nu tu, domnișoară avocat, îi vei stabili pedeapsa. Pe unde a umblat Diana Fontaine, uzându-și pantofii Gucci, ca să obțină achitarea clientului ei? glumi el.

– Numai nevinovăția mă face să alerg...

Adam nu gustă gluma. Diana îi simți mușchii crispându-se. Ceea ce trăise cu el era important pentru ea. Nu cunoscuse o plăcere la fel de mare cu un bărbat și nu voia să strice acest sentiment cu o ceartă nouă.

Îl sărută pe gât, acolo unde simțea bătaia pulsului.

Adam simți dorința crescând în el, dar se stăpâni. Mai era un subiect pe care voia să-l discute.

– Și... cum se simte tatăl tău? întrebă el cu blândețe

– De unde știi...? Martin?

– Nu trebuie să te superi pe el. Nu i-am dat nici o șansă. De fapt, sunt surprins că nu mi-ai spus nimic. Probabil că există o lege nescrisă care spune că nu trebuie să vorbim despre el, spuse el cu ironie.

Îi ridică bărbia și o privi în ochi, lăsându-și degetele să-i mângâie urmele pale de sub ochi.

– Duci toate bătăliile de una singură, îți porți povara singură și nu plângi pe nici un umăr. Așa-i?

– Poate că ar fi mai bine ca, pentru moment, să uităm acest subiect, nu crezi?

– Așadar, tot ce aștepti de la mine, este o noapte de dragoste!

– Nu tocmai o noapte, spuse ea, vrând să se ridice.

El sări în picioare și o prinse de braț.

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

Diana își îndepărtă părul de pe față și-i înfruntă privirea.

– Tu ce aștepti de la mine?

Furios s-o vadă atât de sigură pe ea, o trase spre pat, acoperind-o cu propriul corp. Nu-i mai păsa să afle că ea nu așteaptă nimic de la relația lor, că nu sunt făcuți unul pentru altul. Știa că nu mai dorise vreodată atât de mult o femeie.

Diana refuză să asculte vocea interioară care-i ordona să se ridice. Îl atrase spre ea.

Capitolul 7

– Doamnă judecător, ținând cont de oră, propun să continuăm audierea candidaților pentru curtea de jurați după amiază.

Judecătoarea Lenore Canfield aprobă din cap spre Diana.

– Când vom continua, vă voi ruga pe amândoi să încercați să grăbiți puțin lucrurile. Audierea se suspendă până la ora paisprezece.

Lovitura de ciocan cu care își sublinie cuvintele îi arată nemulțumirea.

Diana suspină ușurată și, după ce-i adresase lui Alice Porter care era condusă spre celula ei un zâmbet încurajator, își strecură rapid actele în dosar. Ce dimineată! Fuseseră deja văzute două liste de jurați, dar numai o singură persoană fusese reținută, acceptată în același timp și de apărare și de acuzare.

– În biroul meu... în zece minute, murmură Adam, înaintând spre masa ei.

Ea îi adresează un zâmbet amuzat.

– Trebuie să vin înarmată sau e o întâlnire amicală între doi adversari?

– Un bun strateg nu-și dezvăluie niciodată planurile.

Diana își stăpâni dorința să privească peste umăr ca să-l vadă îndepărtându-se. Dacă ar fi cuminte, își spuse ea, ar trebui să se întoarcă în biroul ei, să comande mâncare chinezească și să încerce, printr-o minune, să facă o muncă de opt ore în trei. Dar când urcă în lift, câteva minute mai târziu, nu apăsă butonul de la parter.

Adam și Diana se lăsaseră antrenați într-o aventură de dragoste pasionantă. Și de la începutul judecării cazului Porter, situația se complicase, trebuia să fie amândoi foarte atenți, mai ales de când presa își stabilise cartierul general în holul tribunalului. În realitate, acestă presiune exercitată de public și de mass-media apăsa asupra legăturii lor destul de fragile.

Cu toate acestea, inima îi bătea cu putere când trecu prin fața biroului ocupat de Muriel, bătu la ușă și intră în biroul lui Adam. Această ultimă săptămână, în care făcuseră totul posibil să smulgă câteva ore din timpul lor prețios, fusese o adevărată nebunie! Ca o adolescentă îndrăgostită pentru prima oară, cunoscuse momente de fericire intensă. Simplul fapt de a-l vedea, de a petrece câteva clipe cu el, între două întâlniri, o umplea de fericire.

Abia făcuse doi pași în birou, când se opri brusc: nu era acolo. Aruncă o privire spre ceas și se încruntă. Nu-i dăduse zece minute? N-au trecut decât șapte.

– Ce suspin nemulțumit, murmură Adam din spatele ei, închizând ușa cu piciorul. Erai chiar dezamăgită că nu m-ai găsit în spatele biroului?

– Nu, eram pur și simplu deranjată, răspunse ea, punând servieta pe cel mai apropiat scaun.

El o atrase în brațe, iar ea nu-i opuse nici o rezistență. Îmbrăcat într-un costum gri, cu o cravată cu dungi roșii și gri, avea alura și eleganța unui agent de schimb. Tânăra femeie regăsi în privirea lui admirația și dorința bărbatului foarte tandru cu care își petrecuse după-amiaza trecută, ascultând Chopin și făcând dragoste.

– Mi-am spus: vezi, micuț, n-au trecut decât trei săptămâni de când vă cunoașteți și deja te face să aștepti.

Rapiditatea replicii ei îl descumpăni și ceea ce trebuia să fie un sărut tandru se transformă într-o pedeapsă. Cel puțin acum, își spuse bărbatul, când buzele Diane se întind spre gura lui, iar corpul ei se lipește cu dorință de el, știe că nu mai este capabilă să-și ascundă adevăratele sentimente. Ridicând privirea, fu încântat să vadă că făcuse să dispară femeia rece și agresivă care îl provocase la un duel verbal.

– Acum, spune-mi ce-ai gândit cu adevărat.

– Am gândit că...

Diana se opri o clipă, încercând să-și recapete suflul.

– Am gândit că biroul era foarte gol fără tine.

Era mai mult decât aștepta. Emoționat, nu putu să-i răspundă decât întinzându-i floarea pe care o ținea la spate. Era un boboc de trandafir, pe care îl luase din zbor când se dusesse în oraș, de dimineață. Roz și delicat, îi aducea aminte de buzele ei.

– Oh, Adam... e superb!

El o privi mirosind floarea, inspirând parfumul subtil și apoi ducând-o la obraz.

– O duzină de trandafiri ar fi avut un alt efect, murmură el pe un ton morocănos.

– Dar n-ar fi fost atât de grăitori. Mulțumesc mult.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută cu delicatețe pe obraz.

– Îți dai seama că e primul cadou pe care mi-l faci? O să-l presez și o să-l păstrez o eternitate.

Ideea ei îl impresionează. Își strecură degetele sub bărbia ei ca s-o facă să-l privească și de această dată o sărută cu multă tandrețe.

– Să închidem ușa cu cheia și să facem dragoste până deseară, murmură el lângă buzele Dianei.

– Să-ți amintesc: trebuie să fim la tribunal în două ore.

– Ei bine, atunci...două ore!

– Și ce se va întâmpla dacă Muriel se va întoarce și va găsi ușa închisă?

El suspină.

– Știi să trezești un bărbat din cele mai frumoase vise!

– Sper că ai o soluție!

– În orice caz, nici una care s-o împiedice să se întoarcă într-un minut cu actele pe care trebuie să le semnez.

Cu toate acestea, nu făcu nici o mișcare s-o elibereze. Se simțea atât de bine! Tânăra femeie părea atât de inaccesibilă la tribunal, atât de sigură pe ea în costumul bleu și cămașa albastră.

– La ce te gândești? îl întreabă ea, fascinată de căldura din privirea lui.

– Mi te imaginez cu acest colier de perle...și nimic altceva! Ea îi răspunde cu un zâmbet.

– Dacă mă gândesc bine, ai face mai bine să încui ușa...

Desigur că el nu putea să facă așa ceva și nu o făcu. Dar, pentru că avea nevoie de o încurajare pentru restul zilei, începu s-o sărute, arătându-i cu buzele ce voia de la ea. Răspunsul ei imediat, acea pasiune dezlănțuită care îi incendia inima, îi aminti de primele emoții.

– Oprește-te! spuse Adam, alunecându-și mâinile de pe soldurile ei pe umeri, încercând să reziste tentației. Femeie blestemată, ești o băutură mortală!

Copleșită, Diana îi întoarse spatele, de teamă că i se va abandona total, dar o lumină senzuală îi lucea în priviri.

– Nu mă așteptam la ceva atât de plăcut. Eram convinsă că m-ai chemat ca să te plângi de ce s-a întâmplat în această dimineață, pe parcursul audierii.

Bărbatul ridică privirea spre tavan, amintindu-și înfruntarea lor care o uluise pe judecătoare și iritarea, dar și admirația forțată pe care o simțise pentru ea, când o văzuse reușind să-i dejoace toate planurile.

– Să mă plâng?

Adam își strecură mâinile în buzunar, apoi înconjură biroul, ajungând la scaun.

Zâmbind, Diana se sprijini de partea dreaptă a biroului, singura neacoperită de dosare.

– Oh, de exemplu, pentru că am refuzat pe bună dreptate acel zidar pe care care îl acceptaseși!

– Pe bună dreptate? Te-am auzit spunându-i în șoaptă om din Neanderthal. Pentru că o persoană este divorțată și preferă să-și cheltuie banii pe bere în loc să-și plătească ipoteca nu înseamnă că este un alt Carl Porter!

– Ah, da... recunoști că Porter era o ființă abjectă!

– Poate că era, dar asta nu înseamnă că soția lui trebuia să-l transforme într-o strecurătoare. Dacă tot vine vorba, poți să-ți iei la revedere de la batalionul de feministe pe care sperai să-l vezi în juriu. Păreau gata să castreze orice bărbat trecut de șaisprezece ani!

– Fii atent... îți dai de gol misoginismul, îl avertiză ea, amenințându-l cu un deget.

El se ridică, privind-o cu viclenie.

– Un adevărat misogin n-ar dori o avocată furioasă, chiar dacă o găsește foarte atrăgătoare.

– Reprezint într-adevăr o problemă?

Adam se plecă spre ea, sprijinându-se cu o mână de birou ca să-și păstreze echilibrul.

– Deloc. O să mă descurc...

Diana zâmbi apropiindu-se de el, prinzându-l de cravată și trăgându-l încetișor spre ea.

– Sărută-mă și voi uita c-ai fost nepoliticos.

Dar el nu voia doar s-o sărute. Voia să se pătrundă de parfumul ei, să se piardă în îmbrățișarea ei... I se oferea cu generozitate și dorința lui era profundă. Când se aplecă să-și apropie buzele de gura ei, se auzi o bătaie la ușă.

Adam suspină, dezamăgit.

– Intră... pe riscul tău! adăugă el cu voce scăzută.

– Nu trebuie să luați acest aer îmbufnat, mormăi Muriel intrând. Dumneavoastră mi-ați spus că această problemă nu suferă amânare... oh, bună ziua, Diana!

– Bună, Muriel!

Diana îi zâmbi.

– Sunt încântată să te văd.

– Și eu. Știi pe cine am văzut ieri la biserică? Pe sora Marie-Pauline!

– Dumnezeule, mârâi Adam. Muriel, actele..., îi reaminti el cu răceală.

Femeia îl privi cu neplăcere întinzându-i dosarul, apoi se întoarse spre Diana.

– Nu m-am gândit niciodată că aparținem de aceeași biserică. Ce coincidență! Sora Marie-Pauline a văzut un reportaj despre tine și despre doamna Porter la știri. M-a întrebat dacă te-am văzut de curând.

– Sora Marie-Pauline este o persoană foarte drăguță.

Adam semnase actul cerut și i-l întinse secretarei ca s-o vadă plecând.

– Mulțumesc, spuse el, văzând că secretara întârzia, poți să te duci la masă.

Femeia luă actele care i se întindeau, cu privirea plină de supărare. O salută pe Diana și deschise ușa.

– Opt luni! spuse ea închizând ușa cu grijă.

– Știi, pentru cineva care aspiră la înalte funcții publice, cred că dai dovadă de arta de a încuraja dezertarea, spuse Diana cu un aer gânditor.

– Care dezertare? În prima zi în care am pus piciorul în acest birou, mi-a spus, foarte hotărâtă, că votase pentru alt candidat.

– Ce se va întâmpla peste opt luni?

– Se va pensiona... sau toată clădirea se va prăbuși sub greutatea vorbelor pe care ni le-am spus unul altuia în ultimii trei ani. Nu știu ce se va întâmpla mai întâi.

Nereușind să se mai abțină, Diana izbucni în râs, clătinând din cap.

– O să-ți lipsească foarte mult când va pleca.

– Suntem ca șoarecele și pisica, draga mea.

– Și care ești tu? îl ironiză ea.

Adam începu să râdă.

– Cinează cu mine deseară și o să-ți dau lista cu toate subiectee despre care vreau să vorbesc.

Diana era pe punctual să accepte, fiind încântată de perspectiva de a împărți o cină romantică într-un restaurant. Își mușcă buza.

– Oh, Adam, crezi c-ar fi bine?

– În cazul în care n-ai observat, înțelepciunea m-a părăsit din ziua în care am venit la tine acasă.

– Câtă drăgălăsenie, murmură ea, văzându-l ridicându-se și apropiindu-se de ea. Cred că trebuie să vorbim cu seriozitate. Crezi că este cel mai bun moment să facem publică legătura noastră? Suntem amândoi implicați în acest proces care necesită toată atenția noastră.

Adam îi luă mâna, mângâindu-i cu blândețe pielea delicată.

– Legătura noastră riscă să dureze și nu vreau să te invit doar între două procese.

Tonul vocii lui era blând, dar Diana remarcă tensiunea mușchilor feței lui. Ține la mine, se gândi ea, simțind cum tot corpul îi este copleșit de căldură. Poate că nu e conștient în totalitate, dar e vorba de mai mult decât dorință fizică... ține la mine!

– Vino să cinăm la mine în această seară, propuse ea, prinzându-l de mână.

– Tot tu ai gătit și ieri.

– Din câte știu, încă nu te-am otrăvit!

– Nu, dar ce vreau să spun e că va trebui să lucrăm până târziu, amândoi. N-ar fi frumos din partea mea să te pun să gătești.

Diana își plimbă degetele pe pieptul lui.

– Pot să văd ce mai e în frigider. Rose veghează să fie întotdeauna plin. Chiar dacă acum nu poate avea această grijă, mi-ar trebui săptămâni întregi să mănânc tot ce este acolo. Îți recomand lasagna, e foarte pricepută.

– Atunci vom mânca lasagna, acceptă Adam, ducând mâna ei la buze și sărutându-i degetele lungi. O să aduc un vin. Dacă tot ai adus vorba, ce mai face Rose?

– Mai bine. Deja e înspăimântată că voi face dezordine în casă.

– Și Leon?

Diana suspină.

– Vom vedea. L-am pus în contact cu un grup de orientare. Trebuie să recunosc, băiatul e preocupat de starea mamei lui. Dar mi-a spus, cu hotărâre, c-aș face mai bine să nu mă amestec în treburile lui.

Începu să sune telefonul. Adam îl privi cu un aer enervat, apoi se întoarse spre Diana.

– În ceea ce privește reluarea audierii cu judecătoarea Canfield, după-amiază, ce părere ai de un compromis?

Telefonul nu înceta să sune. Bărbatul ridică receptorul blestemând.

Toate aceste întreruperi și situații conflictuale apăreau, mai mult ca orice, ca niște obstacole în calea iubirii lor. E prețul succesului, se gândi ea, aranjându-și cerceii cu perle.

– Oh, nu! Ce s-a mai întâmplat? întrebă ea, zărindu-i figura dezamăgită, când punea receptorul în furcă.

– Primarul vrea să ne întâlnim în această seară. Raportul poliției despre criminalitatea din oraș va fi dat publicității mâine. Vrea ca mâine seară să dau o dezmințire.

Îi adresează un zâmbet forțat.

– Se pare că e rândul meu să nu mă pot ține de cuvânt!

– Poate că e un avertisment, răspunse ea, luându-și servieta.

Adam o însoți la ușă și o prinse în brațe.

– Diana, ne simțim atât de bine împreună!

– Știu.

Dar nu era suficient să compenseze și părțile rele ale relației lor. Ea îl mângâie pe obraz.

– Dacă vei reuși să termini mai devreme, de ce nu vii după întâlnire?

– Nu te-ar deranja să trec întâi pe la mine și să mă schimb?

Aceste mici detalii fără importanță o încântau. Și seara trecută fusese întâi acasă.

– Deloc, îi răspunse ea calm.

El îi sărută mâna.

– Ne întâlnim în sala tribunalului peste două ore. Să încercăm s-o calmăm pe doamna judecător Canfield și să alegem amândoi bărbații și femeile care vor fi cei mai potriviți ca jurați.

– Și când mă gândesc că zilele trecute am citit într-un ziar că oratorii sunt o specie pe cale de dispariție! murmură ea cu ironie.

– Așteaptă să-mi auzi concluziile...

Această sfidare o stimula. Iubiți sau dușmani, erau foarte competitivi! Știau din instinct la ce se puteau aștepta unul de la celălalt: tot ce era mai bun. Acesta era motivul pentru care Diana îl respecta, chiar dacă ar fi vrut să-l facă să-și înghită zâmbetul satisfăcut.

Îl respinse ușor, râzând.

– Lasă-mă să ies! Trebuie să mă întorc în birou.

– Pe mai târziu?

Ea se întoarce, privindu-l provocator.

– Pe mai târziu!

Când Diana ajunsese în birou, cea mai mare parte a personalului era plecată la masă. Hotărâse că va mânca acolo, așa că-și cumpărase mâncare chinezească.

Andy, încă bronzată din vacanță, era nerăbdătoare să afle cum mergeau lucrurile.

– Am ales unul, mai rămân unsprezece.

Tânăra femeie strânse buzele, scoțând un fluierat ușor.

– Mi-ar fi plăcut atât de mult să fiu acolo!

– Numai că lui Lenore nu i s-a părut deloc amuzant! Sunt sigură că o să mă aleg cu o predică grozavă la următoarea întâlnire a asociaților. Audierea se reia la ora două. Nu uita, te rog, să mă dai afară la unu și jumătate cel târziu, de acord?

– Nici o problemă! Apropo, domnul Fontaine e aici.

Mulțumindu-i, Diana puse servieta pe birou și luându-și mâncarea cu ea, se duse să-și vadă tatăl. Biroul lui, botezat « sala de tron » de angajații care îl admirau pe L.C. Fontaine, temându-se în același timp de el, era la capătul culoarului. Diana îl găsi acolo, dictând o scrisoare fidelei lui secretare, Elaine.

Ochii tatălui ei se luminară când o zări. L.C. făcu o mișcare largă în direcția femeii cu părul cenușiu, așezată în fața lui.

– Ei... știi restul. Salutări din partea mea pentru familie, etc.

– Oh... mi se pare că recunosc o scrisoare de recomandare, glumi Diana făcându-i cu ochiul lui Elaine, în timp ce aceasta se ridica și o saluta.

– Cam așa. Nepotul vechiului meu prieten Crenshaw caută de lucru și l-am îndrumat spre Perkins și Ross. Dar vino, ia loc și spune-mi ce s-a întâmplat la ciocnirea titanilor, de dimineată. Nu pari obosită. Ce ascunzi? Simt o aromă dulce-amară. De unde știai că vreau niște mâncare chinezească?

– Vrei ceva care nu e preparat de Walters, murmură Diana, schimbând o privire înțeleghătoare cu secretara care se îndepărta.

Trecând pe lângă scaunele Regency, foarte puțin confortabile, se urcă pe marginea biroului masiv de acaju.

– E o adevărată minune că nu mi-au crescut urechi lungi și o coadă de iepure de la toate legumele pe care mi le dă în general să le mănânc. Singurele dați în care pregătește o mâncare decentă este când trebuie să vii tu la cină, mormăi L.C. Fontaine.

– Trebuie să-mi urmeze instrucțiunile și știi foarte bine că aceste alimente sunt cele care-ți fac bine. Așa că încetează să te plângi. . . O să fac o excepție doar de data asta și o să împart mâncarea mea cu tine.

Liniștit, tatăl Dianei se așeză pe scaun, încrucișându-și brațele deasupra vestei cu dunguțe gri.

– Așadar, totul s-a petrecut bine, nu-i așa?

– Mi se pare că dau din nou un examen, dar cred că a fost la fel și pentru el.

– Povestește-mi tot.

Punând mâncarea pe birou, îi povesti ce se întâmplase în sala de tribunal. Când totul fu așezat, muie un crevet în sos dulce acrișor și-l duse la buze.

– Ei, bine, nu pot să spun că sunt încântat că ai luat acest proces, spuse L.C., servindu-se din mâncare. Dar se pare că te descurci. De fapt, nu știu ce să mai cred când te văd atât de. . .

– Cum?

– Voiam să spun pur și simplu. . . ”satisfăcută”.

– Ei. . . ezită ea, luând o bucată de pui. Nu m-am amestecat niciodată în viața ta particulară și ți-aș fi recunoscătoare dacă nici tu nu te-ai amesteca într-a mea!

– Cum poți să spui una ca asta? Erai prea tânără sau erai plecată la școală ca să te poți amesteca în viața mea particulară.

Se încruntă, apoi se întoarce la mâncare.

– Oricum, n-are nici o importanță. Știu bine că te vezi cu el.

Diana fu pe punctul să se înece cu o bucată de pui.

– Dar, cum... spuse ea cu o voce răgușită.

– Ți-am dat telefon ieri seară... apoi am dat din nou și din nou... Pentru că știam că nu-ți e în obicei să nu răspunzi la telefon, l-am trimis pe general la tine ca să mă asigur că totul e bine. S-a întors un sfert de oră mai târziu cu numărul de înmatriculare al unui Mercedes care era parcat pe alea ta. Mi-au fost de ajuns câteva telefoane și am aflat despre cine e vorba.

Diana închise ochii. Ar fi trebuit să fie furioasă pe el, dar știa că era o cauză pierdută. Nu se va schimba niciodată.

– Chiar așa, tată...

– Ai fi preferat să aflu din ziare, ca un străin?

– Am face mai bine să păstrăm totul departe de ochii presei.

– Ei, bine, mult noroc!

– Dar când se va întâmpla din nou, vei fi al doilea care află, promise ea.

– Al doilea! Vezi că lucrurile s-au schimbat. O fost o vreme în care eram primul!

Știa că nu voia decât s-o necăjească, dar îi căută mâna, strângând-o cu afecțiune.

– Tată, vei fi întotdeauna, mai mult sau mai puțin, primul.

L.C. își privi atent fiica, cu mândrie, și-i răspunse la strângere.

– Știu, draga mea, știu.

El întârziase și-l aștepta, lungită pe canapea, cu un morman de dosare la picioare. Muncise bine dar, de o oră, își petrecea timpul privindu-și ceasul și visând.

Dacă nu poate să vină, își spuse ea, o să dea un telefon. E un bărbat atent. Dar dacă avusese un accident? Își scoase ochelarii și privi în gol. Poate că e într-o ambulanță, în drum spre spital, neputând să vorbească...

– Ajunge! murmură ea.

Închise dosarul la care lucra. Apoi se ridică și, cu mâinile în buzunarele hainei roșii de casă, se apropie de fereastră. Zări pisica cenușie a vecinei, așezată pe un șezong, locul ei favorit. Această scenă calmă o liniști. Departe, spre sud, fulgere brăzdau cerul indigo cu lungi dăre purpurii. Dar furtuna era prea departe ca să poată auzi tunetele.

Zgomotul unei mașini pe alee o făcu să tresară. De această dată ușurarea și nu teama îi făcea inima să bată mai tare. Suspinând, alergă spre ușă.

Adam era obosit și începutul unei migrene îl chinuia. Dar, când îl zări în fața ei, un sentiment de fericire o copleși. Era Diana pe care o plăcea: picioare goale, părul liber într-un nor vaporos și auriu, cu un zâmbet primitiv pe buze.

– Bună seara, spuse ea, închizând ușa în spatele lui. Începeam să mă întreb dacă are de gând să te țină toată noaptea.

– Și eu.

– Vrei ceva de mâncat sau de băut?

– Nu te vreau decât pe tine, răspunse el, trecându-i un braț în jurul taliei și trăgându-o spre el.

Cu mâna liberă îi mângâie părul.

– Nu te vreau decât pe tine, insistă el.

Gura lui era flămândă, dorința lui prea mare ca s-o poată măsura în cuvinte și mângâieri. Diana înțelegea acest lucru. Voia sinceritatea lui, iar dacă această sinceritate se exprimă în dorința aproape animală, așa să fie!

Nu putea să-și împiedice corpul să freamăte, ca răspuns la valul de senzații pe care le dezlănțuia în ea. Atrasă irezistibil, se strânse în brațele lui. Corpul ei devenise la fel de flămând ca al lui.

– Ne-au pus să citim raporturi, dar eu nu vedeam decât figura ta, murmură el, lipindu-și buzele de gâtul ei. Ne-au dat cafea și sandvișuri, dar eu nu te voiam decât pe tine.

– Mi-era teamă c-ai avut un accident.

Diana își reținu respirația când mâna lui Adam urcă de-a lungul corpului ei, de la șolduri spre sâni, mângâindu-i pielea catifelată.

– Eram înnebunită de îngrijorare.

– Durerea ține companie...

– Adam! Tânăra femeie zâmbi, cu gura la urechea lui.

– Vino în pat, Diana. Te doresc.

Fără să reziste, îl luă de mână și-l conduse în cameră, uitând să stingă luminile după ei.

Patul era deja desfăcut, ca o invitație. Bărbatul își scoase haina și începu să-și desfacă nodul de la cravată.

– Lasă-mă pe mine, ceru Diana.

Îi îndepărtă mâna, desfăcând nodul de mătase. Apoi, ridicându-se pe vârfuri, își lipi buzele de ale lui. Și ea avea dorințele ei. Dorința să exploreze din nou universul de

plăcere la care ajunsese datorită lui. Avea nevoie să-și audă numele murmurat în momentul în care ajungea pe culmile plăcerii. Avea nevoie să se ofere. În timp ce-și strecură mâinile sub cămașa deschisă și îl auzi pe Adam suspinând de plăcere, știi că dorințele îi vor fi îndeplinite...

Îi mângâie cu buzele pielea fierbinte, auzindu-i respirația grăbită. Un sentiment de putere o copleși. Era al ei. Descoperirea era uluitoare. Niciodată până acum nu mai dorise un bărbat atât de mult, cu trup și suflet! Munca fusese obsesia, închisoarea ei. Acum, înțelegea de ce-și păstrase această parte din ea doar pentru el!

Adam simțea ceva diferit, dar nu reușea să-și dea seama ce. Venea din partea ei sau dintr-a lui? Dar, când degetele Dianei îi desfăcură cureaua, își spuse că nu mai contează din partea cui venea.

Mângâierile ei erau blânde, gesturile precise. Un nasture, încă unul și, imediat, nu mai rămăsese nici un centimetru de piele neexplorată. Îl trase spre pat, apoi se ridică, începând să-și deschidă haina roșie de casă. Zâmbi văzându-i ochii fixați pe deschizătura hainei, nerăbdător s-o vadă goală. Nu-l lăsa să aștepte prea mult. Lăsa haina să-i alunece de pe umeri...

Privirea lui Adam o înfierbântă.

– Te doresc, șopti ea, lungindu-se în pat, lângă el. Vreau mâinile tale, gura ta...

Vocea i se frânse când îi simți buzele nerăbdătoare pe sâni.

– Vreau să-ți simt căldura răspândindu-se asupra mea, gemu ea, trăgându-l mai aproape. Iubește-mă, Adam. Fă dragoste cu mine cum n-ai mai făcut cu nimeni.

– Diana!

O răsturnă pe spate, luându-i buzele în stăpânire. Se sărutau cu pasiune. Se dăruiau unul altuia, ștergând orice urmă de civilizație din ei. Arzând, se ridicară spre culmile pasiunii.

Dar nu le era de-ajuns.

Neobosiți, se strânsesă din nou în brațe, amețiți de parfumul celuiilalt.

– Într-o zi, ți-am spus că nu vreau dragostea noastră, spuse el, lipind-o de corpul lui puternic.

Când Diana ridică brațele, încercând să-și dea părul de pe față, mângâierile lui alunecară pe pieptul ei, umplând-o de fiori.

– Te-am mințit. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut prima oară în acea seară... chiar înainte... aveam ani de dorințe neîmplinite!

– Știu, murmură ea, aplecându-se să-l sărute cu tandrețe. Acum sunt aici.

Încet, alunecă sub el, cu trupul pulsând de dorință. Se iubiră din nou, privindu-se ochi în ochi.

Mult mai târziu, Diana îi puse mâna pe piept, simțindu-i inima care bătea cu putere. Adam simțea că va exploda de plăcere. Dar, când auzi « te iubesc », șoptit cu tandrețe, aproape neauzit, se abandonează uimirii neașteptate a dragostei lor.

Te iubesc... te iubesc... bărbatul repetă fără încetare aceste cuvinte emoționante. Păreau adevărate, dar nu putea să creadă. Erau reale? Sau Diana le pronunțase în beția momentului?

Tânăra femeie să întoarse, sărutându-i pieptul.

– Dormi?

– Nu încă.

Prinse cu delicatețe între degete o șuviță de păr, admirând nuanța blond pal în lumina difuză.

– Vreau să fac un duș.

– Și eu. Putem să economisim apa și să facem duș împreună...

– Nu știam că trebuie să economisim apa!

– În cazul în care va trebui vreodată s-o facem, e mai bine să ne antrenăm, spuse el râzând.

Adam îi sărută cu delicatețe vârful nasului.

– Ce se urzește în acest cap drăguț?

Râsul limpede al Diane lăsa loc unui suspin de oboseală.

– Nimic, îți jur! Sunt prea obosită ca să vreau și altceva în afară de un duș... Sunt fericită că ești aici, adăugă ea, lipindu-și buzele de gâtul lui și vreau să mă bucur cât mai mult de aceste clipe.

Adam simțea același lucru. O trase spre baie. Se amuzară sub duș ca doi copii, săpunindu-se unul pe altul, jucându-se cu apă, glumind.

– Vorbește-mi despre această întâlnire. S-a desfășurat bine? întrebă ea când se ștergeau.

Bărbatul nu ezită decât o clipă, dar ea observă. Văzând că fusese deranjată, Adam o privi în ochi.

– Nu-ți pierzi bunurile obicești nici măcar noaptea...

– Nu-ți cer să-mi împărtășești secretele tale, replică ea cu calm. Voiam pur și simplu să cunosc mai bine această față ascunsă a vieții tale.

Știa că avea dreptate. Duminică, petrecuseră o mare parte din zi vorbind despre ceea ce le plăcea, despre preferințele

culinare, despre vinuri bune și despre muzică. El o supranumise „obsedata de muzică”, ea îi spusese „snob cultivat”.

Nu mai râsese așa de ani întregi.

– N-am ce să-ți spun despre întâlnire, explică el după o clipă. Primarul aștepta scuze, când trebuia să înțeleagă motivele pentru care curbele de criminalitate sunt atât de ridicate. Toată lumea știe care este efectul drogurilor.

– Și i-ai spus?

– Da.

– Cum a reacționat?

– S-a mulțumit să glumească pe tema ambițiilor mele politice!

Diana suspină înțelegătoare și, gândindu-se la acest subiect, îl întreabă pe Adam despre funcția pe care o deținea.

– Cel puțin, sperî că-ți vei înnoi mandatul de procuror general? E destul de greu să te gândești că, încă de anul trecut, erai deja pregătit pentru campanie!

– Nu-mi aminti, mormăi el. De fapt, nu m-am hotărât încă. Dacă e să credem zvonurile, postul procurorului general Austin va fi liber, dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi spun c-ar fi mai bine să rămân aici!

Diana încercă să-și ascundă ușurarea, dar fără prea mare success. O anumită intimitate se instalase între ei și era îngrozită de ideea că, într-o zi, puteau s-o piardă.

– Era un semn de dezaprobare? întrebă el. Nu-mi spune că acum, când știi cum să mă cucerești, nu te mai interesez.

– Adam, protestă ea.

Bărbatul o atrase spre el, începând s-o zgârie cu barba de o zi.

– Mărturisește, femeie!

Diana preferă să-și strecoare brațele în jurul gâtului lui și să-l sărute cu pasiune. Uitară repede despre ce vorbeau.

Apoi, Adam o sărută pe frunte, privind-o cu tandrețe.

– Spune-mi ce program ai săptămâna asta, în afară de minunatele ore pe care, bineînțeles, le vei petrece la tribunal...

– Nu pot rivaliza cu ale tale... Mâine seară trebuie să țin un curs. Marți, am o întâlnire și vineri am promis familiei Prescott că voi cina la ei. Fratele cel mare al lui Martin se va căsători. Sunt atât de buni prieteni!

– Da, ca în poveștile cu zâne, mormăi Adam. Simt că n-o să te văd până week-end-ul următor. Nu... așteaptă, și eu sunt liber miercuri.

Diana își umezi buzele.

– Eu nu sunt liberă. E ziua în care cinez cu tatăl meu. Știi, nu-i o seară oficială, nici măcar particulară, adăugă ea imediat, văzându-i reacția. Sunt sigură c-ar fi încântat dacă m-ai însoți.

– Glumești?

– Poftim?

Figura Diane, la fel ca cea a lui Adam, exprima neîncredere.

– Vorbești serios? Vrei să mă faci să mă duc la L.C. Fontaine, să cinez și să stau de vorbă cu el?

– E tatăl meu, Adam, nu e un Borgia, spuse ea, încercând să nu se enerveze.

Putu să vadă după expresia de pe figura lui că nu era nici o diferență. Întristată, începu să se îndoiască de viitorul relației lor.

– Credeam că ai terminat cu toate astea. Credeam că acum, tu și cu mine...

Cuvintele îi muriră pe buze când realizează deodată că, poate, făcuse o greșală îngrozitoare.

– Asta era capcana? întrebă el brusc. Ia-mă, dar vine și tatăl meu, face parte din ceea ce primești.

Diana vru să se acopere, atât de jenată o făcea să se simtă privirea lui dură, sfărâmând ceea ce mai rămăsese din fericirea pe care o împărțiseră până de curând.

– Nu merit așa ceva, răspunse ea cu calm și demnitate. Nu mă vând într-o sală de tribunal și nici într-un pat.

– Dacă înțeleg bine, trebuie să-mi reneg propriile convingeri dacă vreau să fiu cu tine?

Ea clătină din cap, în semn de dezamăgire.

– Adam, ceea ce se întâmplă e ridicol. Dacă vrem să rămânem împreună, nu crezi că e cazul să punem capăt vechilor resentimente?

– Orice, dar nu asta.

Vocea lui era la fel de înghețată ca privirea.

– Poți să cinezi cu el. Poți să-l vezi când vrei, dar pe mine lasă-mă în afara acestei relații. Nu mă interesează.

Răutatea lui o dezarmă complet. Ochii o ardeau, nu putea să respire.

– Se pare că nu avem aceeași idee despre relația pe care vrem s-o construim, spuse ea cu o voce tristă.

– Te vreau pe tine. Nu-ți e de-ajuns?

Îi spusese deja că-l iubește și, pentru ea, dragostea însemna să împarți totul, și bine și rău. Aceasta presupunea să împarți și trecutul, oricât de dureros ar fi.

– Cred că nu, murmură ea, copleșită. Pot să te privesc și să-l văd pe tatăl tău în tine, nu-i nici o diferență pentru mine. Dar să-ți cer să faci același lucru e prea mult pentru tine, nu-i așa?

Adam se simți cuprins de panică, dar se strădui s-o ignore.

– Nu-mi da un ultimatum, Diana.

– Ai făcut-o tu înaintea mea.

Fără un cuvânt, bărbatul își luă hainele. Ea luă o pernă, pe care o strânse cu toată forța, încercând să înăbușe durerea care o copleșea. Afară, vântul din sud începuse să bată, aducând cu el furtuna. În casă, furtuna trecuse deja.

Adam își luă cămașa, fără s-o mai încheie. Era nebun de furie. Îmbracă vesta, apoi își puse cravata. O privi pe Diana. Dumnezeu, cât era de frumoasă! Îi era milă de ea, dar îi cerea prea mult.

– Vorbeai despre dragoste, spuse el, cu vocea plină de tristețe și spuneai că nu te vinzi. Cu toate acestea, îmi pare că pui un preț prea mare pentru sentimentele tale, draga mea.

Pentru o clipă, îl privi cu atenție. Apoi se ridică și se îndreptă spre baie, închizând ușa după ea. Un minut mai târziu, auzi zgomotul surd al ușii de la intrare care se deschidea, apoi se închidea.

Pe bâjbâite, căută întrerupătorul și aprinse lumina. Lumina puternică o orbi, accelerând pulsațiile dureroase din tâmples. Deschise dulapul cu medicamente ca să ia o aspirină. Măinile ei tremurătoare loviră ceva care căzu. Era folia cu anticoncepționale, ultima folie. La ultima consultație, medicul îi spusese că va trebui în curând să ia o hotărâre importantă.

O hotărâre importantă. Ei, bine, tocmai luase una.

Cu folia în mână, Diana se așează pe covorul din baie și izbucni în plâns.

Capitolul 8

Zilele următoare trecură într-o confuzie totală, iar Diana se scufundă în muncă. Când se făcu joi, află cu adevărat ce înseamnă amorțeala. La ora prânzului se grăbi spre ascensor în același timp cu Martin și nu-l recunoscă. Ajunsă în holul tribunalului, el o luă de braț și o duse în restaurantul din față. Cu toate că-i plăcea foarte mult acest loc, protestă tot drumul.

– Dar nu mi-e foame, repeta ea.

– N-o să mă faci să te cred, răspunse el, întorcându-i privirea furioasă. Privește-te, riști să te prăbușești. Dacă te-aș lăsa să te urci la volan acum, probabil că ai leșina după mai puțin de trei străzi. Ce naiba ți se întâmplă, Diana?

– Cred c-am făcut gripă.

– Găsește altceva. Întotdeauna ai fost mai sănătoasă ca un cal.

Prea obosită ca să-l contrazică, Diana se mulțumi s-o urmeze pe chelnerița care-i conducea spre masă. Cel puțin, aici e întuneric, își spuse ea, așezându-se. Avocații și judecătorii care frecventau acest local se înțeleseseră ca

nimeni să nu vină la o masă dacă nu e chemat, iar Dianei îi plăcea acest accord tacit. Martin comandă două cocteiluri, fără să țină cont de protestele ei.

– Nu pierde timp degeaba spunându-mi că nu vrei decât să te întorci la tribunal. Dacă nu-ți apare culoarea în obraji, o să ajungi la spital.

– De fapt, nu trebuie să mă întorc la tribunal până mâine dimineată.

El ridică privirea.

– Ați ales jurații?

Diana aprobă din cap.

În tot orașul începuse să se vorbească despre procesul Porter.

– Mâine, ne întâlnim pentru runda a doua.

– Pentru un timp, am crezut că veți bate recordul.

Și Diana crezuse la fel. Luni, după ce Adam o părăsise în toiul nopții, toate vechile îndoieli ieșiseră la suprafață și crezuse că nici unul, nici celălalt nu se vor pune de acord cu alegerea juraților de marți. Miercuri, lucrurile începuseră să se aranjeze pentru că judecătoria Canfield le ceruse să nu mai întârzie. În această dimineată, îi aleseseră pe ultimii doi.

– Crezusem că îmbunătățirea relației dintre voi putea...

Diana urmări privirea lui Martin. Adam tocmai intrase, însoțit de o frumoasă blondă. Nu orice blondă, realizează ea privind-o, ci cea din fotografia de pe biroul lui. Înainte să poată întoarce privirea, se intersectă cu privirea lui Adam. Simți cum o cuprinde frigul, ca și cum temperatura din încăperea scăzuse brusc cu zece grade.

– Acum înțeleg mai bine, murmură Martin, când cuplul se îndreptă spre o masă din celălalt colț al sălii.

– Bun. Vei înțelege și că nu vreau să vorbesc despre asta. O chelneriță sosi cu băuturile lor și Diana își dădu seama că simțea nevoia să bea ceva.

– Putem să plecăm dacă vrei, îi propuse Martin, neliniștit să-i vadă mâinile tremurând.

Ea îi adresă un zâmbet crispat.

– De ce? Mă simt foarte bine. El e cu prietena lui, eu cu prietenul meu. Viața merge înainte.

– Mă întreb ce a făcut-o să vină în oraș.

– Presupun că un simplu telefon.

Martin îi luă mâna.

– Diana, nu-ți face rău singură. Ce pot să fac pentru tine?

– Nimic.

Îi strânse mâna înainte să se retragă.

– M-am vârat de una singură în bucluc, de una singură voi ieși. Hai să comandăm, adăugă ea cu un entuziasm forțat.

Nimeni nu va afla cât se simțea de umilită. Inima putea să i se rupă, dar nu va dezvălui nimănui secretul acestei dureri intense. Dacă vrea să câștige acest proces, să reușească în acest oraș, mândria ei este prețul pe care trebuie să-l plătească.

Și Adam știa ce-i mândria. Chiar în această clipă, așezat la masă cu prietena lui, Kendall Manning, lupta împotriva acestui sentiment.

În ultimele trei zile, observase cearcănele din jurul ochilor Dianeî adâncindu-se, o văzuse devenind la fel de palidă ca o fantomă. Știa că nici el nu arăta prea bine, dar își făcea griji pentru ea. Era clar că această mică încăpățănată simțea o plăcere nesănătoasă să-și depășească limitele. Dar mândria îl amuțea. Abia dacă răspunsese la semnul din cap al Dianeî cu un salut la fel de rece.

– Sunt încântată că am trecut pe la tine, spuse Kendall, întrerupându-i șirul gândurilor. Ne vedem atât de rar, că am profitat imediat de ocazie, nu puteam s-o las să treacă.

Zâmbetul care-i lumina figura îi făcu bine lui Adam.

– Și eu sunt încântat că ți-a venit această idee, aveam nevoie de câteva clipe de relaxare.

– Asta-mi spuneam și eu, răspunse ea, după ce-i privise cu atenție figura obosită. Ai un program foarte încărcat, nu-i așa?

Văzându-și prietenul prea puțin doritor să-i spună mai multe, Kendall îi vorbi despre intenția lor de a construi o nouă aripă la casa lor.

– Poate voi reuși să vin să văd.

– Trebuie să te previn, dacă vii, o să te trezești foarte repede cu un ciocan în mână, glumi ea.

Adam ridică din umeri, luând meniul.

– Veți fi foarte repede dezamăgiți, singurul cui pe care l-am bătut în viața mea e cel de care mi-am agățat diploma în birou.

Kendall începu să râdă și aruncă o privire spre meniul. Apoi se uită prin sală și își dresе vocea.

– Hm, Adam, pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– Vezi acel cuplu seducător care se află în celălalt capăt al sălii. Cel în direcția căruia ai făcut un semn din cap când am intrat? Cred că-l cunosc pe bărbat de mult, e avocat, nu? Femeia nu-mi spune nimic, dar după felul în care ochii ei pătrunzători m-au privit, s-ar putea să mă înșel.

– E Diana Fontaine, răspunse el sec.

Un chelner le aduse băuturile și luă comanda, permițându-i Dianeі să înțeleagă ce auzise.

Așteptă până ce acesta se îndepărtă.

– Așadar, e scorpia despre care îmi vorbeai în ultimele două luni. Adam, dar e foarte frumoasă, spuse ea.

– Știu, mormăi el, înghițind un gât de scotch.

– Ești gelos.

O privi uimit.

Îl pusese în încurcătură.

– Las-o baltă, draga mea, o avertiză el cu o voce prietenoasă dar fermă.

Kendall îi puse mâna pe braț.

– Nici pomeneală. Mă neliniștești și nu trebuie să fii în geniu ca să vezi că vă faceți rău unul altuia. Ai face mai bine să-mi spui imediat ce s-a întâmplat între voi, începând cu ultimele vești pe care mi le-ai dat. Așa, nu vom mai pierde timp prețios.

– Am încercat să facem lucrurile să meargă, și n-am reușit, înțelegeți?

– E un început. Adam luă o altă gură de scotch. Nu era ușor. La gândul că trebuie să se confeseze, oricât de puțin, se simțea jenat. Cu toate acestea, ce avea de pierdut? Putea să fie mai nefericit decât era deja? Oare Kendall nu-i dovedise de atâtea ori că-i era prietenă?

– Totul a început cu mulți ani în urmă, începu el încet. Tații noștri erau prieteni din copilărie. Au mers la facultate împreună, se întâlneau în toate domeniile, chiar și în clipa primei întâlniri. În timpul ultimului an de studiu, s-au îndrăgostit de aceeași fată, dar L.C., tatăl Diane, a plecat să studieze dreptul la Harvard, lăsând loc liber tatălui meu.

– E vorba de mama ta, nu? murmură Kendall, înclinând capul.

– Da.

Privi îngândurat spre flacăra lumânării, dar nu văzu decât imagini din trecut.

– Era o căsătorie fericită. Tatăl meu reușise în afaceri. Mama era ocupată cu îngrijirea lui James și a mea... Apoi, L.C. s-a întors în oraș, însoțit de tânăra lui soție. Se numea Grace. Îmi amintesc parfumul ei de trandafir.

Coborî privirea, strângându-și buzele într-un rictus disprețuitor.

– E ciudat ce lucruri te impresionează când ești copil.

– Îți plăcea...

– Avea ceva liniștitor în ea. Era atât de calmă. Mama mea, dimpotrivă, părea o pasăre, mereu în mișcare, mereu cântând și râzând. Se pare că Grace nu era făcută pentru L.C., pentru că el a sedus-o pe mama și au avut o aventură. A reușit chiar s-o convingă că va divorța de Grace. Atunci a aflat că soția lui era însărcinată. Din nefericire, mama îi spusese deja tatei că-l părăsește și pentru cine.

– Nu se poate...

– Desigur, tata a ajuns obsedat de ideea răzbunării și a avut loc o ceartă care a dat apă la moară bârfelor pentru ani întregi.

– Dar n-a fost tot, nu-i așa?

– Nu, vezi tu, L.C. nu voia s-o părăsească pe Grace în starea în care era, iar ea, mărinimoasă, l-a iertat. Din nefericire, a murit dându-i naștere Dianei.

– Și mama ta?

– Ea s-a schimbat, la fel și tatăl meu. Ducea o existență retrasă. Uneori, rămânea închisă în camera ei mai multe zile și când ieșea, n-o făcea decât ca să găsească ceva de băut. A murit când eu aveam șase ani și James nouă.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

– S-a încăpățânat să facă totul să-l discrediteze pe L.C. și L.C. a făcut la fel. De fapt, cred că rivalitatea lor n-a încetat decât la moartea tatei.

Chelnerul aduse comenzile, iar Adam mai ceru un scotch. Privi spre mâncarea din farfurie, neamintindu-și dacă era într-adevăr ceea ce comandase. Nu-i era foame. Ridică privirea.

Kendall îl privea cu un aer mirat.

– Adam, scuză-mă dacă ești de părere că merg prea departe, dar nu crezi că ești pe punctul s-o faci pe Diana responsabilă de greșelile tatălui ei?

– Nu pot să uit că e tatăl ei. Nu-mi spune că n-are nici o importanță, pentru mine are. Ceea ce vreau să spun nu e prea romantic, dar, când două suflete se iubesc cu adevărat, mii de amintiri le însoțesc, fie că vor sau nu, iar cele pe care mi le trezește Diana sunt prea greu de asumat.

Kendall, văzându-l încruntat, clătină din cap.

– Ești atât de copleșit de durerea și de mânia ta; nu te-ai gândit niciodată că Diana e, la fel ca și tine, o victimă în această poveste? Mai întâi, și ea și-a pierdut mama. Desigur, unii pot să spună că nu poți regreta ce n-ai avut nicodată, dar, crede-mă, poți. Cred că trebuie să existe două persoane pentru o poveste de dragoste. Poate că părinții tăi nu erau atât de fericiți pe cât crezi tu.

Adam se încordă în scaun.

Tânăra femeie îi puse o mână liniștitoare pe mâneca hainei.

– Îmi pare rău. Știu că n-a fost un lucru prea frumos din partea mea să spun așa ceva și poți să-mi spui că nu e treaba mea.

– Știu că ai intenții bune, suspină Adam.

– Nu vreau decât să te văd fericit, cum sunt eu cu Braden.

– Ce aveți voi e ceva rar, nu se întâmplă tuturor.

Ea clătină din cap și părul îi flutură deasupra gulerului.

– E rar, ai dreptate, dar și noi am muncit din greu ca să ajungem acolo.

Zâmbi, iar ochii îi străluciră ca o piatră prețioasă.

– Apropo, și eu trebuie să-ți fac o mărturisire. Sunt însărcinată.

Din celălalt capăt al sălii, Diana auzi exclamația lui Adam și, ridicând privirea, îl văzu sărind de pe scaun și dându-i însoțitoarei lui un sărut entuziast. Împinse farfuria cu mâncare de care abia se atinsese și-i aruncă lui Martin o privire rugătoare.

– Bine, mormăi acesta printre dinți, ducând șervețelul la buze. Cred că ai îndurat destul pentru astăzi.

– Îmi pare rău, Martin.

Bărbatul ceru nota de plată.

– Ceea ce mă înnebunește e să-l văd pe acest idiot care nu e în stare să-și dea seama de pierde.

Kendall îl lăsase pe Adam foarte tulburat. Anunțul sarcinii ei declanșase în el un val de melancolie. Această senzație de neîmplinire nu-i era necunoscută. O simțise de multe ori, gândindu-se la ocaziile pe care le ratase. Mai întâi, în curând va împlini patruzeci de ani. Bărbații nu erau atât de diferiți de femei când treceau de această vârstă. Cu trecerea orelor, începu să recunoască: era mai mult decât atât. Mult mai mult.

Ceea ce îl obseda, nu era ceea ce ratase în general, ci o anumită ocazie. Avea o figură și un nume, un parfum și un gust neasemuit. Îl rodea pe dinăuntru, ca o febră.

Întorcându-se în birou, nu reuși să se concentreze asupra dosarelor la care lucra. Le închise și rămase să privească pe

fereastră la soarele care apunea și la oamenii care se întorceau spre case. Nimic nu-l îndemna să plece acasă. Găsise femeia capabilă să-i umple golurile din viață, dar se îndepărtase de ea.

Se urcă în mașină și plecă fără o țintă anume, doar să-și întrerupă firul gândurilor, dar nu reuși decât să se gândească la ea.

Nu vrusese să se gândească la cât de mult suferea Diana. Îi reproșa că era o Fontaine, că trezea în el dorința de-a o avea.

Conduse mai multe ore în șir. Se lăsase întunericul. Era pe o străduță pe care o evitase ani întregi. Începură să-l doară degetele care strângeau volanul cu putere. În cele din urmă, cu un suspin de resemnare, parcă pe trotuar și opri motorul.

Distingea cu greu pereții albi, acoperiți de verdeață, ascunși de copacii crescuți în jur. Lumina care strălucea la cea mai mare parte din ferestre făcea casa să semene cu un dovleac golit de conținut în care fuseseră puse lumânări. Ușa de la intrare se deschise. Muzica răsună în noapte, apoi un râs vesel. Era o petrecere. Viața mergea înainte.

Aruncă o privire spre casa vecină. Nu era nici o mașină în parcare și luminile se cerneau prin ferestre. Nu mai era cum fusese cândva. Trecutul trebuia să dispară.

Dar nu de tot, se gândi el, inspirând cu nesaț aerul rece al nopții. Simțea încă în el semintele durerii pe care continua s-o cultive. Ce putea ieși bun din asta? Numai tristețe și singurătate.

Nu sunt dușmanul tău, Adam.

Trebuie să existe doi pentru ca să se nască o poveste de dragoste.

Ai fost atât de drăguț.

Poate că părinții tăi nu erau atât de fericiți cum crezi.

Te iubesc.

Adam își trecu o palmă peste frunte, blestemând viața în general și pe el în particular.

Chiar L.C. veni să răspundă la ușă, îmbrăcat într-o haină de casă, cu ochelari și o carte în mână. Păru foarte surprins să-l vadă.

– Da, Adam, murmură el simplu, nici ca o primire, nici ca o respingere.

– Trebuie să vă vorbesc.

Încordarea din aceste cuvinte le făcea să pară mai mult un ordin, decât o simplă cerere.

– Despre Diana?

– Nu, nu cred că acest subiect vă privește. Vreau să vă vorbesc despre relația dintre dumneavoastră și părinții mei.

– Pot să-ți răspund că nu te privește.

Adam îl privi pe bătrân în față, fără să ezite.

– Dar n-o veți face.

După o clipă de nehotărare, L.C. suspină și, murmurând ceva despre lei tineri, puse semnul de carte acolo unde ajunsese. Dându-se la o parte, îl pofți pe Adam înăuntru cu un gest. Ușa se închise în spatele lui cu un sunet sec.

Diana reciti cuvintele cu care voia să deschidă procesul din ziua următoare. Mulțumită că alesese cea mai bună soluție, se așeză în fotoliu. Dacă ar putea să adoarmă imediat, poate ar putea să uite totul...

Scoțându-și ochelarii, își frecă urma lăsată de aceștia pe nas. Ochii o ardeau, atât era de obosită. Dacă va supraviețui acestui proces, o să plece undeva în vacanță pentru cel puțin o săptămână. Putea să se ducă într-o stațiune sau să-i ceară lui L.C. să meargă în vizită la rudele din nord.

Se ridică din fotoliu cu greutate, luă farfuria cu resturile sandvişului pe care şi-l pregătise pentru cină şi stinse lumina din birou. Ce păcat că pisica vecinei nu e câine, se gândi ea, îndreptându-se spre bucătărie. Ar fi putut să-i dea resturile.

Tocmai pusese farfuria în chiuvetă, când sună soneria de la intrare. Inima îi tresări. *Biata de tine*, se certă ea. *Nu înţelege că e mai bine să nu te mai gândeşti la el. Probabil că e acasă, punându-şi la punct acuzarea. Probabil că e Martin. Vine să vadă cum te mai simţi.* Dar când îşi privi ceasul, ridică mirată din umeri. Era prea târziu, chiar pentru îngerii păzitori.

Cu picioarele goale, alergă să privească pe vizor. De această dată, inima făcu mai mult decât să tresară. Adam şi nu Martin era cel din faţa uşii, privind uşa, ca şi cum ar fi ştiut că era acolo, nereuşind să se hotărască.

– Deschide uşa, Diana.

Politicos până la capăt, se gândi ea. Nu voia s-o vadă în această stare, cu halatul de baie confortabil dar uzat, cu pleoapele roşii şi umflate ca şi cum ar fi plâns...

– Diana!

Strânse din dinţi şi întredeschise uşa.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe acest ton? răspunse ea furioasă.

Dar cum putea să-şi păstreze furia, când îl vedea din nou în faţa ei? Îmbrăcat încă în costumul bleumarin pe care îl purta la tribunal, nu părea într-o stare mai bună decât a ei. Îşi stăpâni pornirea de tandreţe care o copleşi strângând clanţa cu putere.

Îşi pierduse deja agresivitatea.

– Adam, nu poate să aştepte până mâine?

– Mă îndoiesc că vrei să discutăm amănuntele relaţiei noastre amoroase în mijlocul tribunalului.

Diana se înfioră, dar se strădui să rămână glacială.

– Dar nu avem nici o relație amoroasă.

– Adevărat?

Nelinıştea din vocea lui dezvălui vulnerabilitatea pe care nu mai voia s-o ascundă.

– Diana, tocmai am vorbit cu tatăl tău. Nu vrei să mă lași să intru?

La tribunal era foarte imprevizibil, de ce n-ar fi la fel și-n viața de zi cu zi? Pentru că voia să asculte ce avea de zis, îl lăsă să intre, sperând că nu face o greșală.

El aruncă o privire grăbită în jur. Lumina fluorescentă din tavan juca în părul Dianeî ca lumina zorilor, dezvăluind fire subțiri de argint.

Ea își ascunse mâinile în buzunare.

– Deci?

Părea gata să se prăbușească de oboseală, dar și hotărâtă să se bată. Bărbatul ar fi vrut să râdă, să-i alunece halatul de pe umerii fragili și să se piardă în mătasea trupului ei. Numai că era sigur că, dacă ar fi încercat s-o facă, l-ar fi pâlmuît.

– Ia loc, vrei să bei ceva?

Adam nu se hotăra să vorbească.

– Ce mi-ar plăcea, ar fi să nu fi făcut niciodată...

Tânăra femeie suspină.

Nu. Să spună ce are de spus și să plece. N-a mai plâns niciodată din cauza unui bărbat, nu voia să înceapă cu el.

– Vrei să spui că ți-ar fi plăcut să nu fi făcut niciodată dragoste cu mine? Întrebă el cu un aer nemulțumit.

Ea îl privi cu tristețe.

– Din nefericire, s-a întâmplat.

Mânia îl cuprinsese și nu se putu împiedica să n-o prindă de braț.

– Pentru numele lui Dumnezeu, pe care dintre noi vrei să-l distrugi? întrebă el, strângând-o în brațe.

Cu o disperare amestecată cu furie, făcu singurul lucru pe care credea că trebuie să-l facă. Îi luă buzele în stăpânire și, purtat de torentul de dorințe reținute de trei zile, de treizeci de ani, i se oferă în întregime.

Dar Diana nu-și dădu seama.

Nu mai vreau, își jură ea. Cu buzele lipite de ale lui, se luptă să-și elibereze brațele pe care i le ținea imobilizate. Nu mai vreau, se rugă ea, când buzele lui începură să coboare, din sărut în sărut, spre linia sensibilă a gâtului. Încercă să scape, dar nu reuși decât să-și desfacă halatul, făcându-se mai vulnerabilă în fața lui. Când gura lui Adam se opri pe sânii ei, o durere ascuțită și în același timp plăcută îi paraliză corpul care deja tremura de plăcere. Nu-și putu reține geamătul care îi scăpă de pe buze.

– Mă dorești! Spune-mi, ceru el, sărutându-i sânii.

– Da, te doresc, dar asta nu schimbă nimic.

– Dacă este, pentru acum, singurul lucru care ne unește, restul va veni de la sine.

O ridică în brațe, ducând-o în dormitor.

Încăperea era întunecată, neluminată decât de becul din baie. Această lumină îi dădea femeii din brațele lui frumusețea exotică a unei zeițe de alabastru, poleită cu aur. O întinse pe pat, apoi se ridică, scoțându-și haina și cravata. Nu putu să n-o admire, dându-se câțiva pași înapoi.

Diana rămânea de marmură, fără să reacționeze la dorința celui care o purtase ca pe un trofeu. Se rostogoli spre celălalt capăt al patului și se ridică.

– Să ne oprim aici! se bâlbâi ea, învelindu-se în halat. Crezi că poți să-mi spui ce mi-ai spus seara aceea, apoi să te întorci și să-mi forțezi ușa sub pretextul... Adam! rămâi unde ești sau...

Se grăbi spre ea și o prinse, înainte să poată scăpa spre sala de baie, apoi o întinse pe pat, imobilizând-o sub greutatea propriului corp.

– Vrei să te oprești? strigă el.

– Vrei să pleci?

El suspină, încercând să se calmeze.

– Nu, pentru că nu vrei cu adevărat să plec, murmură el, eliberându-i o mână ca să-i mângâie obrazul. Și nici eu nu vreau.

Prea conștientă de plăcerea pe care i-o provoca puternicul corp lipit de ea și hotărâtă să nu-l lase să vadă ce simte, întoarse capul.

– Nu te voi lăsa să profiți.

– Nu poți să faci altfel.

Plecându-se spre ea, depuse sărutări jucăușe în colțul gurii, pe obraz, îi mângâie urechea cu buzele.

– Dragostea te face generos, explică el.

– De unde știi?

– Vezi tu, după ce am petrecut trei zile în iad, am ajuns la această concluzie minunată și mă simt foarte mărinimos.

Tânăra femeie închise ochii.

– Adam, prefer mai degrabă să te văd furios decât ironic.

– Privește-mă, îi ceru el.

Refuză s-o facă, iar el o prinse de bărbie, forțând-o să întoarcă privirea.

– Privește-mă!

Fără tragere de inimă îl privi, pentru că nu voia să-i vadă lacrimile pe care se străduia să și le rețină. El fu răbdător, mângâindu-i bărbia până ce văzu în ochii ei mânia lăsând loc neîncrederii, apoi speranței. Când văzu că se îndoia din nou, se încruntă, prinzându-i fața în mâini.

– Nu. Nu te îndoii! Te iubesc, Diana. Dacă vrei cuvinte, le vei avea. Câte vrei. Ai întâlnit vreodată un avocat în pană de cuvinte? Te iubesc, repetă el cu blândețe. Cred că din acest motiv m-am dus să-i vorbesc lui L.C.. Pe de o parte, ca să clarific trecutul, dar cred că, mai mult decât orice, voiam să mă confesez lui. Dacă el voia să mă asculte, însemna că și tu mă vei asculta.

– Și te-a ascultat?

– A făcut mai mult decât speram. Mi-a dat chiar să gust din coniacul lui de douăzeci de ani în timp că încercam să-mi uit necazurile.

Nu se putu împiedica să nu râdă la cuvintele lui. Apoi, simțind dorința să-l atingă, îi strânse mâna. O iubea. Aproape că-și simțea inima bătând în ritmul acestei fraze.

– Spune-mi, murmură ea, ce ai aflat.

Nu voia să insiste asupra acestui subiect, nu în această seară! Așa că fu scurt.

– Aveai dreptate. În toți acești ani am crezut într-o minciună. Știi că L.C. a păstrat scrisorile de la mama mea?

– Nu, nu mi-a vorbit niciodată despre acest lucru.

– Nu voiam să le citesc, dar mi-a spus că una dintre ele e foarte importantă, așa că le-am citit.

Se opri, căutându-și cuvintele.

– Părinții mei nu erau fericiți și presupun că totul a pornit de aici. Mama îl iubea pe L.C., el fusese singura iubire a vieții ei, iar pentru L.C., ea era singura dragoste. Căsătoriile lor erau de la început sortite eșecului.

– În această situație, tu și James ați suferit cel mai mult, spuse Diana cu blândețe.

– Știi că în toți acești ani am crezut că m-a respins și pe mine, așa cum l-a respins pe tata?

– Oh, Adam. Nu-i adevărat!

– L-am urât pe L.C.. Pentru mine, era cel care îmi răpise mama.

Diana îi trase spre ea, strângându-l în brațe.

– E îngrozitor. Avem atât de multă nevoie de dragoste când suntem copii. Când mă gândesc că, în toți acești ani, ți-am reproșat că ești rece și distant.

– Chiar eram. Mi-era teamă că mă voi simți din nou respins. Mai ales după pierderea lui James.

Lacrimi apărură în ochii Dianei.

– Nu, nu. Nu plânge! murmură el, ștergându-i lacrimile cu un sărut. Aveai dreptate, trebuie să las trecutul în urmă. A avut deja un rol prea important în viețile noastre. În această seară, vom reîncepe de la zero!

O sărută cu tandrețe.

– Iubește-mă, Diana. Fă dragoste cu mine așa cum n-a mai făcut-o nimeni.

Se sărutară și acest sărut fu ca un legământ. În lumina aurie care scălda camera, ochi în ochi, cuprinși în brațe, savurară acest moment, fixându-l pentru totdeauna în memorie. Mâinile mângâietoare ale lui Adam urcară pe spatele ei și

Diana zâmbi, fericită. Se cuibări la pieptul lui, cu un suspin de mulțumire. Urmără dulci mângâieri, șoapte fierbinți.

Își scoaseră unul altuia hainele, bucurându-se de corpurile lor. Râsul cedă în curând locul șoaptelor de plăcere.

– Știi ce dor mi-a fost de tine în aceste zile?

Mâinile lui alunecară în părul ei mătășos. O ridică spre el, sărutând-o cu pasiune.

– În vis, eram împreună și apoi mă trezeam transpirat, îngrozit că nu erai acolo.

– Acum suntem împreună.

Mângâierea lui alunecă spre sâni, aruncând-o într-o mare de plăcere. Nu se grăbiră, savurând atingerea , oferindu-se cu totul. Diana își promise că nu va uita niciodată această noapte, noaptea în care promise în dar inima lui.

– Iubește-mă, șopti ea, închizând ochii.

Îl strânse cu pasiune, dorind să-l simtă al ei în întregime.

Focul care îi consuma crescuse, aducându-i pe culmile plăcerii. Erau împreună. Totul era bine. Orele interminabile de chin erau departe.

Capitolul 9

Dimineata sosi prea repede. Soneria deșteptătorului răsună cu insistență. Pe băjbăite, Diana o întrerupse, apoi se lipi de Adam.

— Nu face asta. Nu pot să-ți rezist nici seara, nici dimineata, șopti el, trecând un braț în jurul taliei ei.

— Spune-mi că nu trebuie să ne trezim.

Ridică privirea spre ea și-i depuse un sărut pe ceafă.

— Nu pentru tine, frumoasa mea din pădurea adormită. Dar eu trebuie să mă întorc în oraș, să fac un duș și să mă schimb.

— Poți să faci duș aici, murmură ea, sărutându-i gâtul. O să te spăl pe spate.

În lumina veiozei pe care o lăsaseră aprinsă, Adam putu să-i vadă buzele ușor umflate de sărutările pe care le schimbaseră și zâmbi ușor.

— Poate fi periculos, draga mea.

Dar nimic nu-l împiedica să-și lase degetele să hoinărească pe curbele ei senzuale. Această atingere fugară îl făcea deja să se înfioare. Avea sentimentul că așa va fi mereu.

– Cum voi putea să împart dreptatea, când tu ești așezată în fața mea, aducându-mi aminte în fiecare clipă ce aș vrea să facem împreună?

– Oare n-ar fi mai bine pentru tine să te retragi din acest proces? propuse ea cu un zâmbet poznaș.

Adam începu să râdă înfundat și, ca s-o pedepsească, o mușcă ușor de umăr.

– Eram sigur! M-am îndrăgostit de o superbă blondă intrigantă.

– Dacă tot vorbim despre blonde, nu crezi că e timpul să-mi vorbești despre rivala mea?

Adam își apropie fața de a ei, făcând o mică grimasă.

– E prea devreme să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Despre cine vorbești? A... , făcu el, când Diana îi trase de păr.

O răsturnă și, în semn de pedeapsă, o sărută de mii de ori peste tot, până când, râzând, Diana mărturisi că nu mai poate. Se opri s-o privească, admirând tabloul pe care i-l oferea, cu părul în dezordine, cu pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației accelerate.

– Dumnezeuule, cât de mult îmi place să te privesc, spuse el cu o voce răgușită.

Dar privirea Dianei rămăsese întrebătoare. Înțelese, suspinând, că nu-și uitase întrebarea. Dornic să-i alunge orice îndoială pe care ar fi putut s-o aibă, se aplecă și o îmbrățișă cu tandrețe.

– Vorbești despre fotografia de pe birou?

– Vorbesc despre femeia cu care ai luat ieri prânzul. Acea femeie pe care ai sărutat-o în fața tuturor... ceva ce procurorul general nu obișnuiește să facă.

– Era o ocazie deosebită. Tocmai mă anunțase că finul meu va avea o surioară sau un frățior. Dă-ți seama!

Zâmbi în fața uimirii ei.

– Se numește Kendall Manning. Este căsătorită cu un polițist de care e îndrăgostită la nebunie. E o bună prietenă de-a mea, una dintre puținele persoane cărora le spun așa, după cum știi prea bine.

– Așadar, ai un fin, spuse ea gânditoare. N-aveam nici cea mai mică idee. Nici măcar nu știam că iubești copiii.

– Nu-mi plac cei plângăcioși! Îi spun lui Matt de fiecare dată când îl văd!

Ea zâmbi cu un aer demn de milă.

– Și eu care eram geloasă!

Adam o sărută pe frunte.

– Am văzut. Dar, dacă te face să te simți mai bine, și Martin m-a făcut să petrec multe nopți albe!

Își lăasă degetele să se plimbe de-a lungul șoldului ei, urcă spre talie, apoi îi mângâie pieptul.

– Trebuie să fac duș, murmură el, mușcându-și buzele. Nu vreau să plec, deloc nu vreau.

– Ai nevoie de cineva care să aibă inițiativa, răspunse ea, ridicându-se.

Merse alene până la ușa băii, apoi își strânse părul de pe față, zâmbindu-i seducător.

Adam începu să râdă.

– Asta e o inițiativă?

Își dresе vocea, ridicându-se din pat.

– Îmi plac mai mult definițiile tale decât cele din dicționar!

După ce Adam plecă, Diana rămase zâmbind. Îl convinsese să rămână la micul dejun iar acum trebuia să aranjeze totul înainte să se îmbrace. Dar merita osteneala. Petrecuse niște clipe minunate!

E timpul să-și șteargă zâmbetul larg de pe buze și să se gândească la ce are de făcut în această zi, se certă ea, punându-și încă o ceașcă de cafea. Adam avea dreptate, le va fi foarte greu să se concentreze asupra muncii când se vor întâlni în tribunal, dar importanța acestui proces nu e de neglijat. Viitorul lui Alice Porter e în mâinile ei. N-avea nici cea mai mică intenție s-o abandoneze.

Tocmai spăla farfuriile, când auzi pe cineva sunând la ușă. Oare e Adam? Poate a uitat ceva. Dar Adam nu are cheie, se gândi ea, auzind ușa deschizându-se.

— Rosie!

Se opri în mijlocul sufrageriei, văzând-o pe bătrâna guvernantă închizând ușa.

— Ce faci aici? Trebuie să te odihnești!

— Am toată odihna de care am nevoie, mulțumesc.

Trecând pe lângă o măsuță, zări praful și făcu o față disprețuitoare.

— Era și timpul să mă întorc... Poftim ziarul!

Diana o luă în brațe, strângând-o cu afecțiune.

— Pari să fii în formă!

— Par mai degrabă o femeie care o să-și piardă capul! Fiicele mele mă tratează ca pe o persoană senilă, iar Leon mă vede ca pe bona lui! Am avut mai mult decât suficient, așa că m-am hotărât să mă întorc acolo unde sunt plătită să înnebunesc!

— Ce draguț!

Rosie zâmbi și o mângâie pe Diana pe obraz.

– Știi bine că glumesc! Vino în bucătărie până îți termini cafeaua și spune-mi ce s-a mai întâmplat de când... oh, Dumnezeu!

Rose se opri în pragul ușii de la bucătărie, rămânând cu gura căscată.

– Doamne sfinte, ce-ai făcut?

Diana bău din ceașcă.

– Am pregătit micul dejun!

– Arată mai degrabă ca o întreagă săptămână de mic dejunuri! Bucătăria e murdară toată!

– Știu, mi-au căzut niște ouă...

Rose zări cele două seturi de tacâmuri și se întoarse spre Diana.

– Oricum, de mult timp nu te-am mai văzut atât de fericită. Îl cunosc?

– E Adam.

– Nu cunosc nici un Adam!

– Procurorul general Rhodes.

Geanta lui Rose căzu cu zgomot pe podea.

– Trebuie să stau jos, murmură ea. Vorbești despre fiul lui Justin? Despre cel căruia spuneai că vrei să-i trimiți o bombă prin poștă?

– Sunt îndrăgostită de el, Rosie.

Bătrâna vedea acest lucru pe figura ei. Suspină și, întinzând mâna, o mângâie pe braț.

– Cred c-aș face mai bine să nu mai vin pe neașteptate. Nu vreau să am surprize!

Diana izbucni în râs. Vru să facă puțină ordine, dar Rose se opuse.

– Sunt sigură că, dacă dau un telefon medicului tău, va fi încântat să-ți spună că nu trebuie să fii aici, încercă Diana s-o oprească.

– Nu am nevoie de un medic ca să știu ce trebuie și ce nu trebuie să fac! spuse Rose, ridicându-se.

Știind că era inutil să mai stea la discuții, Diana clătină din cap și luă ziarul.

– Spune-mi ce crede Leon despre...oh, nu!

Surprinsă, Rose se întoarse spre Diana și-i văzu mâna tremurând când puse ceașca de cafea pe masă.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

Diana rămase nemișcată, cu privirea fixată pe un titlu din mijlocul paginii: „Crimă sau ucidere involuntară? Biroul Procurorului General dă publicității noi informații despre cazul Porter.” Diana citi repede articolul. Ajunsă la al doilea paragraf, buzele i se strânseseră într-un zâmbet ironic.

Articolul conținea insinuări răutăcioase și ipoteze fără nici un fundament, dar mai ales apropouri la niște « surse bine informate ». Medicul care o îngrijise pe Alice Porter după ce fusese dusă la închisoare, va depune mărturie la proces. După spusele lui, doamna Porter nu putea să utilizeze arma crimei datorită răni pe care o avea la mână. Ceea ce lăsa să se creadă că rana putuse să fie făcută de suspectă, după crimă. Acest lucru sprijinea ideea crimei.

Citind peste umărul ei, Rose se indignă.

– Cum se poate publica un astfel de articol? Nu există nici un mijloc să reduci la tăcere presa?

– Nu putem cenzura presa. E o violare a drepturilor omului! Mai ales că, juriul fiind deja ales și izolat, ziarul poate foarte ușor să pretindă că nu există nici un risc să influențeze părerea juraților!

Diana privi cu atenție ultimele cuvinte din articol. „Procurorul general refuză orice declarație.”

Se auzi sunând telefonul. Mormăind printre dinți, Rose plecă să răspundă. Câteva secunde mai târziu, puse mâna pe microfon și-i făcu un semn.

– E el! șopti ea.

Diana închise ochii. Nu era surprinsă, se întreba doar dacă acest telefon era un pretext sau un semn de neliniște din partea lui. Gândindu-se la posibilitatea ca el să se fi jucat cu ea, simți că-i e rău. Trebuia să se gândească la toate posibilitățile. Din nefericire, nu avea timp să se preocupe. Munca o aștepta.

– Spune-i, șopti ea ridicându-se de pe scaun, conștientă de oboseala care o copleșea, spune-i că și apărarea refuză orice declarație!

Holul tribunalului gemea de ziarști. Personalul care se ocupa de securitate o ajută să treacă și să urce în ascensor. Focul neîncetat de întrebări puse de ziarști îi răsuna în cap.

Care era adevărul? Nici ea nu știa, dar voia să descopere!

Phil Gresham o aștepta la ieșirea din ascensor.

– Vrea să te vadă, spuse el fără nici un alt cuvânt. Dacă te duci în birou, îl trimit imediat.

– Unde e acum?

– În sala de tribunal, pentru cazul în care nu vrei să-i vorbești.

– Ce păcat pentru el că nu-și urmează întotdeauna instinctul!

Pocesul nu începea decât peste douăzeci și cinci de minute și sala era aproape goală, dar Diana știa că l-ar fi zărit imediat. Purta un costum foarte sobru, de culoare cenușie. Părând să-i simtă privirea, se întoarse, spuse ceva asistentei din spate și veni spre ea. Diana își puse servieta pe o masă pentru avocatul

apărării și se strădui să-i evite privirea. Ar fi vrut să aibă mai multe minute la dispoziție ca să-și liniștească bătăile inimii. Durerea pe care o simțea era aparentă.

– Nu credeam că porți alb, murmură el, mângâind-o din priviri. Îți vine bine.

– E ținuta mea de Ioana d'Arc, răspunse ea, ca să justifice haina albă pe care o purta. Se potrivește cu împrejurările, nu crezi?

Tonul ironic pe care-l folosisese îl răni adânc pe Adam. Încercă să se abțină de la un răspuns pe măsură.

– Ar fi trebuit să vii în birou. Ți-aș fi explicat totul.

– Cu un trandafir sau, de data asta, cu o duzină?

Tresărind, Diana făcu un gest care exprima regretul.

– Cu toate acestea, mi-am jurat că n-o să amestec niciodată viața noastră personală cu ceea ce se întâmplă la tribunal!

– Dar vreau să-ți explic, răspunse Adam, cu un aer calm și liniștit. Prefer să te gândești în continuare la noi ca să-ți dai seama că, în nici un caz, n-aș putea face așa ceva!

Cineva veni și se așază pe primul rând de scaune. Adam o conduse pe Diana într-un colț mai liniștit. Figura lui deveni severă când o văzu desprinzându-se din strânsoarea lui.

– Diana, trebuie să mă crezi, am fost la fel de surprins ca și tine.

– Te rog, nu mă crede idioată!

– De acord... i-am cerut lui Gresham să meargă să-l vadă pe doctor. Dar am avut noroc. E un intern în spital, care are aproape vârsta lui Phil; s-au înțeles foarte bine.

– Mi se pare că ascult povestea lui Tom Sawyer și a lui Huckleberry Finn! spuse Diana. Poate că tu ar trebui să porți costum alb!

Adam nu luă în seamă ceea ce spusese. Cel puțin, asta încercă să facă.

– Phil l-a luat la un pahar, într-un bar aproape de spital. Trebuia să fie un interogatoriu obișnuit. Nu credeam că are ceva important de spus. Ceea ce ne interesa mai mult era părerea medicului legist despre autopsia lui Porter. Dar rutina e rutină...

– Îți dai seama că n-am nici un chef să aplaud zelul echipei tale și nici să înghit această poveste.

Pentru că voia să plece, Adam o prinse de braț.

– Phil n-a observat pe cel care s-a așezat la bar, lângă ei. Nu știa nici că internul era pasionat de romane polițiste și că avea ideile lui despre ceea ce s-a întâmplat în acea noapte, când Alice Porter a fost dusă de un polițist la spital ca să primească îngrijiri medicale. Phil a încercat să mă găsească, dar eram la tine. Dacă aș fi aflat primul ce s-a întâmplat, aș fi venit să-ți vorbesc și, cu calm, am fi încercat să găsim o soluție, s-o lăsăm pe Alice să găsească alte căi de apărare...

– Să-și schimbe apărarea? Cred că glumești!

– Diana, pentru numele lui Dumnezeu, ai citit acest articol. Un *expert* a declarat că, în nici un caz, cu acea rană la mână, femeia nu se putea servi de pistol. *Rana probabil că s-a făcut după moartea lui Porter.*

– Scuzați-mă... Aprodul, care îi întrerupsese, îi privea cu un aer jenat. Doamna judecător Canfield vrea să vă vadă pe amândoi.

Judecătoarea Lenore Canfield era așezată în spatele biroului și nu încercă să-și ascundă nemulțumirea, nici ziarul din fața ei. Avea buzele strânse. În spatele ochelarilor, ochii ei câprui exprimau un sentiment de dezaprobare.

Când aprodul închise ușa, își scoase ochelarii și-i invită pe cei doi să ia loc.

– Cheltuim banii contribuabililor, ca să nu mai vorbim despre timpul lor, încercând să găsim jurați imparțiali care să judece acest proces. Iar acum constat că presa e mai mult decât încântată să facă treaba pentru noi.

Coborî vocea și, cu ochelarii, lovi ziarul.

– Poate vreunul dintre voi să-mi explice ce se întâmplă?

Adam începu să povestească, într-un stil clar și concis.

– Voiam să-l chemăm în fața instanței pe domnul doctor Sebring, adăugă el. Dacă doamna avocat Fontaine și clienta ei nu vor să-și modifice poziția...

– Ceea ce dorim, spuse Diana, este să nu vedem mărturia clientei noastre contestată de un medic neexperimentat și înnebunit după romane polițiste.

Adam se întoarse spre ea. Oare își dădea seama ce era pe punctul să facă? Era gata să-i spună că e pregătită pentru o bătălie. Dacă se va întâmpla una ca asta, ce va mai rămâne din relația lor la sfârșitul procesului?

– Nu te voi lăsa să ne faci una ca asta, spuse el cu blândețe.

Replica lui nu-i scăpă judecătoarei. În timp ce Diana îi arunca o privire furioasă, Adam se întoarse spre judecătoare.

– Doamnă judecător, știu că așa ceva nu se face, dar puteți să ne acordați câteva minute?

Lenore Canfield îl privi pe Adam, apoi pe Diana. Văzu că tânăra femeie se îmbujorase, apoi se ridică.

– Și când mă gândesc la faptul că fiii mei cred că fac o muncă plictisitoare! spuse ea. Aveți zece minute la dispoziție.

– Ce vrei să faci, până unde vrei să mergi? întrebă Adam, în timp ce ușa se închidea în spatele judecătoarei.

– Nu înțelegi ce vreau să fac? exclamă Diana, ridicându-se ca să elibereze tensiunea care fierbea în ea. Încerc să-i asigur clientei mele un proces echitabil!

– Nu vezi nefericirea care ne pândește și ești gata să riști dragostea noastră, acționând așa.

Adam o ajunsese lângă biblioteca judecătorei și o luă cu blândețe de umeri.

– Te rog, ascultă-mă!

Cum putea să facă altfel, când vocea lui avea același ton răgușit pe care-l folosisese în nopțile lor fierbinți? Înghiți în sec, cu gura uscată.

– Ai auzit-o pe Lenore. Ai zece minute la dispoziție.

O lăsa, știa că e mai sigur. Se îndepărta cu câțiva pași.

– Nu cred că Alice Porter era în pericol de moarte în noaptea în care a tras în soțul ei. Da, adăugă el repede, în fața protestelor Dianei. Da, probabil că Porter a meritat ce i s-a întâmplat. Da, pot să citesc printre rânduri și să văd că era violent și alcoolic... Dar, așa cum spune raportul medicului legist, este probabil ca în acea noaptea Porter să fi fost prea beat ca să fie o amenințare pentru oricine și trebuie să existe un motiv pentru care a fost omorât.

– Statisticile nu sunt probe de vinovăție, îi aminti Diana. Probele de sânge luate nu țin cont de talia unei persoane, de greutatea ei. Porter avea un metru nouăzeci și cântărea peste o sută zece kilograme!

– Dacă vrei să spui că, cu cât era mai beat, cu atât devenea mai violent, știu și asta. Adam își masă ceafa. Dar ce s-a întâmplat în acea noapte este diferit. În acea noapte, i-a cerut unui prieten să-l ducă acasă pentru că era conștient, chiar și el, că ajunsese la limită.

– Acum, vrei să spui că Alice și-a făcut, de una singură, acele răni și lovituri pe față, spuse Diana cu amărăciune.

– Nu, cred că el e de vină. Probabil că, venind acasă, a vrut să-l izgonească. El a lovit-o, făcându-i răni cu verigheta. Forța

loviturii a trimis-o în ușa de la bucătărie. Era prea mult pentru ea. S-a dus, a luat pistolul pe care deja îl pregătise și-l pusese lângă cutia de gloanțe găsită de poliție și...

Făcu un gest vag.

Diana clătină din cap.

– Și apoi, cum și-a rupt mâna? Îți dai seama ce gen de persoană descrii?

– O persoană disperată, recunosc Adam. O femeie care fusese deja în spital de cinci ori în doi ani. O femeie care se temea pentru fiica ei și care a ajuns s-o lase să doarmă noaptea la sora ei, încercând s-o protejeze. O femeie care și-a întors casa cu susul în jos ca să poată fi invocată o luptă, deși soțul ei a fost găsit mort la parter. Diana, fractura ei a fost provocată de un obiect contondent, e foarte clar. Am radiografiile, dacă vrei să le vezi. Nu s-a găsit nimic în preajmă care să fi putut provoca această rană. În plus, Alice nu putea, în nici un caz, să țină pistolul corect și să apese pe trăgaci. Criminalii sunt în general incapabili să-și imagineze un plan coerent și acest lucru ne permite să-i arestăm. Trebuie să recunosc că nu-mi face nici o plăcere să încerc să rezolv această enigmă!

Diana avu impresia că o să cadă. În cădere, nu mai vedea decât întuneric și o reconstituire vizuală a tot ceea ce spusese Adam. Rămase uimită, înțelegând ceea ce nu reușise să înțeleagă până acum. Cu toate acestea, era avocată. Trebuia să examineze detaliile, faptele, lipsurile.

– Mai e ceva, spuse Adam, apropiindu-se de ea.

Nu-i plăcea s-o vadă că se închide în ea. Îi puse mâna pe ceafă, își plecă fața spre ea și o sărută. Nu era un sărut delicat. Bărbații disperați fac lucruri disperate. O iubea. Îl iubea. Avea nevoie de ea ca să dea o șansă iubirii lor.

O sărută din nou, mai dornic, mai rugător. Când auzi bătaia din ușă, ar fi vrut să blesteme, pentru că simțea că-i rezista. Dar, când ridică privirea, îi văzu dorința din ochi.

– Când te vei gândi la ce vrei să faci, gândește-te și la ce ți-am spus, murmură el, respirând adânc.

Ieși, înainte ca ea să aibă timp să răspundă.

Se auzi din nou o bătaie în ușă și Lenore Canfield intră.

– Diana, te simți bine?

– Nu.

Tânăra femeie își trecu mâna peste frunte, fără să fie surprinsă să constate că era umedă.

– Lenore, fă-mi trei somații dacă vrei, dar lasă-mă să-i vorbesc clienței mele înainte să ne întoarcem în sala de audiență.

Camera arăta îngrozitor. Ferestrele cu gratii și lumina fluorescentă n-o înfrumusețau deloc, dimpotrivă! Diana se așează la masa imensă, din centrul încăperii, sperând să-și mai poată odihni picioarele obosite. O femeie o aduse pe Alice imediat și se așează lângă ușă, observând-o în tăcere. Diana se întreabă câte povestiri de acest gen auzise vreodată...

Astăzi, Alice purta haine civile, pe care sora ei le cumpărase dintr-un magazin second hand. Rochia de culoare albastră, cu fustă în pliseuri și guler de fetiță nu i se potrivea. Alice era înaltă, slabă, cu oase fine. Părul ei brun era des și prost tuns. Figura ei prelungă, ochii negri și pielea erau plăcute. Avea un ten fermecător, alb ca laptele. Îmbrăcată altfel, ar fi putut fi o femeie elegantă. Dar Carl Porter nu voia să-și vadă soția cu o figură „pictată”, iar Alice renunțase la machiaj.

Așezată în dreapta Dianei, femeia se juca nervos cu bandajul.

– Ați văzut-o pe sora mea?

– E afară. Vă doare mâna?

– Mă deranjează puțin, dar e în regulă. Se vorbește despre mine? Întrebă ea, zărind ziarul de pe masă.

– Da și mi-e teamă că ne va face probleme. Este motivul pentru care voiam să stăm de vorbă.

Diana o privi pe femeia de la intrare, apoi arată ziarul și i-l dădu clienței ei.

– Citiți și veți înțelege.

Alice citea încet, ceea ce-i permitea Dianei s-o observe cu atenție. Taietura de la buză se cicatrizase, dar cea de la ochiul drept, din cauza cusăturii, se vindeca mai greu. Cu toate acestea, fu mai conștientă de starea ei de nervozitate decât de rănille ei. Căuta în ochii acestei femei ce trebuia să facă.

– Doctorul Sebring, murmură Alice, zâmbind. A fost foarte draguț cu mine.

Câteva secunde mai târziu, zâmbetul ei se transformă în grimasă. Puse degetul pe fraza la care ajunsese și ridică privirea spre Diana.

– De ce a spus așa ceva?

– Vorbea ca un medic. A văzut mai multe tipuri de răni la serviciul de urgență și le studiază. Caută să afle cât timp îi trebuie corpului uman să-și reia funcționarea normală.

Diana se opri, incapabilă, pentru prima oară în viață, să găsească acele cuvinte potrivite.

– Rănille dumneavoastră l-au neliniștit, spuse ea într-un sfârșit.

– Spune că ceea ce s-a întâmplat, de fapt nu s-a întâmplat, o corectă Alice.

Gânditoare, își mușcă buzele.

– Va depune mărturie împotriva mea, nu-i așa?
– Cred că procurorul general îi va cere să depună mărturie în calitate de expert.

– Expert? Aruncând ziarul, Alice sări în picioare. Dar nu era acolo. Nu poate să știe!

– Calmează-te, Porter, spuse femeia gardian.

Alice o privi cu tristețe și începu să măsoare camera cu pași grăbiți.

– Știți că sunt medici dintre cei care m-au îngrijit care au spus că sunt norocoasă că mai trăiesc? Unde sunt acei experți, doamnă avocat? Nu puteți să-i lăsați să facă una ca asta. Am un copil care mă așteaptă și care are nevoie de mine!

Punând coatele pe masă, Diana își masă tâmpilele cu degetele. Știa că trebuia mai mult decât atât ca să-și calmeze durerea de cap. Fusesse s-o vadă pe mica Bonnie, făcându-i o vizită surorii lui Alice, ca să se asigure că micuța era bine îngrijită și să-și ofere sprijinul. Pentru că era neli-niștită. Pentru că era o persoană care credea în ceea ce făcea. Dar, cum L.C. o prevenise de atâtea ori, lucrurile deveniseră dificile.

– Alice, să examinăm împreună capetele de acuzare pe care procurorul le-a reținut împotriva dumitale.

Fără să-i ascundă nimic, îi enumeră capetele de acuzare și, pe măsură ce vorbea, Alice devenea din ce în ce mai speriată.

– Nu e corect, strigă Alice, strângându-și brațele în jurul corpului. Nu vor să vadă ceea ce e evident. Am trăit cu acest bărbat în iad. Era rău.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, fără să-și dea seama. Gemând, reîncepu să se plimbe prin cameră.

– Puțin îi păsa dacă am ce să-i dau copilului... dacă am cu ce să plătesc medicul. Nu mai puteam suporta așa ceva. Nu mai era posibil!

Inima Dianei începu să bată cu putere, dar rămase așezată, forțându-se să rămână calmă.

– Ce s-a întâmplat?

– V-am spus deja! strigă femeia.

– Porter!

Femeia gardian făcu un pas spre Alice.

Diana îi făcu un semn că e în ordine.

– Știu, spuse ea încet. Dar vreau să-mi mai spuneți o dată. Amintiți-vă că va fi ceea ce voi spune juraților și judecătorului! În acea seară, Carl s-a îmbătat atât de rău, că era să leșine în hol... măcar dacă ar fi făcut-o...

– Ar fi fost mai bine dacă m-ar fi ucis el pe mine? *Așa e că ar fi fost mai bine să mă omoare el?*

– Nu puteți să răspundeți așa!

– De acord. Vreți adevărul? Vă voi spune... Eu l-am omorât! Cu premeditare sau nu știu ce alt cuvânt ciudat pe care îl folosiți voi, avocații... suspină ea, aplecându-se spre Diana. Dacă vreți să știți... aș face-o din nou!

– Atunci, cum v-ați făcut rana la mână?

La fel de repede pe cât apăruse, mânia ei se evaporă. Dispăru, lăsând-o pe Alice ghemuită într-un colț.

– Cu portiera de la mașină.

– După tot ce s-a întâmplat?

Incapabilă să răspundă, Alice, care plângea, aprobă din cap.

– A fost un accident, reuși ea să spună. Își șterse lacrimile cu dosul mâinii. Mi-am spus că trebuie s-o iau pe Bonnie cu

mine... am ieșit s-o caut și... a sunat telefonul... Am trântit portiera... nu mai știu unde îmi era capul! M-a durut atât de rău!

Diana închise ochii o secundă.

– Doamnă Fontaine, știu, vă gândiți că ceea ce am făcut e rău, dar trebuie să înțelegeți că n-am avut altă soluție. Tot ce știam, era că trebuie să se termine în acea noapte!

– A fost alegerea ta, Alice!

– Nu, nu e adevărat!

Când Diana redeschise ochii, privirea ei era întunecată dar sinceră.

– Există instituții în care sunt primite femeile în această situație. Chiar și eu am dus multe cliențe acolo. Erau și alte soluții.

Alice se întoarce și se îndreaptă spre fereastră, privind cerul senin.

– Trebuie să mă duc acolo, nu? Trebuie să le spun?

– Da.

– Veți fi... veți fi cu mine?

– Da, Alice, voi fi lângă tine.

Capitolul 10

I se părea că mai trăise o dată același lucru. Mașina ei era pe alee, dar nu răspundea la ușă. Cel puțin de această dată, știa ce trebuie să facă, se gândi el, înconjurând casa. Ar fi trebuit să vină aici de la început, în loc să se ducă la biroul ei. Ar fi trebuit să știe că nu e în stare să lucreze. Dar nu putuse să și-o imagineze plimbându-se pe plajă.

O găsi așezată pe balcon, cu picioarele pe balustradă... o scenă foarte seducătoare, dacă ținea cont de faptul că nu purta decât un halat scurt, bleu. Dar privirea lui se întunecă, zărind sticla de votcă de pe masă.

— Ce vrei să demonstrezi? întrebă el, urcând scările spre ea.

Diana îl privi peste umăr. Știa că o să vină, mai devreme sau mai târziu, dar nu era sigură că e pregătită să-l primească. Cu toate acestea, când îl zări, pulsul i se acceleră. Salutări ție, brav războinic, se gândi ea, văzând modul arogant în care își purta haina aruncată neglijent pe umărul drept.

— Așadar?

— Așadar, ce?

– Te-am întrebat ce vrei să dovedești, spuse el din nou, aruncându-și haina pe un scaun și luând sticla de băutură.

– Nu mare lucru, dar poate voi reuși să nu mă gândesc la nimic câteva ore!

Adam puse sticla pe masă.

– Îți plângi de milă, așa-i?

– Dacă ai venit să te bucuri, răspunse ea, îndreptându-și privirea spre marea liniștită, sau ca să-mi spui « ți-am spus eu », nu cred că e momentul cel mai bun!

Fără s-o prevină, Adam îi smulse paharul din mâini și aruncă alcoolul peste balustradă.

– Dumnezeule, oprește-te, tu urăști băutura!

– Nu-mi place nici să arunc banii pe fereastră, iar aceasta e votcă de import!

Întinse mâna spre el.

– Pot să primesc paharul înapoi, te rog? Haide, Adam! Știu din surse sigure că un pahar nu face nici un rău... mai ales dacă pui cuburi de gheață!

Adam privi sticla, observând că era destul de goală. Probabil că e amețită...

– Bine, spuse el, e de-ajuns. Încă un pic și n-o să mai poți să ascuți ce vreau să-ți spun!

– Simple speculații...

Bărbatul puse paharul pe balustradă, departe de ea, și-și încrucișă brațele la piept.

– De acord! Descarcă-te! Dacă vrei să țipi, țipă! Dacă vrei să plângi, îți ofer umărul meu! Vrei să mă lovești, te rog, dar ai grijă să nu-ți pară rău după aceea...

– Nu mă face să râd! murmură ea, întorcând privirea. De ce nu pleci? Lasă-mă să-mi văd de viața mea!

– Nu plec, pentru că Diana Fontaine, femeia pe care am învățat s-o iubesc, vrea să se acuze de o mie de lucruri de care nu e responsabilă!

Văzând că nu reacționa așa cum spera, plecă privirea, copleșit de disperare, suspinând.

– Foarte bine! Te-ai înșelat, ai descoperit că poți să greșești. . .

– Da, m-am înșelat! spuse ea cu amărăciune. Am început cu Leon, apoi a urmat Alice! Dacă n-ar fi mărturisit. . .

Privirea ei era chinuită.

– Adam, aș fi mers până în pânzele albe pentru ea. Aș fi salvat-o!

– Ești sigură? Uiți că luptai împotriva mea!

Ea îi aruncă o privire dură, dar el o ignoră, auzind soneria telefonului.

– Vrei să răspunzi? o întrebă el, văzând că nu făcea nici o mișcare.

– Nu.

– Dacă e de la tine de la birou?

– Cred că e un ziarist. De ce nu vrei să-l scoți din priză?

Vru să-i facă pe plac, dar se răzgândi în ultimul moment. Avusese dreptate. Era L.C.

– Da...da, voi rămâne, spuse el o clipă mai târziu, supraveghind-o prin fereastră. Fie că vrea sau nu... Cum? Pare o idee bună!

Diana n-ar fi recunoscut că ascultase conversația, dar când Adam se întoarse, avea un aer iritat.

– N-am nevoie de o dădacă!

– Era tatăl tău!

Imediat, tonul ei se schimbă.

- Se simte bine?
- Interesant! Și el m-a întrebat același lucru despre tine! Surprinsă, Diana ridică bărbia și privi spre mare.
- Nu trebuie să te neliniștești pentru mine. Mi-am pierdut deja dorința să-mi înec suferința în băutură. Ai face mai bine să pleci și să-ți sărbătorești succesul...
- Anumite lucruri nu se sărbătoresc! Te mulțumești să le accepți și viața continuă..., răspunse el cu blândețe.
- Adam, dacă m-am înșelat? Dacă toate principiile nobile după care m-am condus nu erau decât dovezi ale mândriei mele?

Bărbatul vru să cadă în genunchi, s-o ia în brațe și s-o strângă cu putere. În loc de asta, zâmbi trist.

- M-am îndrăgostit oare de o persoană demnă de milă?
- Expresia Diane trecu de la mirare la indignare. Apoi, începu să râdă.

- Oh, nu. Nu tu!
- Izbucniră amândoi în râs, iar când văzu lacrimile lucind în ochii ei, Adam îi întinse mâna. În clipa următoare, era în brațele lui, ținându-l strâns.
- Îmi pare rău, murmură el în părul ei. Unul dintre noi trebuia să piardă. Chiar dacă mă crezi sau nu, vei supraviețui și vei deveni un avocat mai bun.

- Oh, Dumnezeuule, am atâta nevoie de tine, șopti ea, ghemuită în brațele lui.

- Fusese vreodată, în viața lui, atât de fericit?
- Perfect! Pentru că și eu am nevoie de tine. Cel puțin, suntem destul de deștepți ca să ne dăm seama!

Era un răspuns tipic pentru el! Diana voia să râdă, dar emoția o copleși. Era din cauza alcoolului!

Nu, era mai mult decât o nevoie, se gândi ea. Îi mângâie obrazul, îi caută buzele. Era clad, primitiv. Se ridică pe vârful picioarelor ca să-l poată săruta mai bine.

Era tot ce visase... chiar mai mult. El începu să-i mângâie spatele.

– Ai grijă! îi spuse el, nu știu sigur care dintre noi e mai vulnerabil.

Diana nu se opri și, câteva secunde mai târziu, el trebui să se retragă ca să-și recapete suflul.

– Intrăm?

– Ultima oară când mi-ai spus asta, nu era o întrebare!

– Era ceva ce am învățat de la oamenii cavernelor! Ultima oară, mi-era teamă că te îndoiești de noi și că o să mă dai afară. Nimeni n-a fost atât de important pentru mine, dragostea mea!

Fericirea alungase suferința, constată ea, luându-i mâna. Zâmbindu-i, îl trase spre intrare.

Începu să desfacă patul, când el o prinse în brațe.

Își lunecă degetele cercetătoare pe pieptul lui, cuprinsă de fiori. Inima lui bătea cu putere. Îi desfăcu nodul de la cravată și începu să-i deschidă cămașa, sărutându-i fiecare centimetru de piele bronzată pe care îl dezvelea.

– Te vreau... vreau să simt toate acele senzații minunate pe care mi le dăruiești...

Adam începu să-i scoată lenjeria fină de dantelă.

– Să trecem la a doua etapă, spuse el cu o voce răgușită.

– Vreau să trecem dincolo de limitele plăcerii, Adam. Dincolo de atingere...

– Tot ce vrei tu, dragostea mea.

– Tu și eu. Numai asta contează.

N-o iubise niciodată atât de mult ca în această clipă. Vulnerabilă, tulburată. Avea nevoie de el, avea nevoie de speranță. Puteau să-și construiască pe această bază viitorul. Un viitor minunat.

– Căsătorește-te cu mine, șopti el, sărutând-o.

Mâinile Diane se opriră pe cureaua pantalonului.

– Oh, Adam, nu voiam să spun...

– Ce?

– Ești aici, e tot ce contează. Nu trebuie să spui lucruri pe care să le regreti mai târziu.

Avea să-l înnebunească, se gândi el, luându-i buzele în stăpânire. Într-un fel sau altul. Când o credea un demon, devenea un înger. Când se întreba dacă ceva putea s-o rănească, se desprindea de el. Credea că a înțeles ce vrea de la el, dar îl surprindea de fiecare dată.

Scoase un geamăt, înfundându-și degetele în părul ei. Cum putea emana atâta febră și putere dintr-un corp atât de delicat?

Pasiunea cu care se strângeau în brațe crescuse. Nu se mai săturau unul de celălalt.

Adam credea că poate să moară de atâta plăcere. O privi în ochi.

– Te iubesc, șopti el.

Răspunsul ei veni cu naturalețe.

– Te iubesc.

Nerăbdătoare, Diana voia să i se dăruiască, dar el o opri.

– Căsătorește-te cu mine, îi ceru el.

– Adam...

– Spune-o!

– Da!

Cuvântul răsună ca un geamăt, plin de promisiuni. Purtați de valurile pasiunii, se strânsă în brațe, ca doi naufragiați.

Diana zâmbi. Înainte să i se liniștească respirația, se gândi la ceea ce-i ceruse. O ceruse de soție! Foarte brusc, desigur, dar era încântată de modul în care o făcuse.

– Văd că începi să te obișnuiești cu această idee, spuse Adam, ridicându-se într-un cot ca s-o privească.

– Da.

Tânăra femeie își dădu părul de pe frunte.

– Unde e inelul meu? întrebă ea, zâmbind ironic.

Adam izbucni în râs.

– Dumnezeu, sunt nebun după tine. Sau poate că sunt pur și simplu nebun?

Suspină și, lăsându-se pe spate, o trase spre el.

– Cel puțin, tu știi ce vrei. Viitorul nostru e în siguranță în mâinile tale!

– Foarte drăguț!

Diana încercă să pară indignată, dar nu reuși. Era prea fericită.

– Fete? Hmm... Poate o să avem băieți.

Satisfăcut, Adam o sărută pe frunte.

– Sau poate și una și alta. Când se deschid magazinele, putem să cumpărăm un inel.

– Apoi...

Diana își mușcă buzele.

– Adam, putem să-i spunem tatei? Va fi atât de fericit!

– Desigur, dar nu cred că va fi o surpriză pentru el.

– Ce vrei să spui?

Văzu aerul poznaș de pe figura lui.

- Când ai...
- Acum ceva timp, la telefon. Nu m-ai auzit când am spus: „Pare o idee bună”?
- Adam se opri o clipă.
- Voia să știe dacă e cazul să-și trimită smochingul la curățat.
- Ei, bine...
- Diana începu să râdă.
- Pare că am scăpat de un tiran pentru altul!
- Adam o împinse în pernă, sărutând-o cu blândețe.
- Da. Dar ceva îmi spune că ești foarte capabilă să te descurci!

Sfârșit